

Nebezpečné vztahy

HARLEQUIN®

Polibky

11 E 04/03

Robyn Amosová
S gangstery si nezačínám

Rok lásky v nebezpečí

Robyn Amos

S gangstery si nezačínám

Název originálu: Hero at Large

První vydání: Silhouette Books, 2000

Překlad: Kazimíra Budinská

Odpovědný redaktor: Růžena Skálová

© 2000 by Harlequin Books S. A.

© For the Czech Republic edition by Arlekin - Wydawnictwo

Harlequin Enterprises Sp. z o. o., Warszawa 2003

Vydavatel: Arlekin - Wydawnictwo Harlequin Enterprises Sp. z o. o., Warszawa

Cover: Cover Studio COMPTExT, Warszawa

Sazba: Sdružení MAC s.r.o., Praha

Tisk: LITOGRAFIA ROSÉS, S. A. Barcelona, Spain

ISBN 63-238-1236-5

PROLOG

Litovat něčeho je jen ztráta času. Keshon Gray žil mimo zákon tak dlouho, že to už dnes dobře věděl. Vystoupil na plochou střechu a vytáhl z kapsy na prsou balíček cigaret. Do chvíle, kdy bude muset zase začít předstírat, že je vyhazovačem v módním losangeleském nočním klubu Oceán, mu zbývala už jen minuta nebo dvě.

Škrtl zápalkou a přiložil plamínek k cigaretě; přitom ho zaplavil zvláštní pocit stesku.

Než si dal tuhle pauzu, řešil problémy kolem pašování dodávky kokainu, ale to mu teď na srdci neleželo. Stejně tak ho netrápilo, že dole v klubu se skrývají bedýnky s poloautomatickými puškami Street Sweeper, složené ve skladu hned vedle papírových pohárků. Vyfoukl obláček dýmu, a jak pozoroval namodralý kouř, rozplývající se v chladném listopadovém vzduchu, konečně na to přišel.

Kdysi dávno, v útlém mládí, kouření nesnášel. Na okraji mysli mu stále zůstávala vzpomínka na doby, kdy byl přesvědčený, že se cigaret v životě nedotkne.

Cigaretu vzal do úst poprvé tehdy, když se chtěl ukázat před kluky z party. Nic podobného už dlouho neměl zapotřebí, ale ten zvyk mu už zůstal, podobný popelu, který po sobě zanechává požár.

Každá krycí úloha, kterou na sebe za ta léta vzal - a bylo jich opravdu hodně - mu zanechala na duši novou vrstvu kalu. Dnes ale neměl na výběr o nic víc než tehdy před třinácti lety.

Možná že si nevybral v životě tu nejsprávnější cestu - ale udělal to z nutnosti. Ne kvůli svému vlastnímu přežití; pro přežití někoho jiného. Chtěl všemožně pomáhat chlapci, kterého miloval jako vlastního bratra, ale neprojevil dost pohotovosti nebo síly a dopustil, aby jeho kamarád zemřel.

Grayovi se náhle stáhlo hrdlo. Musel zakašlat, aby zahnal dusivý pocit lítosti, a do očí mu vstoupily slzy. Ani dnes nedokázal vzpomínat na tuhle epizodu ze svého života s otupělým klidem, s jakým uměl myslet na všechno ostatní. Právě kvůli ní už Gray - nikdy znovu nezklamal - v plnění žádného ze svých úkolů. Ke každému dalšímu poslání přistupoval tak, jako by na jeho úspěchu závisel jeho život - a často to tak opravdu bylo.

Po svém návratu do Los Angeles navázal znovu styky se zbytky svého starého gangu. Ti, kdo nezemřeli nebo neskončili ve vězení, se nazdařbůh poflakovali po městě a motali se kolem drobných obchodů s drogami, ale moc se jim nedařilo.

Posháněl je dohromady ze zapadlých koutů, kde marnili své dny fetováním. Už bylo načase, aby předli od nanicovatých pouličních obchodů k něčemu pořádnému.

Aby člověk v tomhle oboru vydělal opravdové peníze, musel mít patřičné styky, a ty si Gray dovedl pečlivě pěstovat. Přidal k tomu obchod se zbraněmi a vytvořil dobře sešranou partu, dokonale ukrytou v kulisách losangeleské módní klubové scény.

Tajná agentura, pro kterou Gray pracoval, se jmenovala SPEAR a právě teď byla na stopě zrádci, který přeběhl z jejích řad zpátky do světa zločinu. Většina jiných vládních organizací ani netušila, že nějaký SPEAR existuje, což mohlo být zdrojem problémů: ti, kdo věděli, oč jde, uznávali členy jejich skupiny za nejelitnější a nejlépe vycvičené tajné agenty na světě.

Gray byl ochoten udělat pro zničení nepřítele cokoli, ale pravdou bylo, že byl už tak dlouho navyklý stále se skrývat ve stínech, že ani nevěděl, jak vlastně jeho duše vypadá v plném denním světle.

Upíral pohled na hořící cigaretu, kterou držel mezi prsty. Reflexivně roztáhl ukazováček a prostředníček a pozoroval, jak cigareta padá přes okraj střechy do tmy dole.

Věděl, že si nemůže dovolit litovat ztracených příležitostí. Rozhodl se už dávno a teď musí podle toho jednat. Dnes už bylo lhostejné, že se nikdy nerozhodoval podle svých skutečných potřeb a podle hlasu svého srdce. Nemělo smysl vyvolávat ze zasutých vzpomínek toho Graye, jaký býval kdysi. Bylo mu totiž pouhých šestnáct let, když se jeho život začal od základu měnit.

Ustoupil o krok nazpátek a urovnal si límec černého saka. Chvilé oddechu skončila. A stejně tak hořkosladký záblesk vzpomínek na minulost.

Pospíchal dolů ze schodů. Nemohl tušit, že v příštím okamžiku se setká s jediným člověkem na světě, který ještě ví, jaký býval skutečný Keshon Gray.

PRVNÍ KAPITOLA

Člověk by měl slavit i malá vítězství. Rennie Williamsová pracovala jako psycholožka už dost dlouho, aby si toho byla dobře vědoma.

Usmála se přes stůl na své dvě nejlepší přítelkyně. Všechny měly spoustu práce, a tak si už dlouho nikam společně nevyřadily. Dnes byly rozhodnuté si to vynahradit.

"Dnes toho máme opravdu hodně na slavení!" Rennie zvedla pohár s margaritou a podívala se na první osobu, se kterou se seznámila hned poté, co se přistěhovala zpátky do Los Angeles - byla to právnička, kterou si vybrala podle telefonního seznamu, aby jí pomohla se založením soukromé praxe. "Na Marlenu, jedinou ženu, která se stala partnerkou firmy Loudon, Crosby a Wade!"

Pak se Rennie obrátila ke druhé ženě u stolu, ošetřovatelce zaměstnané na klinice plánování rodiny, sídlící v losangeleském komunitním centru na stejném podlaží, kde měla kancelář Rennie. "Na Alise, po dvou letech strávených s mužem, který si tě nezasloužil. Na to, že jsi konečně svobodná! A konečně taky na mě, protože uplynul právě rok od chvíle, kdy jsem zahájila provoz vlastní poradny pro ženy."

Její kamarádky už chtěly pozvednout sklínky k přípitku, ale Rennie je ještě zadržela. "Už to bude. Ale ještě připíjím na ženskou energii, moudrost a sílu." dokončila proslov. "Dokázaly jsme, že zvládneme cokoli."

Marlena a Alise si s ní přitukly.

Uplynulý rok nebyl pro Rennii snadný, ale tím víc si vážila i malých úspěchů. Právě dnes večer jedna z jejích klientek, Santa Juarezová, poprvé vystupovala jako zpěvačka tady v nočním klubu Oceán, a to v sále zvaném Pískový hrad, kde se hrála salsa. Rennii to poskytlo příležitost, aby si udělala pěkný večer s přítelkyněmi a zároveň projevila podporu své klientce, o které věděla, jak těžce se během uplynulých několika měsíců snažila překonat nepřízeň osudu.

Když se Rennie vrátila myšlenkami zpátky, zjistila, že se Alise a Marlena ponořily do živé diskuse o svém oblíbeném tématu - o mužích.

Marlena vrhla po Rennii jeden ze svých typických zkoumavých pohledů. "Ty jsi psycholožka, Ren. Tak určitě musíš vědět, proč nás ženy tolik přitahují grázlové a vůbec špatní mužští?"

Rennii ta otázka přistihla nepřipravenou, a tak přejela pohledem obě přítelkyně. "Jak jste se dostaly k takovému tématu?"

Alise se zazubila. "Marlena má totiž teorii, že určitý typ muže je jako jed, kterému člověk neodolá. Myslí si, že pokud bychom porovnali své zkušenosti, mohly bychom přijít na nějakou protilátku."

"No jasně. Musí přece existovat nějaké psychologické zdůvodnění, které by tuhle moji teorii podlomilo, že je to tak, Rennie?"

Rennie upila ze své sklínky a vychutnávala si nahořklé limetkové aroma. "Teď nemám úřední hodiny, holky. S tím si musíte poradit samy."

Nakažlivý rytmus salsy jí působil chvění podél páteře. Příliš dobře se bavila, než aby se pouštěla do nějakých seriózních diskusí o mužích.

Marlena hodila na stůl dvacetidolarovku. "Tady máš! Za to bys nám měla věnovat čtvrt hodinku svého profesionálního času. Tak do toho," přikázala jí a luskla prsty.

Rennie se smíchem hodila bankovku zpátky po přítelkyni. Marlena měla ve zvyku vždycky požadovat, aby bylo po jejím, a nemělo smysl jí klást odpor.

"Tak dobře. Není to zas tak složité. My ženy máme vrozenou potřebu krotit v muži divoké zvíře. Špatní kluci nás přitahují, protože jsou sexy a nebezpeční, a přitom tajně věříme, že je dokážeme změnit."

"Ale vždyť dobře víme, že je to úplně marné..." "Marleno!" přerušila ji Alise. "Nesnaž se dělat, jako že tě nikdy nepřitahoval žádný mizera. Co takový Troy Hopkins na vysoké škole?"

Sebevědomá, elegantní právnička zrudla. "To jsem byla ještě moc mladá. Neměla jsem z toho rozum, a kromě toho je těžké odolát klukovi, kterému tak báječně sednou džíny."

Alise se zahihňala. "Jenomže půlka holek ze školy na to měla stejný názor jako ty. Měl tolik přítelkyní, že si s ním Marlena musela domlouvat rande tři týdny dopředu!"

"Dobře, dobře, to by snad už o mně stačilo." bránila se Marlena a jedním douškem dopila sklenici.

"Můj příběh přece znáte." Alise si stáčela ubrousek mezi prsty. "Mám štěstí, že jsem se zbavila Rona dřív, než mi stačil roztočit všechny peníze. Ale co ty, Rennie? Chodilas někdy s nějakým prevítem?"

"To ne," odpověděla Rennie bez přemýšlení a přejížděla přitom pohledem taneční parket.

V jejím životě nebylo mnoho mužů.

Na vysoké škole se s několika mladíky scházela, ale všichni to byli introvertní knihomolové, kterým nepřišlo zatěžko trávit s ní sobotní večery v knihovně. Mohla totiž studovat jen díky stipendiu pro chudé nadané studenty a neměla v úmyslu o tu šanci přijít.

Rennie se tedy neúčastnila společenského života, zčásti aby nevyčerpávala své síly, a zčásti proto, že se v nitru cítila příliš ochromená stigmaty z minulosti, než aby si toužila dopřávat zábavu.

"Tys vážně nikdy nechodila s žádným mizerou, dokonce ani na střední škole?" divila se Alise. "Ani s takovým, který třeba řídil nepovolenou rychlostí, anebo tajně kouřil?"

"No... tak možná s jedním ano. Všichni ho pokládali za špatného, jenže on takový ve skutečnosti vůbec nebyl." Rennie si to o něm aspoň tehdy myslela.

"Aha, chápu! Jeden z těch týpků, co jsou jen nepochopení svým okolím." prohlásila Marlana. "Tak dobře, беру to. Ale proč si o něm všichni mysleli, že je takový grázl?"

Rennie si skousla spodní ret. "No, protože byl členem pouličního gangu." Hned ji začaly pálit tváře, protože si uvědomovala, že to zní dost ošklivě. Alise i Marlana vyrostly ve spořádaných domácnostech střední třídy, v pěkných domcích na předměstí. Nemůže od nich čekat, že pochopí, v jak složitých podmínkách vyrůstala ona.

"Páni!" Alise se rozšířily oči.

"Členem gangu?" Marlana se tvářila nechápavě. "Myslíš drogy, ilegální zbraně a tak?"

Rennie se nervózně zavrtěla.

"Byl to jen malý místní gang." Proč jen jim to prokristapána vykládala?

Marlena se vítězoslavně usmála. Tohle se jí líbilo. Ted' může Rennii podrobit pořádnému výslechu. "Tak nám pověz, Ren, jak tomu tvému klukovi slušely džíny?"

Rennii samotnou překvapovalo, že při vzpomínce na Graye stále cítí u srdce hryzající bolest. Vázalo se k ní příliš mnoho výčitek a lítosti. A příliš mnoho různých kdyby. Ale i přes tu bolest se na něj její tělo rozpomínalo s žárem, který se stále mohl vystupňovat do spalující intenzity.

"Vypadal opravdu dobře." prozradila Rennie a litovala, že dopustila, aby se stala středem pozornosti ostatních. "Měl světlou pleť a tělo jako tanečník z muzikálu. Mám ještě pokračovat?" Její popis ho sice tak úplně nevystihoval, ale kamarádkám by měl stačit.

Alise odsunula své z poloviny vypité daiquiri ke straně, aby se mohla naklonit k Rennii blíž. "A jaký byl?"

"Gray byl moc milý. Staral se o mě, jak nejlíp dovedl. Hlídal, aby mě nikdo neobtěžoval, a..."

"Gray?" Marlana stáhla zkoumavě obočí. "Tak se doopravdy jmenoval?"

Rennie pokrčila rameny. "Jeho křestní jméno bylo Keshon, ale matka ho pojmenovala po strýci, o kterém říkával, že se moc nevyvedl. Všichni mu vždycky říkali prostě Gray."

"Tak nám o něm pověz všechny intimnosti, holka!" Marlana se už pěkně rozparádila a toužila mluvit o něčem pikantním. "Zatím o něm mluvíš, jako by to byl nějaký skautík, ale takový kluk z pouličního gangu přece nemůže být úplný anděl!"

"To o něm taky netvrdím, ale zase si nepředstavujte, že to byl nějaký lotr. V tom gangu se ocitl jen proto, že chtěl dohlížet na mého staršího bratra."

"Tvůj bratr byl taky členem gangu?" Alise svažila čelo nepochopením. "Netušila jsem ani, že máš bratra. Nikdy ses o něm nezmiňovala."

"Zabili ho, když mi bylo čtrnáct." Rennie dopila margeritu, ale vůbec nevnímala její chuť. Najednou se cítila příliš odhalená. K téhle době svého života se nechtěla vracet.

Její přítelkyně něco soucitně zabrumlaly a pak upadly do rozpačitého mlčení.

Rennie bouchla pěstí do stolu. "No tak, co ty protažené obličej? Nechtěla jsem vám přece zkazit náladu! Dnes večer jsme se chtěly bavit!"

Alise se ještě zdála trochu zaražená, ale Marlana se hned chytila Renniny pobídky, aby začaly mluvit o něčem jiném. Zamávala na servírku.

"Kdy vlastně vystoupí ta tvoje Sarita, Ren?" zeptala se. "Docela ráda bych si zatančila." začala pohybovat rameny v rytmu hudby.

Rennie se podívala na hodinky. "Ted' už by se měla objevit na scéně každou chvíli."

Za několik minut opravdu v sále ztlumila světla, opona se rozlétla a objevilo se pódium pro kapelu a za ním ohromný pískový hrad. Rudé a žluté reflektory začaly kroužit po scéně a vzápětí na ni vběhla Sarita v krátkých, zářivě modrých šatech. Reflektory se na ni zaměřily a Sarita začala zpívat sugestivní salsu. Nakažlivý rytmus bubnů působil, že Rennie i její přítelkyně tančily vsedě. Za chvíli Marlana vstala, popadla nějakého muže, který stál u baru, a začala se s ním otáčet na parketu.

Santa zazpívala ještě čtyři písničky, než světla zase pohasla a ona zmizela za oponou.

Marlena se vrátila ke stolu a otírala si čelo ubrouskem. "To byla legrace! Proč jste si taky nešly zatančit?"

Alise se zasmála. "Necítily jsme se na to, abychom se staly středem pozornosti. Kde ses naučila ty úžasně taneční kroky?"

"Salsu mě naučil můj bývalý přítel. Jinak s ním na schůzkách byla hrozná nuda, ale jenom než ho člověk dostal na taneční parket. Bohužel se nikdy nenaučil srovnatelně mrskat boky taky mimo parket."

Všechny tři ženy propukly v záchvat hurónského smíchu.

Rennie šťouchla do Alise, protože se chtěla vysoukat z boxu. "Chci zajít za Saritou do šatny." oznámila. "Za pár minut budu zpátky."

Gray vešel do skladiště za Pískovým hradem, kde Flex a Los právě rovnali bedýnky. Přestože je život na řadu let rozdělil, Gray dobře věděl, že tihle kluci, kteří pro něj tady pracují, by ho ochotně zaštitili vlastním tělem před kulkou, přesně jako v šestnácti letech, když se společně toulali ulicemi.

Včetně Graye jich zůstalo naživu pět a nic nesbližuje skupinu mužů víc než vědomí, že by jeden za druhého byl ochoten i zemřít. A právě to členství v gangu znamenalo. Byla to vlastně rodina - spojená vlastním rozhodnutím členů, a nikoli společnými geny. Znamenalo to, že se člověk nikdy neocitne sám a bez pomoci.

Díky této jednoduché pravdě by pro Graye mělo být všechno jednodušší, ale ve skutečnosti mu to často ztěžovalo plnění úkolů, které musel vykonat.

"Ahoj, G." pozdravil ho Los, který tlačil naložený vozík a broukal si nějaký nápěv.

"Ahoj. Snažil jsem se utrhnout včas, abych vám pomohl s vykládáním auta, ale musel jsem hlídat a dveří." Gray přešel k bedničkám. "Kalašnikov?"

"Jo, šedesát bedýnek." odpověděl mu Flex a složil z vozíku poslední.

Gray si zamnul ruce. "Tak se na ně podíváme."

Los mu podal páčidlo, Gray bedničku otevřel a odsunul dřevitou vlnu, aby si mohl prohlédnout zbraň.

Flex se naklonil dopředu a tiše hvízdal. "Páni, to je teda hustý! Kdy mi taky jeden přihraješ?"

Gray se zasmál, ale v jeho smíchu bylo něco ledového. "My sami teď nebudeme tyhle hračky používat. Pochop, nejsme žádní pouliční lumpové, jsme obchodníci. Můžeš mi věřit, že jestli potřebuješ takovou věcičku pravidelně, pak to s tebou není úplně v pořádku."

"No jo." Los přátelsky plácl Flexe po temeni hlavy. Flex pokrčil rameny. "Jen mě napadlo, že bych si třeba založil sbírku, nebo tak něco."

Gray otevřel ještě několik bedniček a rychle přepočítal dodávku zbraní. Zákazník, kterému byla tato zásilka určena, nepatřil k těm nejdůležitějším, ale Gray si vybudoval dobrou pověst tím, že poskytoval spolehlivé služby, a to mu přilákalo i větší zákazníky.

Největší problém, s jakým se Gray v posledních několika měsících potýkal, spočíval v přesvědčování kluků z party, aby uvažovali velkoryseji. Když přijel do města, ještě se dopouštěli drobných zločinů, které však přinášely okamžitý zisk, jenže ten rozházeli během jediného dne. Většina z nich neměla dost trpělivosti pro úkoly, které by jim přinesly skutečně velké peníze.

Za dobu jeho nepřítomnosti se jejich svět příliš nezměnil. Úspěch se tu stále poměřoval tím, co člověk vlastnil, a ne tím, jak žil. Ve čtvrti, kde všichni vyrůstali, bylo důležité žít na plné pecky a posbírat co nejvíc nebezpečných hraček, protože nikdo nemohl čekat, že bude žít dlouho.

V této části města měl lidský život odlišnou hodnotu než jinde. Dobré botasky měly větší cenu než život dítěte. Běžný hovor dospívajících se netýkal toho, kdo s kým chodí nebo kdo koho nechal, ale toho, koho v posledních dnech zastřelili. A místo aby si vysnívali zaměstnání, která by chtěli získat, nebo domy, které si jednou koupí, vybírali si spíš hudbu na pohřeb nebo typ rakve.

Gray dobře věděl, že v takovém prostředí lidé nemohou upínat velké naděje k budoucnosti. Možnost lepšího života pro ně neexistuje. Bylo to prostě tak, a jediná cesta ven z ghetta vedla přes drogy a střelné zbraně. Tak proč už to nedělat pořádně? Bylo potřeba skoncovat s drobnými krádežemi, které přinesly zisk okamžitě. Proč se raději nezaměřit na větší sousta? Věděli, jak získat peníze, ale vyžadovalo to hodně plánování a trpělivosti.

Přeměnu z pouličního zlodějíčka v podnikatele zvládl nejsnáze Los, který měl od přírody vzhled manekýna. Byl ochoten dělat cokoli, co mu přinese dostatek peněz, aby si mohl kupovat značkové oblečení a dopřávat si poslední modely aut a hezké ženy jaké k tomu patřily.

Také s Frankem, Losovým mladším bratrem, barmanem ve VIP salonku, nebyly problémy. Dělal všechno, co mu radil jeho starší bratr. S Woodym a Flexem to ale bylo horší.

Woody přišel o nohu při automobilové přestřelce, když mu bylo osmnáct. Jeho protéza sice nebyla doopravdy ze dřeva, ale přesto mu ta přezdívková zůstala. Nebyl moc nadšený představou, že bude ve dveřích podniku prohlížet legitimace a vybírat vstupné. On ani Flex pořád nechápali, proč musí nádavkem i soukromě provozované obchodní praxi ještě doopravdy pracovat v klubu. Přitom provozování ilegálních obchodů přímo záviselo na tom, aby byli v klubu zaměstnaní.

Pokud vykonávali svoji práci, jak náleží, vedoucí klubu Paul Nocchio už se nezajímal o to, čím se ještě zabývají. Grayovi netrvalo dlouho a navázal kontakty s místními obchodníky se zbraněmi. Stačilo pár úspěšně provedených transakcí a věděl, že brzy se chytí i velké ryby.

A teď měl v plánu chytit toho největšího žraloka.

Sarita se naklonila k Rennii a objala ji. "Díky moc, žes přišla!"

Rennie jí oplátila objetí. "Díky za pozvání, skvěle se tu bavíme. Budeš dnes večer ještě zpívat?"

Sarita přikývla. "Ještě v půl jedenácté. Pak se půjdu domů aspoň trochu vyspat. Na dnešek jsem samou trémou nezamhouřila oka."

"Tak to tě musím nechat, aby ses připravila na druhou sérii." řekla Rennie a couvala ke dveřím. "Uvidíme se zítra večer na tvé terapeutické skupině?"

"Určitě!" Sarita ji doprovodila ke dveřím. "Víš, jak se dostat ven? Snadno se tu dá zabloudit a všechny dveře tady v zákulisí vypadají stejně. Musíš se dát ven druhými dveřmi. Jinak se ocitneš ve skladišti."

Rennie vyšla na chodbu a zaplavila ji pýcha na Saritu. Za pouhých devět měsíců udělala ohromný pokrok. Když se s ní Rennie setkala poprvé, Sarita tančila v jednom zpustlém striptýzovém baru a snažila se vydělat na pobyt v nemocnici své mladší sestře, které pořezaly obličej členky dívčího gangu. Rennii trvalo několik měsíců, než si získala Saritinu důvěru.

Ted' Sarita studovala na ošetřovatelku, pracovala na částečný úvazek v nemocnici, a dokonce se zdálo, že konečně potkala toho pravého muže. Její přítel pracoval jako vyhazovač tady v Oceánu a pomohl jí získat tohle angažmá.

Rennie se usmála. Začínala mít pocit, že se jí opravdu podařilo změnit život této mladé ženy k lepšímu. Zabrala se do svých myšlenek natolik, že zapomněla, co jí Sarita radila. Nevěděla, které z úplně stejných dveří vedou zpátky do klubu, a tak zkusila první, které měla po ruce.

"Promiňte!" vykřikla, protože narazila na tři muže, kteří se po ní vyděšeně ohlédli. "Musela jsem zabloudit..."

Vtom zůstala s otevřenou pusou a nedokázala se tebe vypravit už ani slovo. Utrpěla silný šok z toho, že poznala známou tvář; tak silný, až ucouvla o několik kroků nazpět. Rychle mrkala, jak se pokoušela vzpamatovat a popadnout zase dech. Copak má po té jedné margeritě halucinace? To přece nemůže být...

"Grayi! Jsi to ty?" vypravila ze sebe šeptem.

DRUHÁ KAPITOLA

"Rennie..." Grayovi trvalo zlomek vteřiny, než si uvědomil, že je to ona. Pak mu tělem projela změt emocí, ostrá jako blesk.

Něco z jeho pocitů se odráželo i v jejích očích: překvapení, rozrušení, lítost... ale nejvíc ze všeho bolest. Při pohledu na ni ho pronikavé bodlo u srdce, desetkrát intenzivněji než pokaždé, kdykoli si na ni během všech těch let vzpomněl.

Jedna z těch emocí však patřila jen jemu a zastíňovala ostatní. Byl to syrový, nesmírně silný strach.

Právě ten ho přikoval na místě, takže se na Rennii jen upřeně díval a nevěřícně kroutil hlavou. Konečně si někdo za jejich zády odkašlal, a oba je tím přiměl, aby se dali do pohybu. Gray ji k sobě přitáhl v krátkém objetí a jediným pohybem ji plynule otočil ke dveřím. Stiskl jí paži a vedl ji ven na chodbu. "Teď víš, co je za prvními dveřmi, tak můžeme zkusit tyhle druhé."

Vedl ji do hlavního sálu klubu a oba přitom mlčeli. Aby ji neztratil v davu, vzal ji za ruku a táhl ji ke schodišti zahrazenému lanem. "Tady v prvním patře je VIP salonek. Není tam taková tlačence jako tady dole."

Grayovi nešlo jen o to, aby si s Rennii mohl promluvit v nějakém tichém koutku, ale hlavně o to, aby ji dostal co nejdál od dodávky zbraní. Pomyšlení, že málem spatřila něco, co rozhodně nebylo určeno pro její oči, ho dohánělo k šílenství.

Pořád ještě nechápal, jak se tu mohla tak nečekaně ocitnout. Když se vrátil do Los Angeles, vůbec ho nenapadlo, že by tu mohl na Rennii narazit. Potom, co ho opustila a odešla studovat vysokou školu do Texasu, si byl jistý, že už ji v životě neuvidí.

Tohle ovšem bylo to poslední místo, které by si vybral pro znovushledání s ní.

Zavedl ji k baru a pustil jí ruku: dokud ji držel, dobře cítil, jak se chvěje nervozitou. Bylo zřejmé, že Rennii to nečekané shledání zaskočilo stejně jako jeho.

"Můžu ti přinést něco k pití?" zeptal se jí.

"Jen vodu."

Šel objednat k Frankovi nápoje a v zrcadle u baru pozoroval, jak si Rennie nervózně pročísla rukou vlasy.

Pomyslel si, že si se svým zevnějškem opravdu nemusí dělat starosti. Vypadala nádherně. Už jako dospívající dívka bývala hezká, ale teď se mu při pohledu na ni málem zastavilo srdce, jak byla omračující. Zvlášť v těch krátkých přiléhavých šatečkách, které dnes měla na sobě.

Gray ji podal sklenici a ukázal jí k rohovému stolku. Rennie se posadila naproti němu a upíjela trochu rozpačité vodu. Zřejmě se jí nechtělo promluvit jako první.

Usmál se na ni, aby ji zbavil nervozity "Je to prima, zase tě vidět!"

Přikývla. "Jo, je to prima. Totiž, že já tě vidím. Chci říct, že my dva se vidíme..."

Musel se nahlas zasmát. "Ano, vím, co chceš říct."

"To je ale zvláštní náhoda! Zrovna jsem o tobě mluvila s kamarádkami."

"Přišlaš sem do klubu s nimi?" Až do této chvíle ho nenapadlo, že je tady třeba v doprovodu jiného muže. Střelil pohledem k její levé ruce. Snubní prstýnek neměla.

"Ano, jsem tu s holkama. Udělaly jsme si... takovou... dámskou jízdu."

Gray se znovu neubráníl úsměvu. Nikdy předtím ji neviděl takhle zmatenou a vyvedenou z míry.

Znovu se jí pokusil vylepšit náladu. "Nestoupla ti ta voda nějak do hlavy? Možná bych měl upozornit barmana, aby ti už dnes raději nenaléval! Nebo možná potřebuješ něco silnějšího. Jen klid." konejšil ji a pohlídl jí po hřbetě ruky.

Ucukla, jako by ji jeho dotek spálil, ale pak se pokusila tuto svoji reakci zakrýt tím, že zvedla sklenici s vodou a jedním douškem ji vyprázdnila, jako by šlo o panáka skotské. "Vím, že ti musím připadat celá jako svázaná, ale opravdu jsem nečekala, že tady na tebe narazím. Až mě to děsí, protože jak už jsem říkala, zrovna jsem o tobě mluvila s kamarádkami, jako by ses vynořil přímo z mých vzpomínek!"

"Takže jste zrovna mluvily o mně? A cos o mně povídala?"

Pokrčila bezradně rameny a začala se rozhlížet kolem sebe, jako by se nemohla nabažit pohledu na závěsy z modrého sametu, mramorové podlahy a tapety s fotografiemi vyhlídek na oceán. Bylo zřejmé, že by nejraději změnila předmět hovoru.

Gray už se jí chtěl zeptat, jestli teď v Los Angeles bydlí natrvalo, nebo si sem jen udělala výlet, když Rennie vyhrkla: "Tak jaké to bylo ve vězení? Tedy chci říct - jak ses tam měl?"

Gray se neovládl a trhl sebou. Netušil, od koho se dozvěděla, a teď na tom ani nezáleželo. Důležité však bylo, že to ví.

"Promiň, to byla ode mě hloupá otázka," snažila se to překotně napravit Rennie. "Ani nevím, proč jsem to na tebe takhle vypálila."

Cítil, jak mu celé tělo ztuhlo náhlým chladem, ale svým způsobem přivítal ochromenost, která se ho přitom zmocnila. Zvedl pohled k jejím očím. Ani její provinilý, šokovaný výraz, ani náznak zčervenání na jejích snědých tvářích ho nemohly zmást. Samozřejmě to nechtěla vypálit tak přímo, ale přesto přesně věděl, co v něm Rennie vidí - bývalého vězně, zlodějíčka a grázla, který je dodnes gangsterem. Po celou dobu si musela uvědomovat, že prošel vězením. Napadlo ho, že se chová tak nervózně proto, že se ho bojí. Vybavil si, jak ucukla, jakmile se jí jen letmo dotkl.

"Neomlouvej se. Vím, proč jsi to řekla. Chtěla bys, abych tě začal přesvědčovat, že to není pravda, vid'?"

Zdálo se, že se Rennii zatajil dech.

"A je to pravda?"

"Nerad ti působím zklamání, zlatíčko, ale je to pravda."

Rennie si skousla spodní ret. "A jak se to stalo?"

Zasmál se. "Byl jsem odsouzený za nedovolené držení zbraní. Víš, policie u mě našla dvě stě ruských útočných pušek a nespokojila se s vysvětlením, že je sbírám." sarkasticky se zasmál.

"To se mi nezdá moc zábavné."

"Opravdu ne? Ale jdi, to je zvláštní, protože mně připadalo opravdu legrační, když mě zavřeli. A když mě odsoudili - to bylo přímo k popukání. A málem jsem umřel smíchy, když mě poslali do..."

"Tak dost, to už stačilo. Nemusíš se bavit na můj účet."

Gray si uvědomoval, jak je jeho chování kruté, ale nedokázal se ovládnout. Sám byl překvapený tím, kolik podrážděnosti a odporu vůči ní v tom okamžiku cítil.

Rennie myslela na to, proč si musela ze všech klubů v Los Angeles vybrat zrovna tenhle. Anebo se do tohohle města vůbec neměla vracet a měla radši zůstat po studiích v Texasu. Pak by se nemusela nikdy dozvědět, jestli je Gray vůbec mezi živými, ale i to by možná bylo milosrdnější, než když se jí teď potvrdily její nejhorší obavy.

Gray na ní viděl, jak je zklamaná. Než tehdy odešla na studie, kladla mu na srdce, jak moc v něj věří. Sama z ghetta unikla a byla si jistá tím, že on to dokáže také. Místo toho teď zjistila, že dopadl přesně opačně.

Kdyby ho ovšem znala lépe, přišla by na to, že dokázal dát nový význam staré poučce: když někoho nedokážeš porazit silou, zmůžeš ho oklikou.

"Od té doby, co jsme se my dva viděli naposledy, se toho muselo stát opravdu hodně," konstatovala Rennie.

Gray se chraptivě zasmál. "To je tedy svatá pravda."

Rennie sklopila zrak ke svým rukám: stále ještě se trochu chvěly.

Gray se okamžitě začal cítit hrozně kvůli tomu, že jí tak rozrušil. Nijak mu přece neublížila a neprovinila se na něm. Nemohl jí však prozradit nic, co by pomohlo změnit na něj názor. Bylo překvapivě snadné jí lhát, ale uvnitř přitom nesmírně trpět, že to musí dělat.

Přiměl se ovládnout svoji rozladěnost a chvíli si ji jen prohlížel. Vlasy teď měla ostříhané nakrátko. Pamatoval si ji s copy nebo s ohonem staženým gumičkou, ale nynější elegantní módní sestřih daleko víc lichotil jejím výrazným rysům.

"Vypadáš krásně... a taky úspěšně," konstatoval. Všiml si, že má v uších diamantové náušnice. Byl rád, že se jí podařil společenský vzestup, ale přitom ji v koutku duše stále nemohl zapomenout, že ho před lety opustila. "Tak co jsi v životě dělala?" zeptal se jí konverzačně.

"Jsem psycholožka."

"To je dokonalé! Vsadím se, že máš vlastní ordinaci, kam docházejí rozmazlení boháči z Beverly Hills a pravidelně tam každý týden kňourají na téma svých příliš pečujících a závislých matek a chladných, přísných otců." Přestože se snažil ve svém hlase potlačit sarkastický tón, nepodařilo se mu to. Všechno tím jen pořád zhoršoval.

Rennie stiskla rty. "No, v jedné věci máš pravdu, to musím uznat. Ale jenom v té jediné. Opravdu mám vlastní praxi. Ale je to v chudém středu města, a ne v Beverly Hills. Pracuju v komunitním centru a mám tam poradnu pro ženy, které jsou týrané nebo zneužívané."

Gray už otevíral ústa k odpovědi, ale Rennie ho předběhla "A co ty? Co děláš? Pracuješ tady v ochrance?"

"Přesně tak. Sama dobře víš, že bývalý vězeň nemá zrovna velké možnosti výběru."

Rennie se zvedla od stolu. "Moje kamarádky. Už si o mě asi dělají starosti. Měla bych se k nim vrátit. No... bylo hezké, že jsem tě zase viděla."

"Přiznávám, že to moc hezké nebylo." zvedl se také. "Aspoň ne tak hezké, jak to mohlo být. Ale jak jsi sama říkala, od té doby, co jsme se neviděli, se spousta věcí změnila... Duhovko," oslovil ji starou přezdívkou.

Věděl, že ji tím zaskočil. Okamžitě postřehl v jejím chování změnu. Rty už neměla tak přísně stisknuté a oči se jí zamlžily.

Na zlomek vteřiny se oba ocitli v dobách, kdy existovali jen jeden pro druhého. Než se Rennie stačila vzpamatovat, sklonil se k ní a zlehka se oťel rty o její. Potřeboval se k ní přiblížit, třeba jen na okamžik.

Chtěl si s sebou odnést vzpomínku, kterou by si mohl uchovat natrvalo.

"Opatruj se," řekl jí na rozloučenou a odtáhl se od ní.

Přikývla a za okamžik zmizela na schodišti – a s největší pravděpodobností také z jeho života.

Když Rennie odešla, Gray ještě zůstal v baru a přemítal o tom, co ho právě potkalo.

Za okamžik si k jeho stolu přisedl Franco.

"Hele, G" co bude s T. K.? Chystáš se ho přibrat do hry?"

Gray k němu pomalu vzhledl. Nečekal, že tohle jméno uslyší tak brzy. "Jak to myslíš? Ten je přece ve vězení."

"Teď už ne." zazubil se Franco. "Los říká, že korunní svědek v jeho procesu se jednoduše... vypařil." Luskal prsty. "Takže museli T. K. pustit."

Gray stiskl rty. Před časem býval T. K. vůdcem jejich gangu. "Kde jste ho viděli?"

Franco pokrčil rameny.

"Párkrát se tu ukázal. Tak jsem si myslel, že už jsi s ním možná mluvil."

"A hledá mě?" zeptal se Gray. Bylo mu ale jasné, že se mu T. K. hledí vyhnout. Z tohohle se nutně vyklubou potíže.

Franco si konečně uvědomil, že Gray není tou zprávou tak nadšený, jak očekával. "Já nevím, ale T. K. ví, že všichni pracujeme v tomhle klubu s tebou. Takže přibereš ho, nebo ne?"

"Uvidíme. Jestli na něj zase narazíš, vyříd' mu, že s ním chci mluvit."

Franco přikývl. "Teď už tu končím. Tak možná někdy později."

Po Frankově odchodu Gray tiše zaklel. Dokázal si představit, na co právě teď T. K. myslí. Vždycky míval velkolepé sny o penězích a moci, které on a všichni ostatní jednoho dne získají, jenomže je nebyl schopný uskutečnit. Byl příliš nedůsledný a vždycky se nechal chytit. Jakmile se T. K. začal občas ocitat ve vězení, gang se napůl rozpadl. A teď musel vidět, že Gray zaujal jeho místo a začal uskutečňovat jeho sny - a že se mu to daří.

Gray předvídal, že T. K. ponese těžce fakt, že mu zabral jeho staré teritorium. Když se Gray vrátil do Los Angeles, doslechl se, že T. K. má na krku obvinění z vraždy a že se jeho proces potáhne řadu měsíců. Vlastně ani nečekal, že bude muset své problémy s T. K. řešit.

Gray a T. K. spolu nikdy v životě neuzavřeli dohodu o tom, kdo povede bývalý gang a co přesně se bude podnikat. Pokud chce T. K. podíl na jejich zisku, pak asi nebude s Grayem příliš vyjednávat a zakrátko se pokusí znovu zmocnit vedení. A tohle právě Gray nemohl dopustit. Ve hře totiž bylo příliš mnoho.

Přesto nemohl nechat T. K. úplně na holičkách a bez jakékoli podpory. To by muži z gangu nepochopili. Nezáleželo ani na tom, že jejich starý gang už neexistoval v původní podobě. Vždycky je budou vázat tradiční zásady vzájemného chování.

Jednání s T. K. nebude snadné. Bude se snažit vrátit všechno do starých kolejí a nedá se přesvědčit o tom, že staré časy dávno minuly.

Jenže jak se ho zbavit? Každý přece ví, že z gangu se člověk nevyváže jinak než smrtí.

TŘETÍ KAPITOLA

Příštího rána Graye probudilo vytrvalé zvonění u vstupních dveří bytu. S klením si natáhl džíny, rozběhl se tam a po cestě houkl: "Kdo je to?" "Expresní pošta!"

Gray obrátil oči v sloup a prudce dveře otevřel. Na první pohled se na tmavovlasém poslíčkovi, oblečeném do běžné uniformy složené z polokošile a šortek, nezdálo být nic mimořádného. Teď však přimhouřil zelené oči a upřel pohled na obálku, kterou držel v ruce.

"Mám tady zásilku pro Ke... Kesho..."

Gray mu obálku vytrhl. "Zmlkni a pojď dál." Zamračil se na svého partnera a dávného přítele Setha Greena a začal dopis otevírat. "Asi jsi nemohl počkat na nějakou rozumnější hodinu, co?"

Seth se uvelebil na Grayově pohovce a pohodlně si natáhl nohy na konferenční stolek. "Deset hodin dopoledne je pro většinu lidí dost slušná hodina." "To možná je, ale ty přece dobře víš, že jsem musel pracovat v klubu do tří do rána."

"Stalo se tam něco zajímavého?" Seth si podepřel hlavu polštářkem.

Gray odložil otevřenou obálku, aniž se podíval na její obsah, a odstrčil Sethovy nohy ze stolku. Ano, jistěže se tam přihodilo něco velice zajímavého. Bohužel to ale nemělo nic společného s jeho úkolem.

Nemělo smysl začít teď Sethovi vykládat o Rennie, třebaže na ni musel od chvíle, kdy ji v klubu patřil, neustále myslet. Věděl však dobře, že ji už nikdy neuvidí, a tak bylo lepší se tím raději vůbec nezabývat.

"Ano, je tu jedna věc, na kterou by ses asi měl podívat. Na scéně se objevil T. K" ten chlápek, co dřív vedl gang, jehož členem jsem býval. Sám jsem s ním zatím nemluvil, ale je jen otázkou času, kdy ho potkám."

"Co po tobě bude chtít?" Seth si položil nohy zpátky na stolek. "Doslechl se, že ses vrátil, a rád by se tebou domluvil na dalších akcích?"

Gray zavrtěl hlavou. "Ještě si nejsem jistý, co přesně chce. Jisté ale je, že se mu nebude líbit, že teď partě šéfuju já."

"Takže se dohaduješ, že ti začne dělat nějaké potíže? Že se třeba pokusí znovu získat moc?" uvažoval Seth.

"To určitě ano." Gray se opřel v pohovce pohodlněji.

"Podívám se, co na něj máme."

"To by nemělo být tak těžké. Nedávno byl obviněn z vraždy, jenomže korunní svědek najednou zmizel. Vsadil bych se, že v tom má určitě prsty T. K."

"Dobře. A mezitím..." Seth zvedl obálku, kterou Grayovi přinesl, "tady je seznam jmen, která potřebuješ. Jsou to samá velká zvířata. Zdá se, že všechno jde zatím dobře. Tvoje jméno koluje v těch správných kruzích. Celé podsvětí Los Angeles ví, že když se tady někdo chce dostat ke zbraním nebo drogám, měl by se obrátit na tebe."

"Páni! To by na mě máma byla pyšná!" zaradoval se Gray ironicky.

Seth se zamračil.

"Co to do tebe vjelo, člověče, proč najednou tak šaškuješ?"

"Ale nic." Gray sesbíral papíry a ještě jednou a naposledy odsunul Sethovy nohy ze stolku. Jen co odejdeš, ta jména si projdu."

Seth vstal a Gray ho následoval ke dveřím.

"Jen nepovídej, Grayi!" dobíral si ho Seth. "Jen nedokážeš pracovat na ničem lepším než na pěkném zchrupnutí."

Gray poplácal Setha po zádech, zčásti jako přátelské gesto na rozloučenou a zčásti proto, aby ho pobídl k rychlejší chůzi ke dveřím. "Kde se v tajné příručce pro špióny píše, že dobrý agent má trpět nedostatkem spánku?"

Seth se zazubil. "Ve stejném odstavci, kde taky říkají, že všechny služební uniformy a kostýmy budou škrábat, škrtit a budou přinejmenším o jednu menší." Zatahal si výmluvně za límec.

Po Sethově odchodu Gray uvažoval o tom, že by se opravdu ještě prospal, ale byl příliš neklidný, než aby dokázal odpočívat. Přešel tedy do ložnice a rozložil obsah obálky po pracovním stole. Našel tu fotografie a životopisy všech nejdůležitějších drogových dealerů v Los Angeles. S několika z nich už obchody uzavřel.

Kontakty, které si Gray takto vytvářel, ho měly nakonec dovést k vykonání odplaty na zrádci, zběhlém agentovi SPEAR. Někou dobu už mu byli na stopě a pomalu, ale vytrvale postupovali dál. Věděli o něm, že má krycí jméno Simon. Jiní agenti už vypátrali, že je ve spojení s Bratrstvem krve, což byla fašistická skupina z Idaha, a s teroristy ze Středního východu.

Nejnovější vývoj událostí byl takový, že jeden z agentů SPEAR se setkal se Simonem osobně a poskytl ostatním i představu o tváři, která k tomu jménu patří.

Grayovo poslání nebylo jednoduché, ale doufal, že mu podaří dostat se Simonovi jednou provždy na kobytku. Nesmí přece Jonaha zklamat.

Jonah byl šéfem SPEAR tak dávno, že se už nikdo nepamatoval na jeho předchůdce. Nikdo však nikdy nedostal šanci spatřit ho na vlastní oči. Pro většinu agentů SPEAR to byl jen hlas - a samozřejmě i pověst, která ho předcházela.

Jeho rozkazy si ale nikdo netroufl zpochybňovat.

Ted', když si Gray udělal jméno v oboru obchodů s drogami v Los Angeles, bylo zřejmé, že nebude trvat dlouho a Simon mu o sobě dá vědět.

Gray vytáhl laptop a napojil ho na modem. Použil speciální zabezpečenou linku SPEAR, protože měl v úmyslu poslat e-mailem dotazy týkající se nového seznamu kontaktů. Místo toho se ale přistihl, jak vytūkává do vyhledávacího programu jméno Rennie Williamsové. Po všechna ta léta, kdy by agentem, zatím odolal nutkání něco si o Rennii zjistit. Pokaždé si včas připomenul, že je pro něj lepší, když o ní žádné podrobnosti nezná.

Ted', když ji potkal osobně a díval se do jejích čokoládových očí, však potřeboval znát celý její životní příběh. Je tedy psycholožkou. To ho nepřekvapovalo. Vždycky měla citlivé srdce a zajímala se o osudy jiných lidí.

Během necelých deseti vteřin měl Gray v ruce vytištěnou stránku informací o Rennii. Chvilí na papír upíral pohled, pak ho zmačkal a hodil ho do odpadkového koše.

Co to propána dělá? Vždyť se s ní už nesmí setkat! Zvlášť ne v nejbližší době.

Rennie ho pokládá za zločince. Za bývalého člena gangu, který naplnil to nejhorší očekávání společnosti. Ze světa pouličního násilí se dostal do obvyklé další stanice, jaká jemu podobné v životě čekala - do státní věznice.

Rennie nemohla tušit, že právě způsob, jak ho opustila, na něj měl jedinečný vliv. Možná že právě to bylo jediné, co ho zachránilo před nevyhnutelným osudem zločince. Nevěděla, že právě ona ho inspirovala k tomu, aby svému osudu unikl, aby se stejně jako ona vymanil z beznadějného, zpuštěného prostředí, kde vládne jen zoufalství a chudoba.

Když Rennie odešla na studie, první dobu byl Gray zatrpklý. Copak mu nedůvěřovala? Neuvěřila mu snad, když jí sliboval, že najde nějakou cestu ven jak pro ni, tak i pro sebe? Gray si tyto otázky občas kladl znovu a znovu. Pocity dotčenosti a zlosti na Rennii mu však nikdy dlouho nevydržely. A jakmile se rozplynuly, Grayovi pokaždé zůstala intenzivní touha prokázat, že i on dokáže svému osudu uniknout.

Brzy po Renniině odchodu zemřela Grayovi matka na rakovinu, která jí hlodala tělo i ducha skoro deset let. Graye už doma nic nedrželo. Neměl žádný důvod zůstat členem gangu. Po pár měsících bezcílného potulování vstoupil do řad amerického námořnictva.

A právě tím se jeho život navždy změnil. Ukázalo se, že na většinu věcí, které zkusil, má od přírody nadání. Zanedlouho si jeho šikovnosti a inteligence povšimla exkluzivní tajná vládní agentura SPEAR. Prošel náročnými testy a byl přijat do jejich řad.

Stal se tajným agentem, takovým, jak si v dětských snech představoval bojovníky s terorismem a hrdiny odhalující politická spiknutí. Jeho první úkol ho však zavedl zpátky do ulic jižní části centrálního Los Angeles.

Vrhl se přímo doprostřed ilegálního obchodu se zbraněmi, dodával úřadům informace, jaké potřebovaly, a pak ho na dostatečně dlouhou dobu zavřeli spolu s ostatními. Strávil dva týdny ve vězení, aby se tím kryl před podezřením, že není obyčejný zločinec jako ostatní, a pak byl pověřen dalším úkolem.

Ty dva týdny ve vězení ho ale změnil víc než jakákoli jiná životní zkušenost. Vnikl tu důvěrně do podzemního světa, plného beznaděje, a získal tím silnější přesvědčení, že je potřeba ve zdánlivě nekonečné válce proti zločinu pokračovat. Uvědomoval si, že nebýt zvláštního štěstí a přízně osudu, ocitl by se v tomto postavení doopravdy a na celý život. Když vyrůstal, slýchal spoustu úvah na téma, že barevní muži z ghetta jsou doslova ohrožený druh. Neměli jinou možnost než se zapojovat do gangů, do světa zločinu a násilí, a pak končili ve vězení a nakonec předčasně umírali, protože společnost neposkytovala dost jiných možností ani dost vzorů toho, jak by mohl žít barevný obyvatel města mužského pohlaví.

Všechny tyhle řeči pro Graye nikdy moc neznamenaly, dokud nezískal vlastní zkušenost z vězení, pak uviděl tyto vyvržence společnosti skutečně zblízka. Tihle muži neměli nikdy v životě ani jiskřičku naděje, že by mohli změnit svůj osud. Stačili pouhé dva týdny, aby se vžil do jejich osudu natolik, že cítil, jak temná ruka zoufalství a bezvýchodnosti sahá i po něm a stahuje ho dolů ke dnu.

Jeho další poslání ho zavedlo do světa politických večírků, kde upíjel šampaňské jako diplomat v Africe a snažil se urovnat hrozící mezinárodní roztržku. Přesto na svůj pobyt ve vězení už nikdy nezapomněl. Tuhle lekci si denně připomínal a věděl, že v jeho životě není prostor pro žádné chyby a omyly. Nemůže si je prostě dovolit.

Když Rennie před devíti lety odešla z Los Angeles, měla jen malou pravděpodobnost, že se sem jednou vrátí natrvalo.

Ale když získala doktorát z psychologie, překvapila sama sebe tím, že odmítla možnost učit na Texaské univerzitě a dala přednost založení vlastní praxe. Teď měla kancelář jen šest ulic od míst, kde vyrůstala.

Losangeleské komunitní centrum byla třípodlažní budova, kterou měla k dispozici místní obec pro různé služby a aktivity na pomoc potřebným. Uvnitř byly nejrozličnější kanceláře včetně poradny pro plánování rodiny, protidrogové poradny, krizového centra, a také Rennieiny poradny pro ženy. Centrum sice lákalo i některé problematické klienty, ale během uplynulého roku začala Rennie práce tady přinášet skutečné uspokojení.

Teď se opřela do ušáku a naslouchala, jak se Sarita pře s ostatními ženami ze skupiny. Hodiny na protější stěně ukazovaly už dvacet minut po čtvrté. Správně měla tuhle jejich temperamentní hádku už dávno utnout, protože neměla mnoho společného s terapií, ale dnes se cítila nějak rozptýlená.

"Říkejte si, co chcete," prohlašovala právě Sarita. "Farah se s Willem nerozejde. Jenom potřebuje trochu času pro sebe, aby si ujasnila, co vlastně chce."

Jackie si založila silné ruce na mohutném hrudníku. "Kdepak, s Willem už je to pasé. To se nedá svítit! Teď, když Farah ví, že její dcera Lily má s Willem dítě, se k němu přece nemůže vrátit!" Jackie neměla v žádném případě v povaze sklony odpouštět. Asi právě proto se jí muži báli a trpěla osamělostí.

"Já si myslím, že je opravdu načase, aby se toho trouby zbavila," usuzovala Moni. "Je přece jasné, že Brock je do Farah zamilovaný. Jakmile se zotaví po té transplantaci jater, poví jí upřímně, co k ní cítí!" Moni odjakživa věřila, že láska je univerzální všelék a má schopnost zvítězit nad všemi potížemi, což vysvětlovalo, proč sama zaměřuje veškerou energii na to, aby si udržela muže, a nikoli na to, aby si udržela zaměstnání.

"To jí tedy přeju štěstí," prohlásila věčná pesimistka Carla. "Klidně bych se vsadila o celou krabici koláčů, že Brock zaklepe do konce týdne bačkorama."

"Dobrá, dobrá," zvedla Rennie dva prsty. To už snad k tématu lásky mezi partnery stačilo. Máte ještě některá nějaké opravdové téma, které byste chtěly probrat?"

Rennie postupně přejela pohledem všechny čtyři ženy, ale ty mlčely.

"Co ty, Carlo? Na co teď myslíš?"

Drobná blondýnka Carla nezačala se stížnostmi na svého manžela budižkničemu, jak Rennie čekala, ale místo toho sklopila zrak k plechovce, kterou držela v rukou.

"Popravdě řečeno bych si nejvíc ze všeho přála, abys měla v lednici víc dietních limonád. Už druhý týden musím pít limonády s cukrem!"

Rennie se ovládla, aby neobrátila oči v sloup. "Carlo, už jsem přece říkala, že si každá z vás může přinést vlastní pití podle libosti. Jinak bych nestíhala nic jiného než shánět, co má která klientka nejraději. Ale když už jsem u toho, připomněla jsem si, že jedna dietní kola je ještě schovaná v přihrádce na zeleninu."

Carla radostně vypískla a odběhla do kuchyňky.

"A co ty, Jackie?" zeptala se Rennie.

"No jo, Carlo, přines mi pomeranč, buď tak hodná!"

Rennie si povzdechla. Normálně se jí líbilo, že její kancelář tolik připomíná byt. Pohodlné pohovky a křesla obvykle klientkám pomáhaly, aby se tu cítily jako doma. Občas se ale tohle nekonvenční prostředí obracelo proti ní, protože ženy zapomínaly, proč tu vůbec jsou.

Rennie se s každou klientkou setkávala nejprve individuálně a pomáhala jí řešit ty nejhorší problémy. Jakmile se její život začal obracet k lepšímu, nebo byl znát přiměřený pokrok, sestavovala z nich terapeutické skupiny a doufala, že si budou vzájemně pomáhat a podporovat se, protože jejich osudy byly v mnohém podobné.

Tato skupina se setkávala dvakrát týdně už přes měsíc a zatím fungovala docela dobře. Rennie většinou dokázala usměrňovat diskuzi tak, aby si ženy vzájemně radily a povzbuzovaly se. Navíc tu navazovaly skutečná přátelství, což jim většinou takt prospívalo.

Někdy, jako třeba dnes, mohla tato uvolněná neformální atmosféra představovat problém. Pokud ženy ve skupině zrovna měly povídavou náladu a nechaly se ovlivnit útulným prostředím, a ještě k tomu bylo pozdní páteční odpoledne jako zrovna teď, skoro se z nich nedaly vymámit nějaké rozumné reakce. Rennie obvykle uměla ženy usměrnit i tak, ale dnes měla skutečně potíže se soustředěním.

Myšlenky se jí stále stáčely ke Grayovi. Nejraději by se nakopla pokaždé, když si vzpomněla na katastrofální průběh jejich rozhovoru v baru...

Trhla sebou, protože těsně před obličejem se objevila něčí ruka a lusкла prsty.

"No tak, Rennie, haló, tady jsme! Zdálo se ti o něčem pěkném?" zburcovala jí Sarita a zase se vrátila do svého křesla.

Rennie začaly pálit tváře, protože si uvědomila, že ji přistihly při snění za bílého dne. "Takže už jste se dohodly, o čem chcete dnes mluvit?" zeptala se.

Moni přikývla. "Ano, já bych chtěla vědět, co to s tebou dneska je. Tak za prvé nám nikdy nedovolíš jen tak si povídat víc než patnáct minut. A dnes jsi nás nechala tlachat skoro půl hodiny."

"Navíc," přidala se Jackie. "pořád jen koukáš někam do prázdna. Na co pořád myslíš?"

"Musí v tom být nějaký muž," usoudila Carla. Když má ženská problémy, tak je v tom vždycky mužský." Byla jediná vdaná členka skupiny, ale ironií osudu zároveň také jediná, která vdaná být nechtěla.

Rennie zavrtěla hlavou. "Tady přece není řeč o mně." Máme mluvit o problémech, které máte vy čtyři."

Sarita se zazubila. "Jenomže díky tobě momentálně žádné tak strašné problémy nemáme. Zdá se, že jsi tady jediná, koho něco opravdu tíží. Tak proč bys nám nemohla dovolit, abychom rozebraly pro změnu tvé problémy? Nebo ti snad nejsme dost dobré?"

"Přesně tak!" přidala se Carla a dlouze upila dietní koly.

Rennie nejdřív chtěla protestovat. Není přece vůbec správné, aby zabírala čas, určený na práci skupiny mými osobními problémy. Když se ale dívala do tváří ostatních žen, plných očekávání, rozmyslela si to.

Po obtížných počátcích se všechny tyto ženy naučily otevírat své duše jak jí, tak jedna druhé navzájem. Vytvořila se tu atmosféra bezpečí a důvěry. Pokud teď Rennie jejich návrh odmítne, mohly by se cítit dotčeny a získat pocit, že jejich důvěru neopětují.

"Tak dobře, ať je tedy po vašem. O nic tak velkého nejde, ale přece jen mi tane na mysli jedna věc, která ve mně vyvolává smíšené pocity."

"Jen se nám svěř, Rennie! My už jsme v psychologii docela pěkné vycvičené!" povzbuzovala ji Jackie a nabídla jeden dílek pomeranče Moni.

"Tak dobře. Včera jsem potkala svoji starou lásku."

"Kde?" zeptala se okamžitě Sarita. "V tom klubu?" Rennie přikývla. "Zaskočilo mě to, protože jsem ho neviděla od doby, kdy jsem se přestěhovala do Texasu na studie, a to už je řada let."

"Aha," prohlásila Jackie velice vážně. "A co se stalo potom?"

"Chvilí jsme se bavili, ale naše konverzace nevedla k ničemu dobrému. Abych to zkrátila, v posledních letech se mu nedařilo tak dobře jako mně." "Chápu," reagovala Jackie a ťukala si přitom ukazováčkem o bradu. "A jaké pocity v tobě to setkání vyvolalo?"

"Jaké pocity?" Rennie zavrtěla hlavou. Tuhle otázku nebylo snadné zodpovědět. Nejdřív jí srdce roztálo při pohledu na Grayův vřelý, důvěrný známý úsměv, ale pak hned spatřila v jeho pohledu střípky ledu, a kouzlo bylo pryč. "Bylo to zvláštní. Říkala jsem přesně to, co jsem říkat neměla, ale od té doby na něj musím pořád myslet."

"Musíš na něj myslet proto, že lituješ toho, cos mu řekla, anebo proto, že tě ještě stále přitahuje?"

Rennie si urovnala límeček blůzy. Najednou ji začal nějak škrtit. "Z obou důvodů," přiznala.

"A jak bys mohla dosáhnout toho, abys měla z celé té situace lepší pocity?" zeptala se Jackie a použila přitom Renniinu oblíbenou otázku.

"Tak za prvé se mu chci omluvit za to, jak se naše setkání zvrstlo. Neměl to v životě lehké a určitě si teď myslí, že ho odsuzuju. Kdysi jsme si byli velice blízcí a já bych se k němu ráda chovala vstřícněji."

"A taky by ses ráda přesvědčila, jestli vaše láska docela nevychladla?" zeptala se Moni s úsměvem plným naděje.

"To nevím. Možná, že je dnes už zadaný. Uplynula už spousta času a oba jsme se nesmírně změnili. Dokonce si nejsem jistá ani tím, že máme ještě vůbec něco společného."

"Vykládám si to správně tak, že se s ním chceš setkat, ale nejseš si jistá, jestli je ještě svobodný? A pokud by byl, zajímala by ses o něj?"

Rennie se v křesle ošila. Rýpaly se v ni trochu hlouběji, než kam byla ochotna sama v této chvíli zajít.

"Podívejme se!" vykřikla Carla. "není to tak snadné, když se člověk sám ocitne na horké židli, co?"

Rennie se zasmála. "Musím uznat, že vám to jde velice dobře. Asi bych se měla cítit polichocená, že dáváte na našich sezeních opravdu pozor."

Jackie se podívala na hodiny. "Náš čas už skoro vypršel, ale to neznamená, že se z toho tak lehce vykroutíš! Jen hezky odpověz: kdyby byl ten mužský k mání, zajímal by tě?"

Rennie pokrčila rameny. "Na tohle zatím nedokážu odpovědět."

"Dobrá, tak nám pověz, co se chystáš udělat." Jackie se dokonale vžila do role psycholožky. Patričná slova jí vycházela z úst naprosto přirozeně.

"Chci ho vyhledat a omluvit se mu. Pak se v tom všem budu sama schopna lépe vyznat."

"Výborně." pochválila ji Sarita. "Příští týden budeme pokračovat a přesvědčíme se, jaký v té věci nastal vývoj."

"Kdepak! Příští týden mi všechny povíte o sobě. Dnes jsem vás nechala na pokoji, ale při příštím sezení už se opravdu musíme vrátit k problémům, kvůli kterým se tu scházíme."

Toho odpoledne Gray nasedl do auta a rozjel se. Než si uvědomil, kam vůbec míří, zjistil, že se ocitl před starou budovou, kde Rennie pracovala.

Váhal, zda má jít dovnitř. Věděl, že její poradna je určena výhradně ženám. Kdyby tam jen tak vtrhl, určitě by to vypadalo podezřele. Ale na druhé straně asi nebude působit o nic méně podezřele, když se bude potloukat kolem budovy."

Než se dokázal rozhodnout, co bude dělat, všechno se vyřešilo samo. Z hlavního vchodu totiž vyšla Rennie. Když ho uviděla, jak tam stojí, zarazila se na schodech, jako by spatřila nějaký přízrak.

Pak k němu energicky zamířila. "Ahoj!" zastavila se před ním. Zdála se trochu zadýchaná.

"Ahoj, Rennie! Než se mě zeptáš, co tady dělám, hned zkraje ti povím, že to sám nevím. Prostě jsem nastoupil do auta a najednou jsem byl tady."

Přikývla a sklopila zrak k nohám, ale pak mu zase pohlédla do očí. "Je to hrozně divné. Zdá se mi, že kdykoli na tebe v poslední době začnu myslet, se objevíš."

Gray dlouze vydechl; ani si neuvědomoval, že do té chvíle zadržoval dech. Nevěděl, co od Rennie vlastně čeká, ale jejich včerejší shledání se mu zdálo tak... trpké a sladké zároveň. Teď v jasném denním - nebo přesněji řečeno podvečerním - světle ho mohla snadno odmítnout a vůbec se s ním nebavit.

Gray si uvědomoval, že tohle je poslední místo, by měl teď být. Nevracel se do Los Angeles proto, aby rozmýšlel plameny staré lásky. V plnění současného úkolu mu to může jedině překážet.

"Taky jsem na tebe myslel," připustil. "Nelíbilo se mi, jak jsme se včera rozešli. Spoustu jsme si toho ještě neřekli."

Skousla si spodní ret. "Mohli bychom teď někam zajít a popovídat si trochu víc o tom, co jsme oba po celá ta léta dělali? Myslím, že jsem v tobě včera večer vyvolala úplně špatný dojem... pokud jde o můj postoj k tvé minulosti. Rozhodně tě neodsuzuju..." "Dobrá. Kam bys chtěla zajít?"

Co to jen provádí? Ještě pořád by se s ní mohl rozloučit, na něco se vymluvit a odejít...

Místo toho ale zůstal stát na místě a fascinovaně pozoroval její obličej. Dokázal by se na ni dívat celé hodiny. Během těch dlouhých let občas myslil na to, jaká žena se z ní asi stala, ale nedokázal si ani ve snu představit, jak je teď nádherná.

V dospívání mívala buclaté tváře, ale teď jí půvabně vystupovaly lícní kosti a zdůrazňovaly její dospělou krásu. Plet měla stále čistou a dokonalou jako dřív, takže jí v obličejí tím víc vynikaly hezké hnědé oči a plné rty. Při pohledu na ně se Gray neubránil představě, jaké by bylo je líbat.

Rennie přešlápla z nohy na nohu, jako by se v duchu nemohla o něčem rozhodnout. Po všechna ta léta si udržela zvyk ťukat prsty o stehno, pokud se potýkala s nějakým vnitřním konfliktem.

"Ale Rennie, pořádně si popovídat můžeme i jindy," navrhl, aby jí poskytl možnost vycouvat. Sám si přece nebyl jistý, jestli je to zrovna nejlepší nápad.

Zdálo se, že jí zvuk jeho hlasu přiměl k rozhodnutí. "Hmmm... ne, já si s tebou opravdu chci promluvit. Jinak bych na tebe pořád musela myslet."

Náhle se zarazila a zavrtěla hlavou. "Tedy ne že by mi tak strašné vadilo na tebe myslet. To jsem říct nechtěla..."

Gray se zasmál. "Vím, jak to myslíš."

Včera večer si tenhle její zmatek spletl se strachem. Teď s úlevou zjišťoval, že ho Rennie nepokládá za nějakého netvora.

"Nechtěl bys zajít ke mně domů? Nevykládej si to špatně, ale v restauracích bývá hrozný hluk a člověk sám nemá žádné soukromí, číšníci chodí pořád kolem... v lednici toho zrovna moc nemám, ale něco k zakousnutí se najde. Chápej, nechci, aby sis to vysvětloval, jako že..."

Sevřel jí ruku, protože stále prsty bubnovala o stehno, a tím zastavil i její úzkostný, překotný proud řeči. "Nemám žádné postranní úmysly. Slibuji, že si jen promluvíme, ano?"

Přikývla. Bylo zřejmé, že se jí ulevilo. "Chceš jet se mnou? Nebydlím daleko odsud."

Gray sledoval Renniein limetkově zelený volkswagen brouk, model 1999, a v duchu si utvářel pevné rozhodnutí, že jakmile si popovídají o starých časech, vrátí se k práci v klubu a uzavře Rennie ve své mysli do úhledné přihrádky s nálepkou minulost. Možná jednoho dne bude smět tuto přihrádku znovu otevřít, ale prozatím si nesmí dopřát víc než tento jediný večer.

O dvacet minut později zajeli mezi bloky elegantních bytových domů. Rennie sice pracovala jen šest ulic od míst, kde vyrůstala, ale bydlení zvolila v dobré čtvrti na předměstí, a on jí to nemohl vyčítat.

Zaparkovala auto a počkala na něj před vchodem.

"Jak dlouho už tady bydlíš?" zeptal se jí, když vyjížděli nahoru výtahem.

"Příští měsíc to bude rok."

"A proč ses vlastně vracela do Los Angeles? Když jsi odjížděla do Texasu, myslel jsem si, že se natrvalo usadíš tam."

Rennie si povzdechla, jako by si pečlivě promýšlela odpověď. "Když jsem získala doktorát, zůstala jsem učit na vysoké škole. Jeden z kolegů věděl, že mám zvláštní zájem o problémy žen, a tak mě upozornil, že v komunitním centru v Los Angeles právě hledají někoho, kdo by tam založil poradnu pro ženy," vysvětlovala, zatímco odemykala dveře bytu. "A to je všechno."

Ustoupila, aby mohl vejít dál jako první.

"Máš to tu moc hezké. A přesně to odráží, jaká jsi."

Místnost sice v ničem nepřipomínala Renniiu starou ložnici z dětství, ale přesto měl uvnitř jejího bytu stejný pocit jako kdysi. Projevovala se tu stále stejná Rennie, jen zralejším a modernějším způsobem.

Pořád měla v oblibě květiny. Tentokrát je však neměla na vzoru tapet jako dřív, ale naaranžovala si hedvábné květy po celém bytě. A také měla stále ráda hudbu LL Cool J, jen místo jeho plakátu na dveřích šatní skříň teď měla ve stojanu spoustu jeho kompaktních disků.

Projevovaly se tu však i nové stránky její duše, o kterých Gray neměl tušení. Tak například měla zálibu v japonském výtvarném umění. Stěny místnosti zdobily složitě malované hedvábné zástěny, pruhy hedvábí a vějíře.

Přešel ke knihovničce. "Odkdy čteš romány pro ženy?"

"Používám je v centru, abych předvedla týraným ženám, jak může vypadat zdravý vztah. Postupem času jsem si je oblíbila a čtu je."

Gray pokračoval v obhlídce místnosti a vyptával se Rennie na různé zajímavé drobnosti, které tu spatřil. Každá z nich mu pomáhala dotvořit obraz ženy, jaká se z Rennie stala.

Konečně zvedl rámeček s abstraktní koláží notových záznamů a s francouzským citátem uprostřed. "Každá duše je melodie, která potřebuje obnovovat," přečetl ho nahlas.

Rennie se po něm ohlédla. "Tak tohle to znamená? Dala mi to moje kamarádka Alise, protože se jí ta koláž líbila. Obě jsme ale měly na střední škole španělštinu, a tak jsme to nedokázaly rozluštit."

Gray si uvědomil, že se dopustil chyby.

"Kdy ses naučil francouzsky?" napadlo Rennii.

Nemohl ji povědět, že v kursech SPEAR získal plynou znalost pěti jazyků. V běžném životě mu nedělalo potíže hrát dobře svou roli a nevypadávat z ní, ale teď viděl, že s Rennii to může být problematické, protože znala velice dobře jeho minulost.

"Neumím francouzsky," vymluvil se proto. "Ale stejný rámeček jsem už viděl a překlad byl napsaný na nálepce na zadní straně. Asi mám jen dobrou paměť."

Rennie si ho chvíli zkoumavě prohlížela. "Aha. No, v každém případě si udělej pohodlí a já se podívám, jaké zbytky najdu v kuchyni."

Za chvíličku se Rennie vrátila. "Doufám, že nemáš moc velký hlad, protože v lednici mám opravdu dost žalostné zbytky."

"Jsem vyhladovělý k smrti," prohlásil Gray a přitiskl si dlaň na kručící žaludek.

Rennie si skousla spodní ret. "Tak můžeme objednat pizzu."

"Počkej, podívám se na to sám." navrhl a zašel za ni do kuchyně. "Pamatuješ si přece, jaké neuvěřitelné lahůdky jsme spolu vymýšleli v kuchyni tvého táty."

"To máš pravdu," zasmála se Rennie. "Začínám se na to rozpomínat a vybavuje se mi, že to žádné lahůdky rozhodně nebyly."

Gray otevřel pár kuchyňských skříněk, prozkoumal obsah lednice a pak spokojeně pokývl. "Zdá se mi, že máme dost surovin pro báječné jídlo z jednoho hrnce typu Co dům dal."

Rennie přikývla. "To není špatný nápad. Jen mi naznač, jak na to, a já můžu pokračovat."

Za chvíli si už Gray připadal v její kuchyni jako doma. Rennie mu ukázala, kde má různé náčiní a suroviny, a příprava jídla mu hned šla dobře od ruky.

O patnáct minut později si Gray přičichl ke vznikajícímu pokrmu a ucítil lákavou, pikantní vůni. Potěšeně se ohlédl po Rennii, která právě krájela mrkev. "Bude to moc dobré!"

Nakoukla přes okraj hrnce. "Vypadá to slibně," poznamenala a přisypala do pokrmu kousky mrkve.

Zamíchal obsahem kastrolu a při pohledu na bublající směs mu začaly vyplouvat na povrch myslí vzpomínky. "Pamatuješ na ty chlebičky s rajčaty a majonézou, které jsme dělávali?"

"Brrr," ohrnula Rennie nos. "Dneska už nemůžu uvěřit, že jsme něco takového vůbec jedli!" "Náhodou nebyly tak hrozné." Gray se rozhlédl po její neposkvrněné kuchyni. Bylo zřejmé, že Rennie nevaří o nic častěji než v šestnácti letech. Jediné, co z celé kuchyně opravdu používala, byla zřejmě mikrovlnka, protože nesla stopy opotřebování. "Myslím, že vůbec nejhorší ze všech našich kulinářských experimentů byly domácí makarony se sýrem." Jen si na to vzpomenu, už se mi dělá špatně!" souhlasila Rennie. "Myslím, že jsem od té doby makarony se sýrem nikdy nejedla." "To jsme tedy dva. A tímhle fiaskem taky naše kuchyňské experimentování skončilo. Pak jsme se škole krmili už jen zapečenými sýrovými chlebičky nebo obilnými vločkami."

"Myslím, že ten můj strach z vaření jsi způsobil ty," prohlásila Rennie a zamíchala směsí v kastrolu. "Díky tobě jim jen takové věci, které se dají upravit nebo ohřát v mikrovlnce."

"Tohle na mě nesváděj. Naopak bys mi měla děkovat! Žádný z nás tehdy mikrovlnku neměl. Nebýt mě, vůbec by sis nevěděla rady s ničím z kuchyňských nástrojů a zařízení."

Během večerů, kdy jí Gray dělal po škole společnost, se pouštěli do vaření pouze na jeho naléhání. Byl si jistý tím, že Rennie by si jinak úplně vystačila s nějakými sušenkami.

Když pokrm dovařili, prostřeli si konferenční stůl a usadili se k němu na podlahu. Rennie ochutnala první sousto.

"Hmmm, to není vůbec špatné!"

Gray také okusil svůj výtvor a pokývl na souhlas. Ve vzduchu se vznášela pikantní vůně jídla a vzpomínek. Dřívější napětí mezi nimi se v kuchyni během vaření úplně rozplynulo, ale když se přesunuli do obývacího pokoje, aby pokečovali, najednou mezi nimi zavládlo rozpačité ticho.

Napětí se mezi ně vrátilo a oddělilo je stěnou nejistoty a obav. Gray pozoroval Rennie z profilu, jak fouká pokrm na lžici a pak z něj trochu upije. Jak je možné, že se někdo tak důvěrně známý pro nás stane naprostým cizincem? Uvědomoval si však, že i on sám se naprosto liší od toho Graye, jakého Rennie znávala kdysi. Teď se ho Rennie určitě bude chtít vyptat na spoustu věcí, ale on ji její otázky nebude schopen snadno ani pravdivě zodpovědět.

Vzhlédl k ní znovu a zjistil, že Rennie odložila lžici a upírá na něj pátravý pohled. "Co se děje?" otázal se jí.

"Právě jsem se tě chystala zeptat na totéž. Proč ten zadumaný výraz? Je něco s tím jídlem v nepořádku?"

"Ne, večeře je dobrá."

"Tak na co myslíš?"

"Jen mě napadalo, jak dokonale přirozené mi připadá, když jsem tady s tebou. Jako by ty roky, které mezitím uplynuly, vůbec neexistovaly. Ale současně - když se na tebe podívám - musím myslet na to, jaké tisíce drobností mi ušly a už navždycky jsem o ně přišel."

Upřel pohled do svého talíře.

"Mám stejné pocity."

"Rád bych se tě na něco zeptal."

"A na co?"

Natáhl k ní ruku a dotkl se její brady ukazováčkem. Palcem jí přešel přes rty. "Proč ses se mnou tehdy před odchodem nerozloučila?"

ČTVRTÁ KAPITOLA

Rennii náhle zaplavila vlna lítosti a výčitek svědomí. Když odjížděla studovat na texaskou univerzitu, bylo zrovna časné ráno. Tehdy Graye opravdu neprobudila a nerozloučila se s ním. Určitě si teď zasloužil, aby mu to nějak vysvětlila, ale když otevřela ústa a měla snahu promluvit, nedokázala ze sebe vypravit ani slovo.

Aby získala čas, sebrala prázdné misky od večeře a odnesla je do kuchyně. Gray šel za ní a dál ji připomínal, jak to tehdy bylo. "Měli jsme přece společné plány, Rennie. Chtěli jsme oba brzy vstát, pak jsem ti měl připravit snídani a odvézt tě na letiště. Ale místo toho jsem se vzbudil, a tys už byla pryč."

Rennie se k němu obrátila a uviděla v jeho očích stále živou dotčenost. Zdálo se, jako by ho opustila teprve před chvílí, a ne před několika roky. Dobře věděla, že se jí ve skutečnosti neptá na to, proč ho tenkrát opustila bez rozloučení, ale na to, proč ho vůbec opustila.

Dokázala však řešit jen jednu věc naráz a ta první otázka byla přece jen snazší.

"Večer před mým odletem mezi námi překypěla spousta citů. Nebyla jsem si jistá, jestli bych dokázala překonat něco podobného ještě jednou a opravdu odletět."

Rennie si svůj plán s odjezdem z Kalifornie nejméně tisíckrát rozmyslela. "Nastoupit do toho letadla byla jedna z nejtěžších věcí, jaké jsem kdy v životě musela udělat." vysvětlovala teď.

Upřel jí pohled do očí a onu ucouvla, až se zarazila o myčku.

"Tak proč jsi to dělala? Přece jsem ti řekl, že se o tebe postarám. Copak jsi mi nevěřila?"

Konečně vyslovil otázku, které se Rennie tak děsila. Proklouzla kolem něho a zamířila zpátky do obývacího pokoje. Tady se stočila na gauči s bosýma nohama zastrčenýma pod sebou a zhluboka se nadechla.

Gray se posadil na podlahu a upíral na ni trpělivě pohled.

Vždycky projevoval nekonečnou trpělivost, což Rennii odjakživa ztěžovalo jednání s ním.

"Tohle je jedna z věcí, o kterých jsem s tebou chtěla také hovořit. Ale nemůžu udělat nic víc, než že se ti pokusím vysvětlit, co se mi tehdy odehrávalo v mysli."

Přikývl. "Poslouchám."

"O mámu jsem přišla, když jsem byla docela maličká. Můj táta pořád jen pracoval, a tak pro mě nejdůležitější na světě byl můj bratr. Bylo mi jen čtrnáct, když Jacob zemřel. Tys ho okamžitě začal zastupovat a staral ses o mě - doprovázels mě ze školy, jezdil jsi se mnou nakupovat jídlo, pomáhal mi s úkoly. Vždycky jsi byl při ruce, když jsem tě potřebovala. A já jsem se na to začala spoléhat."

"Snažíš se snad naznačit, že jsem..."

"Počkej, já to napřed dopovím. Grayi. Tohle se netýkalo jen mě. Taky ses snažil chránit Jacoba. Když po tobě kluci z gangu chtěli, aby ses k nim přidal, nesčetněkrát jsi ty grázly odmítl, ale pak jsi kvůli Jacobovi přece jen do té jejich party vstoupil."

"Vždyť to stejně nepomohlo," zahučel Gray a opřel se na gauči tak, že Rennie viděla jen temeno jeho hlavy.

"Když jsem potřebovala někoho, kdo by mi nahrazoval staršího bratra, vždycky jsi byl při ruce," pokračovala. "A když jsem se rozhodla, že už mám dost toho, hrát si pořád na kluka, požádal jsi svoji mámu, aby mi ušila krásné taneční šaty. Pak mě zklamal kluk, s kterým jsem šla na zábavu, a ty ses hned nabídl, že mi to vynahradíš."

Rennie se usmála při vzpomínce, jaké to bylo, mít najednou svého vlastního rytíře v zářící zbroji. Vědomí, že z Grayovy strany jde o něco víc než jen o bratrské ochranné stínění, jí dodalo ženské sebedůvěry. Žárlil na kluka, který ji vzal tančit, a hned příští večer ji pozval na schůzku sám.

"Už předtím ses mi líbil, ale myslím, že toho večera jsem se do tebe teprve skutečně zamilovala."

Gray se na ni překvapeně podíval. "Opravdu?"

Přikývla. "Ano. Už předtím jsme si byli blízcí, ale potom jsme si začali být ještě mnohem bližší - a nejen proto, že jsme spolu chodili na schůzky. Měli jsme společné sny a naděje do budoucna. Poznala jsem, jaký jsi doopravdy."

"Právě o to mi jde, Rennie. Měli jsme společné sny. A pak jsi mi zčistajasna řekla, že se hlásíš ke studiu do školy do jiných států. Byl jsem pyšný, že tě přijali, ale přesto jsem pořád doufal, že si to rozmyslíš."

"Neměla jsem v plánu odejít na školu tak daleko. Ale pak zastřelili Ronalda Sharpa a zavřeli za to Geralda Nickse. Nisa Parkerová, která měla pronášet závěrečnou maturitní řeč, otěhotněla a těsně před koncem posledního ročníku školy nechala. Začínala jsem mít pocit, že na mě padají stěny."

Chtěla jsem se dostat mimo Los Angeles. Chápala jsem, v jaké ses ocitl pasti, když pořád žiješ jen pro jiné lidi."

"O čem to sakra mluvíš?"

"Zapletl ses s tím gangem jen proto, abys zachránil mého bratra před ním samotným. Pak jsi už z gangu nemohl vystoupit, protože ses bál, že by se mstili na mně. Nemohls jít na žádnou z těch vysokých škol, které tě přijaly, protože tvoje matka umírala na rakovinu, a tak jsi zůstal doma a staral ses o ní."

Pokrčil rameny a zavrtěl hlavou. "No a co tím chceš říct?"

Rennie se k němu naklonila a přiměla ho tak, aby jí pohlédl do očí. "Mohl bys mi jmenovat jediné důležité rozhodnutí, které jsi tehdy udělal pouze a jediné v zájmu sebe samého?"

Gray zvažněl a dlouhou chvíli mlčel. "Dělal jsem to, co jsem musel dělat." odpověděl pak.

"Ano, ale já jsem nechtěla představovat další kouli, kterou bys měl uvázanou na noze. Začala jsem mít dojem, že kdybych zůstala v Los Angeles, nikdy by ses o mě nepřestal starat a obětovat se mi. Nikdy bys neměl dost svobody, abys mohl rozhodovat o svém vlastním životě. A také jsem se už musela začít spoléhat sama na sebe; nemohla jsem přece pořád jen počítat s tím, že mě budeš věčně zachraňovat a pomáhat mi."

"A tak ses rozhodla odjet z města." Zavrtěl hlavou. "Tu noc před tvým odjezdem jsme se poprvé milovali. Byl to tvůj způsob, jak se se mnou rozloučit?"

"Dobře víš, že naše první milování nemuselo být zároveň i poslední. Já jsem přece nikdy žádné drahoty nedělala. Pamatuješ se na mé sedmnácté narozeniny?"

"Ano, to se pamatuju." Rty se mu zavlnily úsměvem a tiše se zasmál. "Šla jsi s kamarádkami do kina a na pizzu. Pak ses najednou ukázala u mě doma. A řeklas mi, že chceš, abych byl tvůj první."

Rázem ji začaly pálit tváře. "Přesně tak. A cos mi na to odpověděl?"

Přejel si dlaní po čele. "Odmítl jsem to." odpověděl v rozpacích.

"Právě tak. A nebyla to jediná příležitost, kdy jsem se ti nabídla, ale tys mě vždycky odmítal."

"Nebylo to tím, že bych tě nechtěl, Rennie. Vždyť víš, jak moc jsem po tobě toužil, ale bylas moc mladá. Mělas před sebou celý život. Nechtěl jsem, abys těhotněla, a svázala si tím ruce na celý zbytek života."

"Mohli jsme použít antikoncepci."

"Prostě jsem si nepřál, aby tě něco rozptylovalo od tvých cílů. Ale pro tebe to problém nepředstavovalo, jak vidím."

Rennie se rozhodla tuhle jeho poslední poznámku prostě přejít. "Tu poslední noc, kterou jsme trávili spolu, jsem tě konečně svedla. Proč jsi mi to dovolil?"

Chvilí o tom přemýšlel. "Nedokázal jsem tě nechat odejít, aniž bych ti po tělesné stránce dal najevo, jak moc tě miluju. A taky jsem nedokázal odolat tomu výrazu v tvých očích. Vypadalas, že mě opravdu potřebuješ."

Rennii se najednou obtížně dýchalo. "Ano, taky jsem tě potřebovala."

Gray vztáhl ruku a pohládl ji po bosé noze. Rennie se zachvěla. Začal ji jemně laskat citlivou pokožku chodidla.

Ošila se. "To lechtá!"

"Kdysi jsi mívala lechtání moc ráda."

Rennii začaly znovu pálit tváře, když se rozpomněla, kolikrát spolu v mládí seděli před televizí na podlaze v jejím obýváku. Potyčka s lechtáním získala pokaždé sexuální náboj. Díky Grayovi však nebyl nikdy vybit.

Pustil její nohu a sedl si na pohovku vedle ní. Jejich těla se nedotýkala, ale Rennie měla pocit, že fyzicky cítí každou částičku vzduchu, který je odděluje.

Gray k ní vztáhl ruku a pohládl ji palcem po bradě. "Když se na tebe teď dívám, nemůžu za živý svět pochopit, jak jsem ti mohl tak dlouho odolávat."

Rennie těžce polkla a proklínala vlastní tělo za to, jak na Graye okamžitě reaguje. Stačilo, aby se lehce dotkl její brady, a už jí až do morku kostí projížděl sálající žár.

Rozevřela rty a musela si je reflexivně olíznout jazykem. Gray jí upíral zrak na ústa; Rennie si povzdechla, protože ji zaplavila vlna pocitu ženské moci, jakou nezažila už celé roky.

Přejela ho pohledem. Ať prožil cokoli, uplynulé roky jeho tělu prospěly. Vždycky byl urostlý, ale teď měl lépe patrné a vyvinutější svaly.

Rennii zaplavila silná touha po něm. A také zvědavost.

Gray byl už jako mladík citlivý a ohleduplný milenec. Jaké by to s ním bylo v posteli dnes? Byl by agresivnější, méně senzitivní? Nebo vášnivější a cílevědomější? Cítila potřebu okamžitě se dozvědět, jaké by to bylo, propojit společnou minulost s přítomností.

Na jejich první a poslední společnou noc všechno pečlivě připravila a snažila se vytvořit patřičnou náladu. Než Gray dorazil, rozestavěla svíčky, které měl její otec v kuchyni pro případ, že by nešel proud. Do přehrávače vložila kazetu pomalých lyrických písní, které si po celý den nahrávala z rádia, oblékla si své nejhezčí šaty - letní, blatouchově žluté, které jí ušila Grayova matka, než musela kvůli nemoci s prací švadleny přestat.

Když se tehdy Gray objevil u jejích dveří, uvítala ho polibkem, do kterého vložila celé svoje srdce i duši. Napadlo ji, zda jeho rty mají i dnes stejnou teplou sladkost, jakou od té doby nezakusila, a bezděky se k němu naklonila. Vedená zvědavostí a pokušením, probuzeným dávnými vzpomínkami, se zvedla na kolena a ocitla se s ním tak v jedné rovině. Pak mu přitiskla dlaně na tváře, sklonila se k němu a políbila ho. Gray ji objal pažemi a tlakem na záda ji přiměl, aby se mu stulila na klíně. Jejich polibek začal jako jemný závan vzpomínky, ale oba je okamžitě zaplavila vlna horké žádosti. Rennie si nějakým zapadlým koutkem mysli uvědomovala, že přestala ovládat vlastní emoce. Zčásti ji šokovalo, že se ocitla v Grayově náručí. Nikdy by si nepomyslela, že se to ještě někdy stane. Ale když měla být sama k sobě upřímná, připadalo jí to v hloubi duše správné.

Její srdce se podobalo složité skládance, ve které dlouhá léta chyběl důležitý díl. A ten teď zapadl na své místo.

Gray jí přejel rukama po zádech. "Proč jen se tě nemůžu nabažít?" zašeptal se rty těsně u její brady. Pak nahnal okraj jejího tílka a vklouzl pod něj rukama. Rennii projel celým tělem náboj divoké touhy, jak jí jeho drsné ruce laskaly jemnou kůži nu zádech.

Napodobila jeho pohyby a přejela mu prsty po dlouhých, tvrdých svalech zad. Když se k sobě tiskli, jejich rty zůstaly spojeny, jako by si přáli, aby jejich těla splynula v jedno. Neměli čas na dlouhou přehru. Oba chtěli totéž.

"Kde máš ložnici?" zeptal se Gray chraptivě.

"Na konci chodby." Jakmile to Rennie ze sebe vypravila, Gray ji zvedl a odnesl ji tam.

V ložnici si Rennie sedla na okraj postele; náhle znervózněla. Co když se nechávají unést vášní k něčemu, co se pak vymkne jejich kontrole? Ale než o tom mohla začít uvažovat, Gray jí jemně přitlačil na ramena a ona se položila na záda.

Klekl si nad ní a stáhl jí tílko a podprsenku. Rennie uchopila spodní okraj jeho trička a začala ho vytahovat nahoru k ramenům. Gray si pak přetáhl jediným pohybem tričko přes hlavu.

Rennie musela ovládnout nutkání vydat obdivný vzdech při pohledu na svaly jeho hrudi. Přejela po nich prsty a stáhla obočí, protože tu nahnala jizvu. Jednu z nich musel určitě způsobit průstřel.

Než se tím mohla začít zabývat, Gray k ní sklonil a začal ji líbat na ňadro. Začal bradavkou, kterou dráždil jemnými doteky špičky jazyka a pak jemně sát. Zřejmě toužil věnovat stejnou pozornost i druhému ňadru, protože ho laskal druhou rukou, dokud Rennie nevydala tiché zavrnutí.

Ve chvíli, kdy měla mysl zastřenou slastnými pocity, jí Gray stáhl i džíný a kalhotky. Okamžitě nahnala jeho kalhoty, a jakmile je rozepjala, Gray jí je mohl sundat.

Přitiskli se k sobě nahými těly. "Rennie," šeptal jí Gray do ucha. "O tomhle jsem snil tak dlouho..."

"Já taky." odpověděla mu. "Nikdy mě nenapadlo, že by se to mohlo doopravdy stát."

"Chci se na tebe podívat."

Rennie se musela přinutit, aby se nezačala ošívat pod jeho naléhavým, spalujícím pohledem. Celé tělo jí prostupoval sílící žár. Gray jí prsty putoval od obličeje přes hrdlo, kde se zastavil a vtiskl jí drobný polibek.

Pak postupoval pohledem od jejích ramen k ňadrům a jazykem se dotýkal jejích nejcitlivějších míst. Palcem jí objel pupík a postupoval dolů k jejím skrytým tajemstvím.

Cítila, jak jí jeho drsné prsty kloužou po stehnech, a téměř to už nedokázala snášet, protože se ho toužila dotýkat také.

Když se o to ale pokusila, odsunul jí ruku stranou. "Počkej, zlatíčko, ještě jsem neskončil s díváním."

Když se na ni Gray před milováním díval, účastnily se toho všechny jeho smysly. Očima sledoval všechny její půvabné křivky, ale přitom se jí dotýkal prsty, ochutnával jazykem, vdechoval její ženskou vůni a naslouchal jejím vzdechům. A Rennie si užívala každý okamžik toho sladkého mučení.

Konečně do ní Gray vnikl a začal se divoce, s naléhavostí pohybovat. Rennie zaklonila hlavu, zavřela oči a cítila, jak v ní stoupá vzrušení. Gray pokrýval její obličej polibky a vášnivě ji k sobě přitiskl, když dospěli k vrcholu. Pak zůstali ležet vedle sebe a tiše si povídali o všem a o ničem. Když ale večer postoupil, Gray se vymanil z jejího objetí a začal se oblékat.

Rennie, zahalená jen v prostěradle, ležela na posteli a pozorovala ho. "Určitě tu nemůžeš zůstat přes noc?" ptala se.

"Musím jít pracovat do klubu," odpověděl a neznělo to vůbec nadšeně.

"A nemůžeš jim zavolat, že ti není dobře?" navrhla pokušitelsky.

Gray si zapnul pásek, klekl si na postel, naklonil se k ní a letmo ji políbil. "Zlatíčko, kdyby to šlo, udělal bych to."

Zamračila se, protože jí vadilo vědomí, jak moc ho potřebuje. Ještě neodešel, a ji už se po něm stýská. "Kdy tě zase uvidím?"

Tentokrát ji políbil s větším citem. "Velice brzy." ujistil ji.

Když Gray vešel do zakouřeného sálu klubu Oceán, připadal si jako zombie. Uvědomoval si hrozící nebezpečí: pokud se nechá takto rozptylovat, může úplně všechno pokazit.

Milování s Rennii by nemohl označit za chybu, ale určitě to od něj moc chytré nebylo. Po dnešku si Rennie bude nutně myslet, že spolu začínají znovu. Grayovi by se to sice líbilo také, ale věděl, že právě teď si to prostě nemůže dovolit.

Vnímal všechno jako v mlze. Najednou ucítil na rameni něčí ruku.

"Čau, chlape! Tys v tom lapáku nějak vyměkl, co?"

Gray zjistil, že má před sebou toho posledního člověka, s kterým by se chtěl právě v tomto okamžiku bavit.

"Čau T. K.! A ty ses zase trénoval v přepadání lidí zezadu, co?"

T. K. pokrčil rameny.

"Náhodou jsem na tebe volal, jenomže tys mě neslyšel. Měl bys být víc ve střehu, vole!"

Gray si rychle T. K. prohlédl. Vězení nijak nepokazilo jeho líbivý zevnějšek plejboje, ale jako by trochu ztlumilo jeho frajerské sebevědomí. Byl to muž, který už nemá co ztratit, a díky tomu je opravdu nebezpečný. Gray si uvědomil, že ho nesmí vyprovokovat.

"Už jsem slyšel, že ses vrátil."

"Jo, je to tak. A teď se chci podívat, jak vám to tu sype."

"No a? Líbí se ti, co tu vidíš?"

"Není to nejhorší." Zvedl k ústům láhev šampaňského a trochu upil. "Vůbec to není špatné."

"Koukám, že sis tu našel Dom Perignon."

"Jo, kluci mi nabídli, na počest starých časů."

Gray už měl téhle lehké společenské konverzace dost. Potřeboval přesně vědět, o co T. K. jde. "Tak co pro tebe můžu udělat, kámoši?"

"Pověz mi o tom všem na rovinu něco víc. Dal jste se snad se všemi mými kluky na dobrou cestu anebo tady jde o něco, co bych měl vědět?"

Gray pokrčil rameny. "Takže hledáš nějaké zaměstnání?"

Musel dál T. K. jasně najevo, že tady všechno řídí on.

A pokud chce mít T. K. na jejich činnosti podíl, pak musí znát pravidla hry.

T. K. stiskl rty a ramena mu ztuhla. Bylo zřejmé, že poselství pochopil a nepřijal ho dobře.

"Kdepak, kámo. Já jdu dneska po větších a lepších kšeftech. Mám jeden vlastní tip, a až se to vyvrbí, pak budou možná někteří z kluků do toho chtít jít se mnou."

"To klidně můžou, když se jim zlíbí. Určité půjdou tam, kde z toho budou koukat peníze. Tak jestli ti ta tvoje věc nevyjde, dej mi vědět!"

Gray to řekl, protože neměl jinou možnost, ale ve skutečnosti doufal, že to T. K. myslí doopravdy a nejde jen o blufování.

"Takže ty tady provozuješ nějaké zajímavé kšefty?" vyzvídal dál T. K.

Gray se jen usmál a ani to nepopřel, ani nepotvrdil. "Práce tady se prostě vyplatí."

T. K. strnul, protože teď naprosto jasně viděl, že ho Gray odmítá.

"Poslechni, Grayi, radši si dávej pozor!"

"Cože?"

T. K. se s předstíraným sebevědomím zasmál.

"Jedna rada od starého profíka. Před časem jsi míval potíže, když jsi příliš riskoval. Tak se radši zamysli nad tím, jestli vydržíš křížovou palbu, až půjde do tuhého tentokrát."

"Víš snad něco, co já nevím?"

T. K. pokrčil rameny. "Ale kdepak. Jenom ti říkám, aby sis dával dobrý pozor a kryl si záda, až půjde o vysoké sázky."

"Díky, ale pochybuju, že tu tvoji radu budu potřebovat. Ale samozřejmě neuškodí, když si člověk dává pozor."

"A nepřestane s tím ani na vteřinku, kámo. Ani vteřinku!"

Gray pokývl bývalému vůdci gangu na rozloučenou, T. K. pozvedl láhev na pozdrav a odkráčel.

Gray se za ním chvíli díval a myslel na to, zda už Seth udělal nějaké pokroky. Své poslání by dokázali uskutečnit mnohem snáze a s menším rizikem, pokud by doslali T. K. za mříže co nejdříve.

Gray obešel všechny prostory klubu, vykonával své úkoly a za chvíli pustil T. K. z hlavy. Jakmile si zase mohl dovolit myslet na něco jiného, než na práci, myšlenky se mu okamžitě vrátily k Rennii.

Uvědomoval si, že třebaže by to pro něj bylo velice těžké, přece jen správně měl po jejich prvním náhodném setkání v klubu všechno nechat být a už se s Rennii nestýkat. Teď začal něco, v čem nemůže pokračovat, jak by si Rennie zasloužovala. Kdoví, kdy bude zase svobodný, aby mohl nakládat se svým životem podle svého.

Najednou mu v hlavě zazněla její slova. Mohl bys mi jmenovat jediné důležité rozhodnutí, které jsi tehdy udělal pouze a jediné v zájmu sebe samotného?

Gray se v duchu napomenul. Ted' není vhodný čas na to, aby rozebíral svůj život. Čeká ho povinnost, kterou musí vykonat, a jeho pocity k Rennii mu už teď začínají bránit v potřebném soustředění. Pravdu jí povědět nemůže, a tak mu nezbývá, než jí působit jedno zklamání za druhým. Rennii se podařilo získat v životě dobré postavení a nepotřebuje muže, který to navenek nedotáhl dál, než na pouhého bývalého vězně s pochybnými styky. Pro oba bude méně bolestné, pokud se s ní prostě přestane stýkat.

Uvědomoval si celou ironii této situace. Před devíti lety se milovali jen jednou, a pak od něj Rennie odešla. Dnes se milovali znovu, a tentokrát musí on opustit ji.

PÁTÁ KAPITOLA

Rennie se vzbudila v neděli ráno po napůl probdělé noci. Nemohla uvěřit, že milování s Grayem mohlo být omyl, ale neměla tušení, jak se na to dívá on. Po celý včerejšek se jí neozval.

Větší část soboty strávila tím, že si v duchu přehrávala každý okamžik, který s Grayem prožila od chvíle, kdy se objevil v jejím životě znovu. Jak čas ubíhal a on se jí stále neozýval, starosti a pochyby v ní stále sílily.

Nijak jí nepomáhalo, že se jí i ve snech stále vracely vzpomínky na dobu dospívání, kterou strávila v Grayově společnosti. Připadalo jí, jako by všechna ta léta, kdy se neviděli, rázem přestala existovat.

Posadila se na posteli a přitiskla si polštář k hrudi. V hlavě jí stále vířilo všechno, co ji během uplynulých několika dnů potkalo.

Vůbec neměla v plánu s Grayem spát, když ho k sobě zvala - právě naopak. A stále měla pocit, že mezi nimi zůstalo hodně nedořešených otázek.

Skutečnost, že Graye ještě po deseti letech trápí, jak ho tehdy opustila, byla velice výmluvná. V posledních letech toho mnoho prodělal a hodně se změnil. Možná že by nesešel ze správné cesty, kdyby ho tenkrát neopustila.

Rennie vstala a oblékla se. Snažila se nemyslet neustále na to, že jí nezavolal. Mají před sebou přece spoustu času.

Konečně se zase našli, a pokud jejich společná noc něco nade všechnu pochybnost prokázala, pak to byl fakt, že jim je spolu dobře a jsou na sebe vyladěni jako dřív.

Jejich rozdíly se na několik hodin úplně rozplynuly a Rennie měla zase pocit, že k němu patří. Dobře věděla, že Gray je na tom úplně stejně. Časem ji jistě bude vyprávět o všem, co prožil v době odloučení. Nemůže od něj čekat, že se jí hned úplně otevře, zvláště ne po tom, jak proběhlo jejich úplně první shledání. Gray musí samozřejmě trpět pocitem, že ji zklamal, protože se dal na špatnou cestu a ocitl se ve vězení. Věděla, že to musí být velká rána pro jeho hrdost, vzhledem k tomu, s jakými morálními hodnotami vyrůstal a jak vysoké měl na sebe požadavky.

Rennie pevně věřila, že ať už se v minulosti dopustil čehokoli, určitě se s tím dokáže vyrovnat. Musí to odpustit sám sobě a ona ho určitě dokáže přesvědčit o tom, že mu jeho minulost nevyčítá. Vždyť ví dobře, jaký Gray je.

Připravila si pozdní snídani a snažila se tlumit úzkost, která se jí zvedala v nitru. Musela myslet na to, kdy asi uvidí Graye znovu. Chtěla mu povědět všechno, co ji napadalo od chvíle, kdy ho viděla naposledy.

Jak den postupoval, snažila se nepodléhat netrpělivosti nebo úzkosti. Gray jí nenechal své telefonní číslo, ani jí neprozradil, kde bydlí, a tak ho nemohla vyhledat jinak než v klubu Oceán, ale nevěděla, kdy přesně tam chodí pracovat.

Také jí ovšem bylo jasné, že ani Gray nemá její telefonní číslo. Věděl ale, kde pracuje a kde bydlí. Možná že se prostě zastaví, aby ji uviděl a popovídal si s ní.

Snažila se sledovat v televizi nějaký starý film, když začal zvonit telefon. Okamžitě se jí prudce rozbušilo srdce.

"Ahoj, Ren, tady je Alise!"

Snažila se nedat najevo zklamání. "Ahoj, jak se máš?"

"Strávila jsem celý den v nákupním centru. Snažím se už pořádně začít s vánočními nákupy. Jsem teď jen deset minut od tvého domu, a tak mě napadlo, jestli nechceš někam zajít na jídlo."

Rennie byla v pokušení Alisin návrh odmítnout, čistě pro případ, že by se jí ozval Gray, ale rozhodla se, že se nebude takhle trápit. Musí se snažit myslet na něco jiného, trochu se rozptýlit. Nedá se přece říci, že by ji zanedbával už celé týdny. Dva dny nejsou nic tak zvláštního, asi má prostě jen moc práce.

"Jasně, Alise. Už se těším." Dohodly se, kde a kdy se sejdou, a Rennie zavěsila.

O hodinu později už byly Rennie a Alise usazeny naproti sobě v suší baru, patřícím k nákupnímu středisku. Alise nejdřív ze všeho chtěla přítelkyni ukázat, co všechno dnes nakoupila.

"Doufám, že se tohle Marleně bude líbit," vykládala a rozložila červený kašmírový svetr. "Vybrala jsem ho proto, že Marlena určitě potřebuje šatník zpestřit nějakými měkkými, míň komisními věcmi. Prospěje jí trocha oblečení, které není z tvídu a nemá vzorky rybích kostí."

"To se jí bude moc líbit," prohlásila Rennie nepřítomně. Vrhla pohled na hodiny za Alisinými zády. Možná že by měla zajít domů podívat se na záznamník. Už je skoro sedm hodin.

Obsah téhle tašky ti neukážu." informovala ji Alise. "To je totiž dárek pro tebe."

"Dobře."

Třeba si vyhledal její telefonní číslo v seznamu, nebo se u ní nečekaně zastavil. Co bude dělat, když zjistí, že Rennie není doma?

"A tohle je růžový slon! Bude těžké ho zabalit, ale ta barva mi připadala neodolatelná."

"Doufám, že mi nechá vzkaz... cože? Jé, promiň!" Rennie zaostřila pohled na Alise a uvědomila si, že vůbec nevnímala, co jí kamarádka říkala.

Alise zastrčila tašky s nákupy pod stůl. "Co se to s tebou děje? Něco tě určitě trápí."

Rennie si povzddechla. "Musím ti povědět, co mě potkalo."

Alise se k ní naklonila. "Jen se mi svěř!" "Pamatuješ, jak jsme se ten večer v klubu bavily o špatných klucích?"

Alise přikývla.

"Tak tomuhle nebudeš věřit, ale já jsem se tam s tím svým srazila zrovna ten večer. Dělá vyhazovače v klubu Oceán."

"To si snad děláš legraci! To je neuvěřitelné." Posadila se zpříma. "A co se mezi vámi dvěma stalo? To se ti ani nedivím, žes nám po návratu vyprávěla tu pokulhávající historku o tom, že jsi prý zabloudila a tím ses zdržela."

"Já jsem ale doopravdy zabloudila! A právě proto jsem se s ním srazila. Vyšla jsem ze Saritiny šatny a vlezla jsem do špatných dveří. Bylo to skladiště, no a tam jsem ho potkala."

"To je ale zvláštní shoda!"

"Já vím. Pak mě ale vzal do VIP salonku, takže jsme si mohli v klidu popovídat."

"A dál?" Alise byla celá nedočkavá.

"Skoro jsme se pohádali. Od chvíle, kdy jsme se viděli naposledy, se toho spousta změnila, a oba jsme byli trochu napjatí." Nechtěla se zmiňovat o tom, že zdrojem nedorozumění byl způsob, jakým začala mluvit o jeho pobytu ve vězení.

"Aha, tak proto jsi dnes taková roztržitá! Pořád tě trápí, jak se ten rozhovor zvrtnul?"

"Ne tak docela. V pátek k večeru se objevil u mě v práci a zašli jsme ke mně domů, abychom si promluvili. Tam jsme to dost urovnali a smířili se."

Alise sevřela Rennii ruku. "To zní jako ohromná novinka!"

"Nejdřív to bylo trochu rozpačité, ale pak se mi moc líbilo zase být s ním. Připomněla jsem si, jak mi vlastně celou tu dobu chyběl. Nejsem si jistá, jak to teď bude pokračovat."

"A jak by sis přála, aby to pokračovalo?"

Skousla si spodní ret. "To bych taky ráda věděla."

Alise si pohrávala s jídelními tyčinkami. "Pořád je mi divně, že byl členem gangu. Dělá ještě... já nevím... takové věci?"

"Doufám, že ne. Mám takový dojem, že chce tyhle záležitosti nechat za sebou, pohřbít je v minulosti."

"To je dobře." Alise upila limonády. "A jak jste se vy dva vůbec seznámili?"

Rennie si podepřela bradu o dlaň.

"Když to všechno začalo, bylo mi čtrnáct a jemu šestnáct. Náš vztah se rozvíjel postupně. Po smrti mého bratra mi Gray zůstal stále nablízku a dohlížel na mě."

"Protože ses nemohla s tou ztrátou vyrovnat?" "To by bylo velice slabé vyjádření. Strašně jsem kvůli tomu vyváděla. Jedné noci jsem vnikla do sklepa, kde se členové toho gangu obvykle scházeli. Nevím, o co mi vlastně šlo. Vychrlila jsem na ně všechny možné pohružky a obvinění. Křičela a ječela jsem tak dlouho, až jsem se nakonec zhroutila na podlahu a jen jsem hystericky brečela."

"Rennie, to ale muselo být hrozné..."

"Gray mě odtamtud odvedl domů a držel mě v náručí, dokud jsem se nevyplakala. Potom se o mě staral a dal jasně najevo, že kdo se mi pokusí ublížit, bude s ním mít problémy."

"To je ale romantické!"

"Ze začátku to moc romantické nebylo. Většinou mě prostě doprovázel domů ze školy a dělal mi společnost až do chvíle, kdy jsem šla spát. Netušila jsem, co dělal, když ode mě odešel, ale vím, že se nevracel pokaždé rovnou domů."

"V té době se potloukal po ulicích s ostatními členy gangu?"

"Asi ano. Hrozně mě trápilo, že se pořád stýká s lidmi, kteří byli podle mě odpovědní za Jacobovu smrt. Teprve když jsem ho s gangem doopravdy uviděla, pokusila jsem se mu vyhýbat, ale on na to nepřistoupil."

"A co ti dělal?"

"Chodil se mnou ze školy domů, i když jsem se snažila utíkat napřed. Čekal venku, dokud mu nebylo jasné, že už nepůjdu ven a jsem v bezpečí. Opravdu hodně jsem se ho snažila setřást. Ale když se mi to pak jednou povedlo, rychle jsem toho začala litovat."

"Počkej, budu hádat. Zadělal sis na problémy."

Rennie přikývla a namočila si závitky do sójové omáčky. "Toho dne mě sledovali tři kluci z jiné školy. Pokřikovali na mě oplzlosti a obtěžovali mě."

Když jsem se dostala dva bloky od domova, nebyla jsem si jistá, jestli bude horší, když je dovedu až k našim dvorům, nebo když budu riskovat, že mě někde zatlačí do kouta a budou mě týrat."

"Ale ne, Rennie!" zhrzla se Alise.

"Naštěstí mě Gray našel a ty kluky zahnal pryč. Byla jsem tak otřesená, že se ani nepamatuju, jak jsem se tehdy dostala domů. Pamatuju si pak jen to, jak sedím v obýváku a Gray mi vaří horkou čokoládu a snaží se mě rozveselit legračními historkami. Po téhle příhodě jsem ho už musela mít ráda, i když mi pořád hrozně vadilo, že patří do toho gangu."

"Tak to jsem ráda, že jste se vy dva znovu našli. A pokud se to první nedorozumění mezi vámi urovnalo, tak co je ještě v nepořádku?"

"Problém je v tom, že se mi od té doby neozval. A sama na něj nemám žádný kontakt, leda do klubu. Ale on na mě taky nemá telefon."

"A co e-mail?"

Rennie obrátila oči v sloup. "Děláš si legraci? Vždyť jsme se sotva stačili sblížit. Chci ho ujistit o tom, že ho opravdu neodsuzuju a že mu určitě dám šanci."

"Jestli s ním potřebuješ mluvit, tak to přece jde zařídit," radila jí Alise. "Zavolej prostě do klubu a zeptej se, jestli tam dnes pracuje. Pokud ano, tak za ním zajdi a promluvte si."

Rennie opravdu netoužila působit na Graye dojemem, že jí dělá starosti osud jejich vztahu. "Já nevím."

"Nesmíš na něj jen pasivně čekat v koutě," přemlouvala ji Alise dál. "Musíš sama taky něco dělat. Chceš, abych zavolala Marleně, aby ti pověděla totéž, jen daleko důrazněji?"

"To není nutné, ale dneska je neděle večer, a tak pravděpodobně v klubu stejně nebude."

"Mohl by tam docela dobře právě teď být. V neděli večer chodí do klubů nejvíc studentů, měla bys to zkusit."

Rennie o tom chvilku přemýšlela. "Vlastně máš pravdu," uznala potom. "Udělám to."

Když Rennie stála před klubem Oceán a pozorovala rozsvěčující se a zhasínající neonový nápis nad vchodem, táhlo jí hlavou, že možná přece jen nebyl tak moc dobrý nápad sem chodit.

Fronta před vchodem se jí zdála snad dvakrát delší, než když tady nedávno byla s kamarádkami. Kdyby se postavila na její konec, dostala by se dovnitř možná až po půlnoci.

Sebrala tedy odvahu, přistoupila k začátku fronty a propletla se davem návštěvníků, natlačených na sametové lano.

"Promiňte," vykřikla a snažila se upoutat pozornost jednoho vyhazovače. "Potřebuju se dostat dovnitř."

Ušklíbl se.

"Jo, a všichni ostatní v téhle frontě taky!"

"Ale ne, já jsem kamarádka Graye. Potřebuju s ním mluvit."

"Graye?" muž si pozorně prohlédl její obličej. Rennie sklopila oči, protože ta podrobná prohlídka jí byla nepříjemná. "Hele, neznám tě náhodou?"

Rennie vzhledla a poprvé si opravdu prohlédla vyhazovače, s kterým hovořila. Po páteři jí přeběhlo zamrazení. "N... ne, myslím že ne."

"Jak se jmenuješ?"

Polkla, aby dokázala promluvit. "Duhovka," odpověděla chraptivě.

Ještě pár vteřin se na ni upřeně díval a pak se odvrátil. "Tak počkej."

Vytáhl od opasku vysílačku a s někým mluvil, zatímco se Rennii napětím tajil dech. Pak se k ní otočil. "Dobře, můžeš dál."

"Já taky!" vykřikla blondýnka s modrými blyštivými očními stíny a culíky. "Já jsem taky kamarádka Graye! Chodil s mou sestřenicí!"

Vyhazovač si nevšímal jí ani ostatních, kteří také začali pokřikovat, že jsou kamarádi Graye. Protáhl Rennii tlačenicí a pustil ji přes lano. Vedl ji dál a Rennie vytáhla desetidolarovku, aby zaplatila vstupné.

Její průvodce to mávnutím ruky odmítl. "Teď jsi u seznamu VIP, takže neplatíš. Počkej tady, Gray si pro tebe přijde."

Rennie si konečně vydechla. Díkybohu ji nepoznal.

Gray procházel prostorami klubu ke vchodu a divil se, co tu Rennie asi dělá. Co když se tu srazí s T. K.? Často se tu potloukal a je docela možné, že se na Rennii ještě pamatuje.

Nejlepší by bylo, aby její svět zůstal pokud možno co nejvíc oddělený od jeho světa. A právě proto by udělali vůbec nejlíp, kdyby se přestali vídat úplně. Bohužel se všechno zkomplikovalo tím, že se spolu milovali. A on si rozhodně nepřál, aby Rennie získala dojem, že jí jen zneužil.

Vystoupal po schodech do vstupní haly a uviděl Rennii, jak se opírá o stěnu. Působila dojemem, jako by právě uviděla ducha, nebo utrpěla jiný šok. To v něm okamžitě probudilo instinktivní touhu ji chránit.

Spěchal k ní. "Co se děje, zlatíčko? Je ti něco?"

Rozhlédla se, jako by se bála, zda je někdo nepozoruje. "Můžeme jít někam, kde bychom měli větší soukromí?"

"Jasně, jen pojď." Vzal ji do VIP salonku, který býval o víkendových večerech skoro prázdný. Nechtěl jí připomínat nešťastný první rozhovor, a tak j tentokrát vzal k barovému pultu.

"Bylo by lepší, kdybys mě předem upozornila, že sem chceš přijít. Když mi řekli, že jsi tady, vzal jsem si o něco dřív pauzu, ale nemám moc času. V Korálové jídelně večerí dost divoká skupina a musím na ně dohlížet."

"Nechci tě připravovat o čas, potřebovala jsem si s tebou jen krátce promluvit."

"A o čem?"

Znovu si skousla ret a najednou se nemohla soustředit. "Můžu se tě na něco nejdřív zeptat?"

"Jasně."

"Myslím, že jsem tady právě potkala dva z kluků, co patřili k té tvé a Jacobově partě. Jeden z nich mě vpustil dovnitř a druhý dělá pokladníka. Nespletla jsem se?"

"To ne. Los a Woody tady opravdu pracují." "Znamená to, že váš starý gang neskončil a že se s nimi přáteliš dál? Pokládáš to za rozumné?"

Gray přimhouřil oči. Nebyl vůbec v náladě na takové diskuze. "Copak si každý člověk nezaslouží dostat šanci, aby změnil svůj život k lepšímu? Podařilo se mi najít slušnou práci, a tak jsem sem přitáhl i pár kluků, které znám z dětství. Co je na tom tak strašného?"

"No, pokud to myslíš vážně s tím, že se chceš dát na dobrou cestu, asi by ti pomohlo, kdyby ses neobklopoval lidmi, kvůli kterým ses dostal do průšvihů."

"Co to má sakra znamenat? Přišlas mi sem dělal přednášky na téma, jak si mám vybírat kamarády?"

Rennie se zarazila a přejela si rukou přes obličej. "To ne, promiň mi to. Nechtěla jsem tě tu začít rozebírat. Jenom mě zaskočilo, že jsem tady ty lidi potkala, to je všechno."

"Tak proč jsi vlastně přišla? Zase jste si vyrazili s kamarádkami na dámskou jízdu?"

"To ne, ale... neozval ses mi, a tak jsem se chtěla prostě zastavit a podívat se, jak se ti vede. Taky mě napadlo, že na mě nemáš žádný telefon." Vytáhla z kabelky vizitku. "Tady máš telefon domů i do práce, mobil, fax a e-mail... jen pro všechny případy."

"Promiň, je mi líto, že jsem se ti včera neozval. Bylo to jen kvůli tomu, že..."

"Nemusíš se mi omlouvat. Jen jsem chtěla mít jistotu, že kdybys se mnou chtěl mluvit, budeš mít možnost."

"Rennie, určitě si o všem promluvíme. Slibuju ti to. Ted' ale není vhodná příležitost, chápej. Zavolám ti."

Přikývla a vypadala tak nešťastně, že se Grayovi svíralo srdce. Celá situace byla už tak dost pokažená a trápilo ho pomyšlení, že by ji měl ještě zhoršit. Místo aby Rennii nějak jemně naznačil, že spolu nemohou pokračovat, dával jí jen další sliby.

"Podívej, co se týká té noci, neměl jsem v plánu..."

"Já vím. To neměl nikdo z nás. Nepokládáš to ale za chybu, že ne?"

Než odpověděl, mlčel trochu příliš dlouho. Všiml si, že se jí oči zamžily, a pak začala rychle mrkat a sklopila zrak k podlaze.

"Co kdybys ted' šla domů, zlato. Já tady končím kolem jedenácté. Pak ti zavolám, ano?" Naklonil se k ní, aby ji políbil a rozloučil se s ní.

Pomyslel si, proč je to tak nesmírné těžké.

Účastnil se společně s mistrem asijských bojových umění protidrogového zátahu v Tokiu. Utíkal v ohni palby ostřelovačů jihoafrickou pouští Kalahari. Dokonce seskočil z druhého patra na jedoucí vozidlo. Ale nic ho nepřipravovalo o nervy víc, než když viděl Rennii trpět.

T. K. pozoroval, jak se Gray loučí s Rennii a odchází, a musel se spokojeně usmát. Věděl, že určité věci se nikdy nemění. Tihle dva pořád ještě patří k sobě, a Gray má tím pádem jedno důležité slabé místo.

Ať už se v zadních místnostech tohoto klubu odehrává jakákoli protizákonná činnost, Gray se rád pokouší hrát si na hrdinu.

Gray si myslel, že nikdo nezná skutečný důvod, proč se před lety stal členem jejich gangu, ale T. K. nebyl hloupý a dovítí se to. Věděl, že Renniin bratr Jacob by nevydržel v gangu ani jediný den, kdyby ho Gray nechránil a nepomáhal mu. T. K. je ale přijal do party oba, protože to pokládal za výhodné. Co chybělo drobnému Jacobovi na fyzické síle, to vynahrazoval oddaností. A Gray měl zase svaly, takže pokaždé dokázal příslušný úkol vykonat.

Gray měl bohužel také svědomí, a to mu až příliš často překáželo. Malý Jacob by vykonal cokoli, oč by ho T. K. požádal, pokud by do toho Gray nezasahoval. Vždycky odradil celý gang od věcí, které slibovaly skutečné vzrušení a pořádný výdělek.

V jejich čtvrti rostly jako houby po dešti skupinky přívrženců dvou velkých gangů, Crips a Bloods, a zabíraly si stále větší teritoria, a tak bylo pro jejich malý gang stále těžší přijít k penězům. T. K. proto navrhl, aby se spojili s místními Cripsy a začali dělat něco velkorysejšího.

Gray se proti tomu postavil a přesvědčil ostatní, že se přece nechtějí zaplést do války dvou velkých gangů. Snažil se je přesvědčit, že mají Crips i Bloods nechat, ať se potírají navzájem, a získávat raději kořist na vlastní pěst.

T. K. ale nechtěl čekat. Měl v plánu stál se O. G" Originálním Gangsterem. Ti požívali velké úcty bez ohledu na to, ke kterému gangu patřili. Věděl, že Gray to nikdy tak daleko nedotáhne. Dokázal to, když jim jednou slíbil hromadu matroše a pak zmizel.

A teď se zčistajasna vrátil a choval se jako velký byznysmen. Převzal vedení skupiny a slíbil klukům ze staré party absurdně vysoké výdělky. Jenomže oni přece vždycky patřili jemu, T. K. Bylo to jeho teritorium a jeho kluci, a tak byl odhodlán získat je zpátky.

T. K. Graye z celé duše nenáviděl. Nejradši by ho sejmul hned teď, ale bránily mu v tom zažité zákony gangu. Pokud jeden z členů zaútočí na druhého, pak se všichni ostatní postaví proti útočníkovi a zlikvidují ho.

T. K. konečně věděl, jak se dostane Grayovi na kobytku. Nepostaví se proti němu otevřeně, protože by mu to ostatní členové bývalého gangu nedovolili. Dosáhne svého nepřímo.

A právě dnes konečně přišel na to, jak to provést. Odplatu Grayovi provede přes Rennii.

ŠESTÁ KAPITOLA

Rennie už si chtěla jít lehnout, když zazvonil telefon.

"Ahoj, Duhovko!"

"Grayi!" Při zvuku jeho hlasu se jí hrudí rozlila teplá vlna. Zavolal, přesně jak jí slíbil.

"Nespalas ještě?"

"Ne, jsem vzhůru."

"Je mi líto, že jsme spolu v klubu nemohli mluvit déle..."

"S tím si nedělej starosti. Nechtěla jsem tě znepokojovat." Bylo jí jasné, že reagovala přehnaně. Kdyby měla dost trpělivosti, Gray by se jí ozval sám.

"Existuje jedna věc, o které bychom spolu měli mluvit," začal Gray.

"Dobře, ale nejdřív se ti musím omluvit za to, jak jsem se vyjádřila o tvých spolupracovnících. Měla jsem si uvědomit, že jim chceš pomáhat."

"S tím si nedělej starosti. Ale souvisí to s tím, co ti potřebuju říct. Vím, že můžeš jen těžko pochopit jakým směrem se teď ubírá můj život..."

"Grayi, úplně mi stačí vědomí, že se snažíš dostat na správnou cestu a všechno se postupně mění k lepšímu."

"Věř mi, Rennie, že na tom pracuju. Ale než se mi zase podaří rozhodovat samostatně o svém osudu, bude možná nejlepší, když se na nějakou dobu přestaneme stýkat."

Rennie sevřela sluchátko. Nevěděla, jak si má toto jeho prohlášení vyložit. "Snad chápu, proč to můžeš pokládat za lepší. Musí to být pro tebe těžké."

"Díky, Rennie. Jsem moc rád, že tomu dokážeš porozumět."

"Ale na druhé straně ti nezapomenu, že ani po Jacobově smrti jsi se mnou nepřerušil styky, ačkoli jsem se tě snažila od sebe odehnat. A stejně tak tě teď ani já nemám v úmyslu opustit. Jestli budeš potřebovat třeba jen kamarádku, chci, abys věděl, že za mnou vždycky můžeš přijít."

"To moc oceňuju, ale všechno je složitější, než si uvědomuješ."

"Chceš mi to nějak vysvětlit?"

Několik vteřin mlčel. Konečně řekl: "Chci se plně soustředit na své cíle. Citový vztah by mě v mé nynější situaci příliš rozptyloval. Zvlášť vztah s tebou, Duhovko."

"Jak to myslíš?"

"Nejsi pro mě jen tak ledajaká žena. Zasluhuješ si plnou pozornost partnera, a to ti právě teď nemohu slíbit."

"Já od tebe nic takového nežádám, Grayi."

"Zlato, ani po mně nemusíš nic žádat. Stačí mi, abych se ocitl v tvé společnosti, a už ti toužím dát všechno. Nejsi typ ženy, která by navazovala chvilkové milostné poměry, a já ti teď nemůžu nabídnout o moc víc."

"Co kdybychom se dohodli, že prozatím budeme jen přáteli? Nebudeme jeden na druhého vyvíjet žádný tlak. Myslím, že to by nám oběma mohlo vyhovovat, co říkáš?"

Gray si povzdechl a Rennie se zatajeným dechem čekala, zda její návrh odmítne.

"Dobrá, Duhovko. Ujednáno. Takže přátelství, nic víc."

Rennie zavěsila. Nebyla si úplně jistá, jaké má z tohoto rozhovoru pocity. Nejdůležitější pro ni bylo, aby se na ni Gray byl ochoten obrátit, pokud ji bude potřebovat. Jestli si teď nemůže komplikovat život, pak byla odhodlána to respektovat.

To, že se s ním znovu shledala, převrátilo její uspořádaný život vzhůru nohama. Dohadovala se, že v jeho životě způsobilo její objevení pěkný zmatek.

Gray způsobil, že teď myslela mnohem víc na svého bratra. Některé z těch vzpomínek byly bolestné, jiné milé a hřejivé.

Zhasla světlo v ložnici. V poslední době často podnikala v myšlenkách nebo snech výlety do vlastní minulosti.

Ten den po Memoriál Day roku 1985 byl poslední, kdy Rennie viděla bratra ještě živého.

Po oslavách strávil Gray noc v jejich domě. Následujícího dne bylo na tu roční dobu nezvykle dusné, horké odpoledne. Rennie, Gray a Jacob se rozhodli dojet si do obchodu pro zmrzlinu.

Jacob kráčet vedle ní se svým obvyklým nedbalým půvabem, oblečený v bílém tílku a širokých džínách. Košili v barvách gangu měl ovázanou kolem pasu. Gray šel za nimi a na sobě měl bílé tričko s odpáranými rukávy a ořepané džínové kraťasy.

Všichni tři pomalu zabočili za roh a stěžovali si na stále vyšší teploty.

"Tohle horko je neuvěřitelné," prohlásil Jacob a ovíval si zvednutým tílkem břicho. "Až se vrátím domů,

napustím si plnou vanu studené vody a namočím se do ní až po krk."

"Jen to udělej a táta tě zabije kvůli účtům za vodu," varovala ho Rennie.

Jacob zavrtěl hlavou. "To je mi jedno. Stojí mi to za nářez, i kdybych získal jen pár minut úlevy od toho hrozného pařáku."

Rennie pokrčila rameny a pomyslela si, že za takový výprask páskem nestojí nic.

Sama tento trest nedostávala často, ale nedávno byla zrovna svědkem jednoho Jacobova, a to jí úplně stačilo.

"Kromě toho," pokračoval její bratr, "mi Gray sežene místo číšníka v pizzerii u Lina. Pak budu přispívat na účty a táta mi už neřekne ani ň. No, nemám snad pravdu, Grayi?"

"Je to tak! Pan Kim mi má zrovna dneska říct definitivní odpověď, ale jsem si jistý, že tě vezme."

"No dobře. Ale jestli ti Gray tu práci opravdu sežene, tak to nesmíš všechno dát tátovi. Musíš výdělek utratit na své zájmy, s kluky," nabádala ho Rennie.

Jacob se zasmál. "Samozřejmě že něco z toho utratím sám! Jaký by mělo smysl někde dřít, kdybych si taky trochu neužil? Ale jakmile si koupím nové tenisky, míč na basket a... no, řekněme ještě auto, pak dám klidně tátovi zbytek."

"Už to nevydržím," zasténal Gray. "Jen o blok dál tímhle směrem je benzínka, zaběhnu tam a koupím pití. Chcete taky limču?"

"Jasně, já si jednu dám," řekl Jacob.

"A já chci pomerančovou," přidala se Rennie.

"Tak dobře," rozloučil se s nimi Gray a přešel ulici. "Jen jděte dál, já vás doženu."

Jacob a Rennie pokračovali v chůzi. Právě míjel park po pravé straně, když se Jacob náhle zastavil jako by přimrzl na místě.

"Tamhle je T. K. s Woodym!"

Rennie se podívala tam co on a srdce ji rázem pokleslo. Oba kluci se tam zrovna strkali se třemi dalšími, kteří měli na sobě barvy nepřátelského gangu.

Rennie sevřela Jacobovi paži, aby ho zadržela, ale hned cítila, že jí jeho loket vyklouzl z prstů.

"Není to vyrovnaný boj, musím jim pomoci!" Rennie ho chytila za košili. "Prosím, Jacobe, neplet' se do toho! Tohle se tě netýká."

Zamračil se na ni a snažil se ji košili vytrhnout. Samozřejmě, že se mě to týká! Kdo si dovolí na moje kámoše, ten musí počítat, že se do něj pustím. A zase naopak."

Rennie odložila batůžek a snažila se držet Jacoba oběma rukama. "Zůstaň tady! Nebo aspoň počkej, až se vrátí Gray, ať do toho jde s tebou!"

Jacob se ji prudce vytrhl, až Rennie málem upadla. "Pověz Grayovi, co se děje, až se vrátí!" zavolal na ni přes rameno.

V Rennii se zvedla vlna paniky a divoce se rozhlížela. Doufala, že uvidí blížícího se Graye, ale nikde po něm nebylo ani památky.

Nechala tedy batoh na chodníku a přiblížila se ke skupince zápasících chlapců. V duchu se modlila, aby Jacob neutrpěl ve rvačce, která vypadala dost ošklivě, zranění.

Jacob se rozběhl přímo k ostatním, chytil jednoho kluka za rameno a začal do něj bušit. Chlapec, který byl větší než Jacob, nechal kopání do T. K. který už ležel na zemi, a soustředil se pouze na Jacoba.

Rennie pevně zavřela oči, když její bratr inkasoval první úder a klopýtal zpátky. Začala přecházet parkem a vyhlížela Graye.

Když se znovu ohlédla, uviděla, že na Jacoba zaútočil ještě druhý kluk. Oba dva ho zpracovávali a Jacob se všemožně snažil odrážet jejich rány. Příliš se mu to však nedařilo.

Rennii se po tvářích kutálely slzy. Bezmocně přihlížela, jak její bratr dostává výprask. Proč mu kamarádi nepomáhají?

Cítila až hysterické nutkání něco podniknout, ale marně hledala někoho, kdo by jí pomohl. Rozhlížela se tedy po nějakém tupém předmětu, který by mohla použít jako zbraň. Musela něco udělat, aby ti grázlové nechali jejího bratra na pokoji.

V té chvíli konečně uviděla Graye, jak jde po ulici k ní. Jakmile si všiml jejího výrazu, upustil plechovky s nápoji a dal se do běhu. Rennie utíkala tryskem k němu a křičela, že bijí jejího bratra.

Gray se rozběhl plnou rychlostí k zápasícím. Když se hnal kolem Rennie, vykřikl, že má zůstat na místě.

Rennie šla pomaleji za ním. Kvůli slzám dobře neviděla. Zastavila se u otvoru v plotu parku a oťřela si oči hřbetem ruky.

"Ne!" vykřikl Gray chraptivě a zastavil se.

Ted', když se útočníci soustředili z větší části na jejího bratra, se T. K. zvedl a chystal se zaútočit na protivníky přeraženou trubkou. Kluk, který bojoval s Woodym, náhle vytáhl ze zadní kapsy džínů pistoli. Vykřikl varování svým kamarádům, a ti se okamžitě vzdali.

Právě v tom okamžiku se zvedl na nohy Jacob a zachytil střelu přímo doprostřed hrudi.

Rennie zůstala stát na místě jako přimražená, neschopná věřit svým očím. Pak začala ječet a dala se běhu, protože jí připadalo, že se musí k Jacobovi dostat dřív, než jeho tělo dopadne na zem.

Ležel před ní a na bílém tílku mu rostla rudá skvrna. Krev mu pokrývala i ruce. Park byl najednou prázdný, až na Rennii a Graye.

Oba tu stáli mlčky a plakali nad Jacobovým bezvládným tělem.

Rennie se s trhnutím probudila. Noční košili měla úplně propocenou. Krátce po bratrově smrti ta scéna ožívala v jejích snech každou noc po dobu několika týdnů. Teď ale uplynulo už několik let od doby, kdy měla tento děsivý sen naposledy.

Po celém těle se divoce třásla. Rozsvítila v ložnici, podívala se na hodiny. Bylo krátce po třetí ráno. Vstala z postele, stáhla si mokrou košili a vytáhla z prádelníku čisté tričko.

Nohy měla rozechvělé tak, že se na nich skoro nemohla udržet, a byla zadýchaná. Sáhla si na tvář: měla ji vlhkou od slz a hrdlo ji páliło, jak křičela ze spaní.

Její sen byl velice živý.

Přešla do kuchyně a nalila si sklenici vody s ledem, aby ulevila rozbolavělému hrdlu. Nechtělo se jí hned vrátit do postele, a tak se posadila ke kuchyňskému stolu.

Bylo zřejmé, že setkání s Grayem přivolalo zpět všechny její vzpomínky na dětství, mládí a na bratra. Od té chvíle, kdy se s Grayem milovali, měla pocit, jako by její život získal jiný rozměr, jako by ho znovu obohatila důvěrná vazba s ním.

Po páteři jí přeběhlo drobné zamrazení. Ve chvíli jako byla tato, opravdu toužila po jeho konejšivém hlase. Přála si, aby měla nějakou možnost mu zavolat. V této chvíli to pro ni nebyla otázka hrdosti, protože v hloubi duše věděla, že kdyby ho opravdu potřebovala, pomohl by jí.

Upírala pohled na sklenici s vodou a myslela na to, jak zoufale jí někdy bratr chybí. Byl to velice hodný chlapec. Někakou dobu se opravdu účastnil života tlupy, ale jen proto, že hledal nějakou skupinu, do které by patřil.

Ve čtrnácti letech Rennie vinila z jeho smrti spoustu lidí.

Obviňovala otce z toho, že stále jen pracoval a při těch vzácných příležitostech, které trávili jako rodina pohromadě, se choval k Jacobovi velice tvrdě. Vyčítala sama sobě, že mu nedokázala vymluvit účast v gangu. Někdy dokonce vinila i Graye, kterého jinak pokládala za úplného hrdinu. Přesto mu někdy měla za zlé, že nebyl dost rychlý nebo nezůstal nablízku, aby jejího bratra zachránil. A také vinila Jacoba samotného, že si hrál na dospělého a důležitého muže, nebo že tolik potřeboval náhradu rodiny, jakou mu gang poskytoval.

Přesto si stále uvědomovala, že jediný, kdo byl skutečně odpovědný za bratrovu smrt, byl chlapec, který ho zastřelil. S tímto faktem se smířila už před několika lety.

Když si vybavila celý incident do nejmenších detailů, připomněla si, že život je příliš krátký, než aby si člověk dal někým nebo něčím zabránit v dosažení důležitých cílů. Kdoví, jaké pocity v Grayovi vyvolalo jejich nečekané setkání. Možná že část jeho duše volala po tom, aby unikl z tak intenzivního citového vztahu. A možná se stydí za to, že strávil nějakou dobu ve vězení, a nedokáže brát Rennii jako sobě rovnou, má vůči ní pocity méněcennosti.

Rennie však věděla, že ať má Gray ke svému jednání jakékoli důvody, nesmí mu dovolit, aby ignoroval to, co mezi nimi existuje. Protože po tu krátkou chvíli, kdy byla jejich těla spojena, věděla, že vzájemně nahlédli až na dno svých duší. Od prvního milování s Grayem už nikdy neměla s žádným mužem podobný zážitek a věděla, že se jí to s nikým jiným už nikdy nezdaří.

Rozhodla se, že pokud ji Gray zítra sám nevyhledá nebo se jí neozve, zavolá do klubu Oceán a zkusí, zda jí ho dají k telefonu. Už jednou ho opustila, podělala to ze strachu. Bála se síly a moci jejich spojení. Věděla, že pokud nebude opatrná, podlehne tomu a dá lásce ke Grayovi přednost před vším ostatním, oč v životě usilovala, až se nakonec ocitne v pasti.

To byl skutečný důvod, proč tehdy odešla bez rozloučení. Už tenkrát věděla, jak je její láska ke Grayovi silná. A také věděla, že kdyby ji požádal, třeba i beze slov, aby neodjížděla, podvolila by se mu.

Teď se jim naskytla druhá šance a Rennie cítila, že všechno to, co jim bylo kdysi společné, je stále ještě někde pod povrchem přítomno. Tentokrát si to nehodlala nechat uniknout.

A to ani tehdy, kdyby to po ní sám Gray žádal. Dnes se role obrátí, ona bude dohlížet na něj a provede ho všemi nsnázemi až do konce.

Gray upíral pohled na zářící zelená čísla displeje budíku, ukazujícího tři hodiny a třicet šest minut. Seděl ve tmě na okraji postele a pozoroval ta čísla zdánlivě už celou věčnost.

Po všechny ty roky myslel na Jacoba často, ale už si nevzpomínal, kdy měl naposledy takhle živý sen.

Otrásl jím tak, že se probudil celý zpocený, křičel ze spánku... a stýskalo se mu po Rennii.

Nevěděl proč, ale cítil nesmírně silné nutkání se s ní znovu vidět.

Potřeboval s ní mluvit. A nejen proto, že právě ona je jediný člověk na světě, který ten sen může chápat. Ještě víc ho pronásledoval pocit, že ho Rennie právě teď potřebuje.

Věděl, že je to absurdní. Vždyť je hluboká noc. Rennie musí ráno vstávat do práce. Je samozřejmé, že zatímco on se tady budí nočními můrami, Rennie teď klidně spí v pohodlí své postele.

Přesto nedokázal ten pocit setřást. Kdyby si nebyl tak jistý, že Rennie teď určitě musí spát, určitě by jí zavolal. Toužil slyšet její sladký, svůdný hlas.

Bylo by tak hezké se k ní přitulit, až by teplo jejího těla zahnilo tu mrazivou noční mŕu. Pak by jeho paniku pomalu nahradila pronikavá touha. Její ruce by mu pomalu, konejšivě kroužily po zádech, až by ho začaly laskat naléhavěji, a nakonec by se milovali, vášnivě i něžně, až do rána.

Gray chraptivě vydechl. Proč jen sám sebe takhle trápí?

Potřeboval se nějak odpoutat od těchto zneklidňujících myšlenek, a tak přešel do koupelny a natočil do umyvadla studenou vodu. Namočil žínku a otřel si obličej.

Vrátil se do ložnice a myšlenky se mu vrátily k Jacobovi, ke scéně, kdy mu kulka pronikla hrudí. Nemělo se to stát. Měl tomu nějak zabránit. Gray si nebyl jistý, jak by to mohl dokázat, ale věděl, že se o to měl pokusit. I kdyby to znamenalo, že se dá raději zastřelit sám.

Gray byl jedináček a Jacob mu nahrazoval bratra. Vybral si ho hned v první třídě a bůhvíproč prohlásil, že Gray bude jeho nejlepší kamarád. Předtím se s ním Gray prakticky vůbec nebavil, ale od toho dne byli blízcí jako opravdoví bratři. A Gray už pořád Jacoba chránil, bez ohledu na to, do jakých potíží se dostal.

Gray nikdy neměl sklony zlobit se na celý svět a ničit, co mu přijde pod ruku - měl ale rošťácké nápady. Když se T. K. poprvé zeptal Graye, zda se chce stát členem jejich gangu. Gray nemusel o jeho nabídce ani přemýšlet a odmítl ji. Jacob naopak Graye pronásledoval s prosbami, aby si to rozmyslel a aby do gangu vstoupili oba.

Gray si nejdřív myslel, že když do gangu nevstoupí sám, neudělá to ani Jacob. Ten se ale bohužel stále držel v blízkosti členů gangu a snažil se poskytovat T. K. různé služby, až ho konečně požádali, aby se k nim přidal. V té chvíli už Gray neměl na výběr, pokud měl Jacoba dál chránit před vážnými problémy.

Nezáleželo na tom, kolikrát předtím Jacoba zachránil. Stejně stále obviňoval sám sebe z jeho smrti, třebaže si rozumově uvědomoval, že pravým viníkem není v žádném případě on.

Tyhle staré záležitosti ho většinu už příliš netrápily, rozhodně ne natolik, aby ho ochromovaly smutkem. Ve chvílích, jako byla tahle, na něj ale všechno doléhalo naráz a tím silněji. Bylo by opravdu hezké, kdyby se mohl svěřit Rennii. Podělit se s ní o tu tíhu, která ho tak dlouho trápila. Ale to teď prostě nebylo možné.

Nevěděl, jak dlouho mu bude trvat, než se mu podaří Simona vylákat z úkrytu a zneškodnit ho, ani nedokázat předvídat, jak všechno dopadne. V minulosti pro něj možnost, že by zemřel, nic zvláštního neznamenal. V jeho oboru stále někdo přicházel o život. Vyrůstal ve čtvrti, kde si lidé nedělali velké plány do budoucna, protože neočekávali, že budou žít dlouho. I dnes kolem sebe neustále viděl umírat agenty. Bral jako samozřejmost, že se to jednoho dne může stát i jemu.

I kdyby směl přiznat Rennii pravdu, jistě by s takovými vyhlídkami nedokázala žít.

Teď se Rennie ovšem spokojí s tím, že budou přáteli. Proti tomu nemohl mít žádné rozumné námitky, ale věděl, že pro ně oba bude nejlepší, když si od ní bude udržovat odstup.

Rennie s ním nakonec bude muset souhlasit.

"Vím, že je to dobře, že odešel." prohlásila Moni. "Někdy se ale ráno vzbudím a cítím hrozný smutek. Ani nevím, kde se tak najednou vezme. Už mám pocit, že jsem to docela v pohodě překonala, a vtom prásk! Přepadne mě to znovu."

"Ano," promluvila Sarita. "Tohle se mi stávalo často potom, co mi umřela mi vida. Moje máma, ať je jí země lehká. Zdálo se mi o ní, a když jsem se zbudila, brečela jsem. Stává se mi to i dneska, a to umřela před patnácti lety."

Rennie přikývla. Sama se dovedla až příliš dobře vžít do jejich pocitů. "Naše nejhorší obavy ožívají právě v noci. Všechno to, co nám dělá starosti, nejsme si tím jistí anebo nám to působí smutek. Ve spánku nám to probíhá myslí. To se totiž náš mozek osvobodí od různých všedních malicherností, jako je prádlo nebo shánění paní na hlídání dětí."

"Mně to ale hrozně vadí." prohlásila Moni a zdůraznila svá slova tloučením do stehů. "Protože to znamená, že to ještě není za mnou. A já si hrozně přeju už na něj nemyslet."

"Ale vždyť se ti to daří, Moni! Dokážeš už vyslovit Treyovo jméno, aniž k němu hned připojíš několik nadávek."

Rennie se zasmála, aby udržela veselejší náladu, a ostatní ženy se k ní přidaly.

"To je pro dnešek všechno, dámy. Uvidíme se všechny v pátek?"

"Já nemůžu," upozorňovala Carla. "Donova matka k nám přijede na víkend a on chce, abych hrála roli šťastné hospodyňky."

Všechny ženy strnuly a zůstaly na Carlu zírat.

"Vím, co si teď myslíte, a můžu říct, že jsem odolala nutkání zacpat mu krk utěrkou. Opravdu bych to nejradši udělala, ale vzpomněla jsem si, Rennie, na tvoji radu, že taky někdy může být po jeho. Takže pokud tu bude jeho matka, uvařím jedno teplé domácí jídlo denně a dům bude uklizený. A jakmile matinka zmizí zpátky v Seattlu, zase budou večere z mikrovlnky a chumáče prachu."

Rennie se usmála, protože dobře věděla, že přestože si Carla na svoje manželství tak stěžuje, ve skutečnosti svého muže miluje. S pomocí terapeutických sezení se jí dařilo překonávat traumata z dětství a začít dávat otevřeněji najevo city.

"Dobrá, takže my ostatní, které nemusíme opečovávat tchyni, se v pátek sejdeme ve stejnou dobu a na stejném místě."

Když klientky odešly, Rennie se rozhodla ještě chvíli v kanceláři zůstat a dokončit nějaké resty v dokumentaci.

Když se zase podívala na hodiny, zjistila, že je skoro devět večer. Původně neměla v plánu se tak ponořit do práce.

Vstala, aby si protáhla unavené svaly. Vtom zaslechla z chodby nějaký hluk. Zarazila se a naslouchala. Věděla, že v žádné z dalších kanceláří na této straně budovy už se nepracuje.

Nebo snad přece jen ano?

Pak zaslechla třeskot nějakého rozbíjeného předmětu. Ještě chvíli naslouchala, a když se nezvaly žádné kroky, vykoukla ze dveří.

V půlce chodby stála na stolku u výtahů ozdobná váza. Ta teď ležela rozbitá na podlaze, takže se na koberci válely střepy keramiky a sušené květiny.

Rennie si povzddechla. Blízko stolku byly denní jesle, a když děti v pondělí ráno přijdou, budou muset šlapat do nepořádku.

Uklízečka sem obvykle chodila k večeru, takže teď už byla dávno pryč. Rennie chtěla alespoň trochu zamést střepy, aby je děti nerozšlapaly a neporanily se.

Věděla, že v komoře na konci chodby je smetáček a lopatka. Smetáček našla hned, ale lopatku nemohla dlouho nahmatat.

Právě když ji konečné našla, uslyšela z chodby kroky.

"Je tam někdo?" zavolala a chtěla vyhlédnout ven. Dveře se jí však přibouchly přímo do obličeje a komora se ponořila do temnoty.

SEDMÁ KAPITOLA

Gray od sebe odstrčil talíř s nedojedeným hamburgerem. "Už nemám hlad."

"Proč ne? Vždyť ses toho jídla skoro ani nedotkl," divil se Seth, který seděl vedle něho u pultu jídelny.

Gray zavrtěl hlavou.

"Myslím, že už jsem pochopil, proč tady v Los Angeles všichni nejradši jedí fazolky."

Seth se zasmál. "A proč?"

"Protože tady nikdo neumí udělat slušný hamburger. Z tohotohle se mi dělá špatně," konstatoval Gray a přitiskl si ruku na žaludek. Skutečně ho v těch místech pronikavě bodlo.

"Příště radši půjdeme jinam."

Gray se zvedl a hodil na pult peníze. "Už musím zvedat kotvy. Až zase dostaneš vzkaz od Jonaha, radši si kup u pouličního stánku párek v rohlíku, bude to lepší než tohle."

Gray nasedl do auta, ale stále ještě ho bolel žaludek. Rozjel se a na mysli mu vytanula Rennie.

Z náhlého popudu obrátil auto a zamířil k jejímu bytu. Věděl, že by ji raději neměl vyhledávat, ale nedokázal potlačit touhu si s ní aspoň chvíli popovídat.

Když před domem neviděl její auto, pomyslel si, že by měl jít po svých, ale něco ho přimělo, aby se místo toho rozjel k její kanceláři.

Tady Renniino auto okamžitě spatřil. Co tu asi ještě dělá tak pozdě večer?

Vstoupil do budovy, prostudoval si tabuli s informacemi, kde je která kancelář, a vyjel výtahem do jejího patra.

Překvapilo ho, že Rennie ve své kanceláři není. Bylo tu ale rozsvíceno, počítač běžel a měla tu kabát i kabelku.

Chvilí počkal, protože čekal, že se Rennie asi vrátí z toalety.

Když se stále neobjevovala, rozhodl se, že se tu trochu porozhlédne.

V žádné z dalších kanceláří na tomto podlaží se nesvítilo. Už chtěl zamířit zpátky k výtahům, kde zaslechl z komory zvláštní zvuk.

"Je tam někdo? Pomoc! Pomoc!" ozvalo se vzápětí.

"Rennie? Počkej, zlato, dostanu tě ven." Trhnutím otevřel dveře a Rennie mu vlétla do náruče.

Gray se snažil udržet její divoce se zmítající tělo ale Rennie nepřestávala ječet a pokoušela se s ním rvát.

"Rennie! Rennie! To jsem já, Gray! Uklidni se, zlatíčko! Co se to tu stalo?"

Konečně jí jeho hlas pronikl do zpanikařené mysli a Rennie se utišila. Pomohl ji, aby se posadila; zdálo se, že na něj vůbec poprvé zaostřila zrak a poznala ho.

"Grayi! Díkybohu, žeš to ty!" Prudce ho objala a tiskla se k němu jako o život.

Stále ji držel v náručí a pomalu ji zvedl na nohy. "Co se děje, zlatíčko?" Odtáhla se od něj a ukázala ke komoře. "Myslím, že mé tam někdo zamkl! Šla jsem tam pro smeták, a když jsem byla uvnitř, zaslechla jsem nějaké kroky. Pak se dveře najednou zabouchly."

"Jsi si tím jistá? Proč by tě někdo zamykal v komoře?" Gray si prohlížel zámek.

"To nevím, ale určitě tu někdo chodil."

"Možná jel někdo kolem a ty dveře zabouchl průvan, který vyvolal. Mohou se snadno zaklapnout samy od sebe."

Rennie už se uklidňovala. "Možná to tak bylo." "Určitě to tak bylo! A teď tě dovezu domů do bezpečí."

Gray posbíral v kanceláři její věci a vyvedl ji ven ke svému autu.

Rennie začala jektat zuby. "M-m-moje auto je támhle."

"Radši ho tu zatím nech. Dovezu tě domů, jsi na to příliš rozrušená, abys mohla sama řídit."

K jeho překvapení se s ním Rennie nezačala přít. Po všechna ta léta, co ji znal, se nikdy nestalo, že by přijala podobný pokyn bez reptání. Bylo jasné, že musí být opravdu do hloubi duše otřesená.

Gray pomohl Rennii do svého auta a zamířil na hlavní silnici, ale v duchu cítil zmátek a znepokojení. Bylo by možné, že někdo opravdu zamkl Rennii v komoře schválně? To přece nedávalo smysl. Rennie nemá žádné nepřátele. Přesto se rozhodl, že až dopraví Rennii do bezpečí jejího bytu, raději se ještě do komunitní budovy vrátí a všechno si prověří.

Všechny smysly měl teď pořád nastražené, zvláště poté, co se srazil s T. K. Nechtěl reagovat přehnaně a hned se plašit, ale musel se mít na pozoru.

Žaludek se mu znovu sevřel. Co když už se to stalo a on Rennii ohrozil tím, že s ní obnovil styky? Pokud by to tak opravdu bylo, nikdy by si to neodpustil.

Zatím, dokud nebude vědět víc, si od ní ale odstup držet nedokáže. Pokud Rennii v té komoře opravdu někdo zamkl a je vystavena nebezpečí, pak musí zůstat při ní, dohlížet na ni a chránit ji. Snad by mohl požádat Seta, aby jí přidělil na ochranu jednoho muže, dokud se všechno nevyřeší, jenomže ani pak by

nemohl klidně spát, pokud by na její bezpečí nedohlížel osobně.

Gray zaparkoval před Renniiným bytem a doprovodil ji dovnitř. Uložil ji na pohovku a našel jí něco k jídlu.

Když dojedla, odložila talíř na stůl a usmála se na Graye. "Moc ti za tohle děkuju. Nechtěla jsem se chovat tak dětinsky, ale netušila jsem, že zřejmě trpím klaustrofobií."

Gray viděl, že se jí do tváří vrací barva a už není tak hrozně rozechvělá. Přesto, aby jí dodal pocit bezpečí, si k ní sedl a objal ji kolem ramen. "Vyprávěj mi, co se ti dnes večer stalo," požádal ji.

"No, původně jsem jen chtěla dodělat nějakou práci a zapomněla jsem na čas. A pak jsem zaslechla z chodby nějaké zvuky."

Gray přikývl, aby ji povzbudil k pokračování. "Tak pozdě by tam už nikdo neměl být, a tak jsem vykoukla ven."

"A zahlédla někoho?"

Rennie si přitiskla ruku na čelo. "To ne, ale uviděla jsem uprostřed chodby na zemi rozbitou vázu, pondělí hned ráno tam půjdou děti do jeslí, tak jsem to chtěla trochu uklidit a šla jsem do komory pro smeták. A zbytek už znáš."

Gray přikývl a oba se odmlčeli. Gray v duchu přemítal o tom, jak spojí svoji práci v klubu s dohlížením na Rennii. Podíval se na ni a všiml si drobné ustarané vrásky, která se jí vytvořila mezi obočím. Stiskl jí rameno a kroužil jí prsty konejšivě po paži. "Tak co, už je všechno v pořádku, zlatíčko?"

Přikývla.

"Ano, opravdu mi pomáhá, když jsi tu se mnou. Proč jsi ale přišel za mnou do práce?"

Proč jsi tam přišel? Protože se s ní chtěl vidět.

"Asi jsem si s tebou potřeboval popovídat. Teď, když jsme se rozhodli být přátelé, si na to musíme... zvyknout."

Rennie se ironicky usmála. "Vím, že je to složité."

"To mi mluvíš z duše!"

"Ani jeden z nás určitě nepočítal s tím, že ta naše minulá schůzka dopadne tak, jak dopadla."

"Ano, asi bychom si to měli ujasnit."

"Jestli chceš, tak si o tom můžeme popovídat, ale jednu věc bys měl vědět," začala Rennie.

"To zní nějak důležitě! Přece nemůžeš být tak brzy těhotná, nehleď na to, že jsme použili ochranu. Tak proč ten vážný tón?"

"Tohle taky opravdu vážně myslím. Vím, že v téhle chvíli se můžeme ocitnout v pokušení všeho nechat. Pokládat tu společnou noc za uzavřenou kapitolu, která náleží jen minulosti. Ale já nejsem ochotná tohle dovolit ani tobě, ani sama sobě. Myslím, že je načase, abychom se oba postavili tváří v tvář k tomu, co mezi námi je, ať je náš vztah komplikovaný nebo není."

Gray se zasmál, zčásti proto, že ho až děsilo, jak přesně mu dokázala číst myšlenky, ale zčásti i proto že teď mluvila jako profesionálka.

"Takže na mně chceš aplikovat svoje psychoanalytické metody?"

Stáhla obočí.

"Jak to myslíš?"

"No, zdá se mi, jako bych se právě ocitl na psychoterapeutickém sezení. Že teď budeme probírat, jak se vyrovnáváme se svými pocity, a tak dále."

Rennie se nervózně zasmála. "To je riziko mého povolání. Jedna moje kamarádka je právnička a zase nedokáže odolat nutkání, aby nás ostatní nepodrobovala křížovému výslechu. Já zase používám tenhle psychologický jazyk, když mi na něčem opravdu záleží."

Gray začal mít náladu na flirt; tuto jednoduchou emoci už dlouho nezakusil. "Aha, takže to je tvůj způsob, jak mi sdělit, že ti nejsem lhostejný?" Rennie koketně sklopila zrak a vrhla na něj pohled přes řasy. "Možná... ale možná ne."

"Tak co mám udělat, aby sis to ujasnila?" Naklonil se k ní tak blízko, až jí jeho dech čechrал vlasy na krku.

"To záleží na tom. Jaké možnosti nabízíš?" "Třeba tohle." Přitiskl jí rty do zátylku a začal jí pokrývat šíji drobnými polibky. Rennie kdysi nosila vlasy svázané do ohonu a moc se jí líbilo, když líbal na krk těsně pod uzel vlasů.

Teď měla módní krátký sestřih a vlasy jí dosahovaly právě k místečku, které vždycky líbával.

Pak přešel rty k lalůčku jejího ucha, což bylo její další oblíbené místo. "Anebo taky trošku tohohle." "Pozor na náušnice!" žertovala Rennie. "Byly drahé!"

"Nastav ruku."

"Proč?"

"Prostě nastav ruku."

Když hned nezareagovala, Gray si zvedl její dlaň k ústům. Pak ji jemně políbil a nechal jí uprostřed dlaně zlatou náušnici.

Rennie zavrtěla hlavou a zavřela dlaň. "Hezký!"

Zasmál se. "Díky. Když jsem čerstvě oholený, vypadám ještě líp," hladil si tvář zarostlou strništěm.

"Nemyslela jsem tím tebe, hlupáčku."

"Opravdu ne?" předstíral zklamání. "Znamená to snad, že mě nepokládáš za hezkého?"

Prohlížela si jeho obličej. "Myslím, že to není to správné slovo. Líp se k tobě hodí, že jsi sexy."

Gray zvedl významně obočí. "No ne, takové věci mi klidně můžeš říkat dál..." A pak ji políbil.

"Já... nemůžu mluvit, když..." šeptala Rennie proti jeho rtům.

Na okamžik se od ní odtáhl a odpověděl: "Tak dobře, беру to zpátky. Radši zmlkni."

Pak ji začal znovu líbat a vklouzl jí jazykem mezi rty. Rennie dychtivě reagovala, dotýkali se špičkami jazyků, a pak se jejich polibek prohloubil.

Líbali se stále vášnivěji, ale za okamžik se Gray odtáhl. "Tak tohle je tvoje představa přátelství?"

Rennie stáhla jeho hlavu dolů k sobě. "Na tom nezáleží! Už nemluv!"

Nemusela mu to říkat dvakrát. Pokračovali v líbání, až docela ztratili vládu nad tím, co se s nimi děje. Vnímali jen doteky rtů plných touhy, svá ústa, zuby, jazyky, laskání rukou. Když do ní Gray vnikl, byli jen naplň svlečení. Oba tak zoufale toužili po spojení, že se nechtěli zdržovat.

"Rennie, zlatíčko..." zasténal Gray.

Rennie mu zaryla nehty do zad, jak se jejich těla kolébala ve společném rytmu. Pak se od něj začala odtahovat. "Chci být nahoře!"

Aniž přerušili spojení svých těl, překulili se a Gray si ji posadil na klín. "Ano, tohle se mi líbí," šeptal a pásl se pohledem na jejím napůl svlečeném těle.

Rennie se rytmicky zvedala a zase klesala a Gray vedl její boky rukama. Nevydržel se ale jen tak dívat na její nahá nadra. Vztáhl ruce a přikryl je dlaněmi. Jejich pohyby se zastavily a Gray jí sál bradavky.

Pak se Rennie začala pohybovat znovu a dívala se mu při tom stále do očí. Gray zaklonil hlavu a cítil, jak se v něm stupňují pocity smyslné slasti.

"To je ono, holčičko, ano!" Zvedl hlavu a pozoroval Rennii. Zbožňoval ten pohled čiré ženské moci v jejích očích. Nesmírně ho to vzrušovalo. Přestával se už ovládat. Sevřel jí pevně boky, zpomalil její pohyby a rychle ji zase přesunul pod sebe. Znovu do ní s celou silou vnikl a Rennie se k němu přitom tiskla a vydávala tiché steny rozkoše.

Později, když už leželi v posteli, se Rennie otočila ke Grayovi a zjistila, že ji pozoruje. Udivilo ji, jak zvláštní má při tom výraz.

"Na co myslíš?" zeptala se a pohladila ho po tváři zarostlé strništěm.

Otevřel ústa, ale ona ho přerušila: "A ne abys mi odpověděl, že na nic!"

Gray se překulil na záda. "Někdy mě překvapí, že se probudím a zjistím, že jsem tady. Pořád tomu nemůžu věřit."

Rennie si pomyslela, že na následující otázku už zná nejspíš odpověď, ale přesto mu ji musela položit. "A je to dobře, nebo špatně?"

K jejímu překvapení jí odpověděl až po odmlce.

"Je to dobře."

"Ale...?" pobídla ho.

"Ale nejsem si jistý, že zrovna v nynější etapě mého života je tohle..." ukázal na ni a na sebe, "ten nejvhodnější nápad." Rennie přikývla a okamžik jeho slova vstřebávala. "Je to proto, že ses byl ve vězení?"

Zkoumavě si Graye prohlížela a všimla si, jak se zarazil.

Stiskl rty. "Možná ano. Zčásti."

"A proč tedy?"

Obrátil se na bok a upřel na ní pohled. "Rennie když jsem tady s tebou, jako teď, někdy na to dokážu zapomenout a dokážu dělat, jako že jsem stejný kluk jako ten, který byl do tebe před lety zamilovaný. Ale pravda je taková, že dneska už jsem úplně jiný."

Podívala se na něj a najednou si povšimla, že jemné linie jeho obličeje jsou tvrdší, že v očích má něco temného, co tam kdysi nebývalo. Kdysi byla svědkem toho, jak život v gangu změnil jejího bratra, jak začal být drsnější a méně citlivý, až ho to nakonec zabilo.

Po všechna ta léta, kdy byla mimo Los Angeles, se modlila, aby se Gray dokázal vymanit ze života v ghettu - právě tak, jak o tom společně snili po tolik večerů na podlaze jejich obývacího pokoje. Když se dozvěděla, že byl ve vězení, hluboce ji to zklamalo.

Jeho pohled sice ztvrdl věkem a trpkými zkušenostmi, ale přísahala by, že v něm ještě vidí stopy toho chlapce, jakého kdysi znávala. Když se na ni díval, někdy se mu v očích objevila něha. A občas se rty zvedly v koutcích v náznak úsměvu přesně jako kdysi.

"To vím." odpověděla, "a ani nečekám, že budeš pořád stejný. Já jsem se také změnila. Musíme se vzájemně poznat, zjistit jeden o druhém, jací jsme doopravdy. Jsi k tomu ochoten?"

Gray dlouho mlčel, ale Rennie věděla, že nemá smysl tlačit ho k odpovědi.

Když konečně promluvil, měl v očích tvrdost, jakou tam nikdy předtím nepostřehla. "Rennie, nejsem si jistý, že by se ti líbil ten člověk, v jakého jsem se změnil. Možná budu potřebovat nějaký čas na to, abych sám zjistil, kdo jsem."

Rennie už nedokázala ovládnout nutkání se ho dotknout. Vztáhla ruku a pohladila ho jemně ukazováčkem po paži. "Vím, žeš toho za tu dobu, co jsme se neviděli, hodně prodělal. Vím také, že ses dopustil určitých chyb. Až budeš chtít o téhle části svého života mluvit, ujišťuju tě, že tě dokážu vyslechnout a určitě tě neodsoudím."

Gray se ji pokusil přerušit, ale ona mu v tom zabránila. "Jen mě to nech dopovědět! Zdá se, jako by sis neuvědomoval, že znám celou tvoji duši. Vím dokonce i věci, na které jsi sám zapomněl. A jsem přesvědčena, že všechny změny, jakými jsi prošel, určitě nezměnily tvé dobré jádro. Možná jen potřebuješ někoho, kdo by ti připomínal, že toho dobrého člověka máš pořád v sobě."

"Rennie..."

"Já vím, já vím... myslíš si, že zase začínám s těmi psychologickými řečičkami, ale já to myslím doopravdy. Pořád tě cítím tady," ukázala si na hrud'. "Pořád, po všech těch letech, jako bychom se nikdy nerozešli. A víš, proč to tak je?"

Gray zvedl jedno rameno. "Proč?"

"Protože mé srdce jsi nikdy neopustil. Možná nás dělil čas a prostor, ale v mém srdci jsi byl pořád."

Gray mlčel, ale Rennie postřehla, že na něj jej slova zapůsobila. Nechtěla to přehánět, a tak raději změnila téma.

"Ve čtvrtek je Díkůvzdání. Máš už nějaké plány?"

"Vlastně ne, řadu let jsem tenhle svátek vůbec neslavil."

Rennie si pohrávala s růžkem polštáře. Samotnou ji překvapilo, jak najednou bůhvíproč znervózňela.

"Chtěl bys to oslavit se mnou?"

Usmál se na ni.

"Rennie, to je přece rodinný svátek, měla bys ho trávit se svými příbuznými."

Sklopila zrak k rukám. "Já už vlastně žádné přímé nemám. Nevím, jestli ses doslechl, že táta zemřel, když jsem studovala prvním rokem vysokou školu."

"To je mi líto."

"Když jsem odjela na studia, pořád jsem volala domů a chtěla si domluvit návštěvu. Jenomže tátovi se to nikdy nehodilo, jednou mi řekl, že si bere směnu navíc, podruhé zase, že je příliš unavený a že by nebyl dobrý společník. Sám si taky nenašel čas, aby mě navštívil. Ale aspoň jsme si povídali telefonicky. Takže jsme si i tak byli bližší než kdy předtím."

Gray kroužil Rennii konejšivě dlaní po zádech. Vzhlédla k němu.

"Taky jsem se doslechla o tvé mámě. Zdá se, že co týká rodiny, jsme na tom stejně."

Gray přikývl. "Zdá se, že ty a já se ještě nejvíc blížíme rodině, když uvážíš, že jsme to jediní přežili."

"To máš pravdu. Takže bychom měli slavit společně."

"Moc rád s tebou strávím Díkůvzdání."

"Výborně, tak já uvařím něco slavnostního."

"Ale když tak nad tím uvažuju, tak vlastně nevím..." začal naoko váhat.

Rennie ho šťouchla do ramena, až zavyl.

"Dělám si legraci, Duhovko. Vážně se na to těším."

OSMÁ KAPITOLA

Rennie pokukovala po časovém spínači trouby s rostoucími obavami. Vůbec poprvé připravovala večeři na Díkůvzdání a chtěla mít všechno perfektní. Bohužel začínala mít podezření, že jídlo, na kterém si dávala tolik záležet, vůbec takové nebude.

Pokládala za docela dobrou fintu, když se rozhodla nepéct celého krocana, ale použít místo toho recept pro gurmány na nadívaná krůtí prsíčka, kterého si všimla v jednom časopise, když stála ve frontě u pokladny samoobsluhy.

Rozsvítila uvnitř trouby a znovu nakoukla dovnitř. Dva podivné chuchvalce masa se štěrbinami, v nichž prskala nádivka, se vůbec nepodobaly lákavému obrázku v časopise. Přitom se do písmene držela receptu: nezbývalo jí než doufat, že v důsledku ní proběhne v pokrmu nějaká zázračná změna. Vrátila se ke krájení zeleniny na salát. Dvakrát sice musela práci přerušit a zalepit si pořezaný prst náplastí, ale koneckonců nikdy se nepokládala za zvlášť zručnou hospodyňku.

Přese všechny tyto drobné potíže se na oslavu nesmírně těšila. Připadalo jí nádherné, že dnes vaří pro Graye, a zároveň ji samotnou překvapovalo, že ji to tak těší. Vaření ji totiž nikdy moc nezajímalo a ledničku měla stále téměř prázdnou. Dokonce i její lednice v kanceláři byla zásobená lépe nežli ta, kterou měla doma.

Rennie si připravovala jídlo minimálně, jen aby netrpěla hladem, a většinou si jen ohřívala jídla v mikrovlnce. Chystat slavnostní večeři pro Graye bylo ale něco jiného. A navíc stráví sváteční večer jako rodina, jen spolu. Svým způsobem to z nich opravdu dělalo rodinu. Gray a Rennie. Líbilo se jí, jak to zní.

Přesto skutečný důvod, proč to Rennii tak těšilo spočíval v tom, že měla konečně příležitost něco jedinečného pro Graye udělat. Gray vždycky trávil spoustu času péčí o ostatní lidi. Nestávalo se často, aby naopak někdo pečoval o něj.

A jestli se jí tahle večeře povede, třeba ji ještě nakonec začne vaření bavit.

Rennie se tak ponořila do snění o dnešní jedinečné hostině, že se už potřetí řízla. S klením si ošetřovala prst a právě v té chvíli začal zvonit telefon.

"Haló?" ohlásila se.

"Já to věděla! Mohla jsem si hned myslet, že si vymýšlíš!" vykřikla jí Marlena do ucha, takže Rennie leknutím málem upustila sluchátko. Když si ho konečně zase přiložila k uchu. Marlena byla uprostřed přednášky a brebentila a brebentila na plné obrátky.

"Takže se připrav, Ren, za čtvrt hodinky jsem tebe."

"Cože? Za čtvrt hodiny u mě? O čem to prosím tě mluvíš?"

"Nehádej se se mnou! Beru tě k našim. Už jsem jim oznámila, že tě pravděpodobně přivedu, i když ses mi snažila nakukat ten nesmysl o tom, že večeříš s nějakými přáteli tvé rodiny. Přiznej se, že jsi tam sama!"

"No, teď právě ano, ale..."

"V žádném případě ti nedovolím, abys trávila svátky sama. Za deset minut jsem u tebe." A zavěsila.

Rennie v první chvíli nebyla schopna zareagovat, pak ožila a rychle vytukala Marlenino číslo. Když se jí přítelkyně ozvala, Rennie jí nedala šanci promluvit.

"Poslyš, mělas pravdu, dnes nevečeřím s přáteli z rodiny..."

Věděla jsem to. No jasně. Alise mi dluží dvacku! Říkala jsem jí, že přece žádné příbuzné nemáš, takže těžko mohou mít přátele."

Rennie se nedala zastavit a mluvila dál. "Pravda taková, že sem přijde jen jeden přítel mé rodiny. Je to Gray a bude tu za necelou hodinku."

Na Marlenině konci linky nastalo dlouhé ticho, až se Rennie na okamžik bála, že její přítelkyně už zavěsila a vydala se na cestu. Pak ji ale zaslechla dýchat, takže Marlena opravdu nebyla schopna řeči. To se za celý rok jejich přátelství ještě nikdy nestalo.

Konečně Marlena vydala neartikulovaný zvuk a spustila: "Tak ty slávíš Díkůvzdání s Grayem! Kdy se to všechno stalo a jak jste se dostali tak daleko? Myslela jsem, žeš ho neviděla od toho večera, kdy tě Alise přemluvila, aby ses za ním zastavila v klubu! Proč jsi mi nevyličila, jak to s ním pokračuje?"

Kdyby Rennie nevěděla, že Marlena není uražená, mohla by teď mít z jejích vyčítavých řečí takový dojem.

"Ještě si nejsem jistá, jak se to vyvine. Víš, všechno se to nějak samo dalo do pohybu, než jsem vůbec dostala možnost to nějak rozebírat."

"Děláš si ze mě legraci? Vím moc dobře, jak všechno vždycky důkladně pitváš. Co se tedy vlastně stalo? Chci to všechno vědět!"

Je to na dlouhé povídání. Někdy příští týden musíme spolu po práci zajít na skleničku. Všechno ti to dopodrobna vylíčím."

"No... a kdo vaří?"

"Já," prohlásila Rennie pyšně.

"Tak to tedy musí být vážné, když jsi ochotná kvůli němu zvládat hromady nádobí a nepořádku."

Rennie si přenesla bezdrátový telefon do kuchyně a zvedla víko keramické misky, kterou si koupila zvlášť pro tuhle příležitost.

"Můžu se tě na něco zeptat?"

"Na cokoli."

"Má být na sladkých bramborách ztvrdlá kůrka?"

"To nevím. Co jsi s nimi provedla?"

"Podle receptu jsme je posypala hnědým cukrem a nechala zapékat. Já nevím, teď spíš vypadají, jako bych je nechala na dešti zrezivět."

"Fuj, to zní ošklivě! Doufám, že zaměstnanci Oceánu mají zajištěnou dobrou zdravotní péči. Chceš ode mě radu?"

Rennie si tím nebyla tak moc jistá. Marlena uměla vařit jen o trošku líp než ona, asi do té míry, že si připravovala kávu v konvici a nepoužívala instantní. "Jestli mi poradiš, abych si objednala donášku z restaurace..."

"Ne, myslím to vážně. Máma dělá sladké brambory každý rok a věř mi nebo ne, párkrát jsem jí při tom pomáhala. To, co se ti stalo, můžeš zachránit jediným způsobem: přidej do nich trochu másla a skořice a rozmačkej je na kaši."

"Kaše ze sladkých brambor? Opravdu?"

"Buď tohle, anebo musíš koupit hotovou polevu a vyrobit z toho náplň do koláče, prostě to zapéct v těstíčku."

"Díky, zkusím tu kaši."

"Kdyby se ti v kuchyni nedařilo, stejné tě zvu k našim i s Grayem."

"Díky, Marleno, ale myslím, že to bude v pořádku. Třeba se mi vaření ještě nakonec začne líbit."

Rennie zavěsila a pustila se do zachraňování sladkých brambor. Nakonec vypadaly celkem požitelně. Stačilo je už jen přikrýt fólií a nechat v teple.

Pak se vrátila k nadívaným krutím prsíčkům a s povzdechem si prohlížela obsah pekáčku.

"Možná to bude vypadat líp, až to nakrájím," poznamenala tlumeně a vytáhla ze zásuvky nůž.

Když se ozval zvonek, Rennie už měla v kuchyni zase pořádek. Na svém odrazu ve dvířkách mikrovlnky si ověřila, jak vypadá její účes. A prohlédla si dlouhou džínovou sukni a levandulový svetřík, aby se ujistila, že na nich nemá skvrny od jídla.

V troubě se hřálo několik přikrytých mís. Rennie šla Grayovi otevřít, plná sebedůvěry. Gray se přece nikdy nedozví, že se musela dvakrát převléct a dvakrát změnit celý jídelníček.

Gray vešel do jejího bytu s dýňovým koláčem v jedné ruce a lahví vína v druhé. "Hmm, krásně to tu voní!"

"Díky," Rennie si od něj vzala koláč a lehce ho políbila na rty. "Všechno je hotovo. Jestli chceš nalít víno, prostřu stůl."

Gray zašel do kuchyně pro vývrtku. Nalil Rennii a automaticky si položil v duchu otázku, zda se jí má jako vždycky vymluvit, že nemůže pít také. Vlastně byl totiž ve službě.

V hrudi se mu však zvedla silná vlna nevole. Kdy během posledních pěti let nebyl ve službě?

Nalil si tedy také. Copak si nezaslouží na jeden večer vysadit? Samozřejmě že tohle povolání si vybral sám, věděl, že jeden úkol bude následovat za druhým a že nikdy nebude mimo aktivní službu dlouho. Svým způsobem mu to vynahrazovalo skutečnost, že neměl žádný osobní život, a pomáhalo mu to tolik si stále neuvědomovat, že nemá přátele, rodinu ani milenku, ke které by se mohl vracet.

Měl sice různé krátké poměry s ženami, ale nikdy se žádné netajil tím, že to brzy skončí a že se nehodlá zaplést do vážnějších, trvalých vztahů.

S Rennii ale bylo všechno jinak. Po celých devět uplynulých let k ní měl citovou vazbu, přestože ji po celou dobu ani na okamžik neviděl. Byla milenkou, kterou si stále nosil v srdci a která mu bránila, aby dal jakékoli jiné ženě víc než pouze své tělo.

Gray upil trochu vína ze skleničky. Ano, určitě si zaslouží udělat si na jediný večer volno. Simon dnes večer stejně nic nepodnikne. A v klubu se o všechno starají kluci. Když bude jeden večer věnovat svému osobnímu životu, určitě kvůli tomu hned nenastane konec světa.

Ve dveřích kuchyně se objevila Rennie. "Budeš tam stát a upíjet víno celou noc, nebo se půjdeš se mnou posadit ke stolu?"

"Promiň. Jenom jsem chtěl zjistit, jestli tohle víno pro tebe není moc suché. Víím, že máš radši sladší," vysvětlil a šel za ní.

Posadili se a Gray naložil oběma na talíř od každého jídla. "Všechno to vypadá skvěle." pochválil Rennii její výtvary.

Už se chtěl pustit vidličkou do kaše ze sladkých brambor, ale Rennie ho ještě zadržela. "Chceš říct modlitbu, nebo to mám udělat já?" zeptala se.

Gray odložil vidličku a začaly ho pálit tváře. "Hmm, radši ji tentokrát řekni ty."

Sklonil hlavu a Rennie odříkávala modlitbu. Když skončila, poznamenal: "Neuvědomil jsem si, že jsi věřící a dodržíš tyhle zvyky."

Rennie ochutnala svůj výtvar a v obličeji se jí objevil výraz úlevy. "Ne tolik, jak bych si přála, ale dneska je Díkůvzdání a poslední dobou mám důvody k vděčnosti," vrhla po Grayovi významný pohled.

Pomyslel si, že kdyby znala pravdu, rozhodně by za jejich obnovenou známost vděčná nebyla. Pocítil osten výčitek svědomí a odvrátil pohled.

Rennie musela vycítit, jak se cítí nesvůj, protože rychle pokračovala: "Chci říct, že jsem vděčná za to, že jsem nezkazila tuhle večeři."

"Je výtečná. Nikdy předtím jsem neměl krocaní Eintopf, ale je skvělý."

Viděl, že si kvůli němu dala s vařením velkou námahu, zatímco on jí může nabídnout jen nepříliš zábavnou společnost a různé vytáčky. Už ani neuměl vést nezávaznou lehkou konverzaci bez nějakého skrytého, postranního účelu.

Ted' ho napadalo, že byla chyba rozhodnout se strávit Díkůvzdání s Rennii. Bylo by jí mnohem líp ve společnosti kamarádek, s kterými si opravdu rozumí.

"Nejsou ty sladké brambory až moc sladké?" "Ne, jsou báječné."

"Tak dobře. Už jsem se bála, že ti slepily pusy a nemůžeš ji otevřít. Za celou dobu, co jsi tady, jsi neřekl víc než dvě slova."

Gray na Rennii pohlédl. Vypadala tak krásně a dala si kvůli němu s vařením takovou námahu, a on to tady kazí. "Promiň, Duhovko! Jen mám prostě moc starostí."

Rennie přikývla a dál uždíbovala z večeře. Pak zamyšleně poznamenala. "No, já mám alespoň o jednu starost méně."

"A o jakou?"

"V centru včera vyměnili všechny zámky toho typu, jaký byl u té komory, takže už se nemůže stát, že se tam někdo zabouchl."

"Takže usoudili, že za to mohl zámek, a ne nějaký cizí člověk."

"Ano. Do budovy se nikdo nevloupal násilím. Je dobře, že to vím, už jsem asi trpěla tak trochu paranoiou."

Gray strnul. "Jak to myslíš?"

"No, asi jsem si to sama namluvila, ale už pár dní mám takový nejasný pocit, že mě někdo pozoruje nebo sleduje. Víím, že je to bláznivé, ale ještě ke všemu se někdo vloupal do auta mé sousedky paní Scarphelliové na parkovišti přímo před domem. Ale asi se jen moc často dívám na kriminální filmy."

"Tys měla pocit, že tě někdo sleduje? Kdy a kde to bylo?"

"Určitě je to všechno nesmysl."

Gray si tím nebyl tak jistý. "Stejně mi to pověz."

"Ale Grayi, já jsem tě tím nechtěla znepokojovat. Naopak jsem chtěla, aby sis přestal dělat starosti."

"Jsem rád, že v komunitním centru všechno zkontrolovali, ale tyhle dvě věci spolu nemusejí souviset. UVědom si, že pracuješ ve čtvrti, která není zrovna nejbezpečnější. Pověz mi, proč si myslíš, že tě někdo sleduje."

Rennie s povzdechem odložila vidličku. "Ale budeš si myslet, že jsem se zbláznila." varovala ho.

"To určitě nebudu. Pověz mi to."

"Tak dobře. Onehdy jsem se zastavila nakoupit pár věci v samoobsluze. Zdálo se mi, že mě jeden muž pozoruje a dává si do košíku stejné věci jako já."

"Jak vypadal?"

"Na tom nezáleží, protože se stejně ukázalo, že to byla opravdu jen náhoda. Když se to stalo už potřetí, zastavila jsem se a podívala jsem se na něj. Zasmál se a poznamenal něco o tom, že máme podobné chutě. Myslela jsem si, že mě možná bude chtít balit, ale místo toho se otočil a odešel."

"Jak vypadal?"

"Já nevím, byl to Afroameričan, tak průměrně velký, nebylo na něm nic zvláštního. Ale o nic nešlo, už jsem ho pak nikdy neviděla. Znepokojilo mě to úplně bezdůvodně."

Gray přikývl. Bylo zřejmé, že Rennii nesledoval přímo T. K., ale mohl to být jeho člověk.

"Stalo se ti ještě něco neobvyklého?"

"To ne, jsou to jen hlouposti. Třeba jsem si jistá, že mě někdo upřeně pozoruje, protože na sobě cítím jeho pohled, ale když se ohlédnu, neobjevím nic neobvyklého."

"Jak to myslíš? Že vidíš prázdnou ulici, anebo se tebe nikdo nedívá?"

"To druhé. Prostě vidím jen obyčejné lidi, jak jdou zrovna na oběd, nebo mluví s pouličním prodávčem. Musí to být jen moje paranoia."

Gray přikývl a pokračoval jako by nic v jídle. Vína se už ale ani nedotkl, protože si potřeboval udržet hlavu. Myslel na to, že pokud T. K. sleduje Rennii, pak potřebuje zjistit, jaký k tomu má důvod.

Vklouzl nenápadně rukou pod stůl a hrotem vidličky zmáčkl tajné tlačítko pageru. Tím vyslal signál Sethovi Greeneovi.

Rennie odklidila nádobí po hlavním jídle a dávala na stůl koláč, když Grayův pager začal vibrovat, což znamenalo, že Seth dorazil na kontaktní místo.

Rennie, před moučníkem si musím odběhnout něco koupit."

Zatvářila se nespokojeně. "A co?" balíček cigaret."

"Copak ty ještě kouříš?" Rennie se na něj kdysi zlobívala, když ho přistihla při kouření. Naučil se před ní nikdy nekouřit, ale ona to o něm stejně věděla a stále ho kvůli tomu nemilosrdně popichovala.

"Ano, a vím, že se ti to nelíbí, ale už jsem kouřil příliš dlouho, abych toho teď dokázal nechat."

Rennie pokývla k oknu, zmáčenému hustým deštěm.

"Takže vyrazíš ven do lijáku jen kvůli cigaretě!"

Gray už byl napůl ze dveří. "Nebudu pryč dlouho, slibuju."

Utíkal o tři bloky dál do trafiky na rohu. Za pultem tady stál Seth a čekal na něj. "Co si přejete?" zazubil se.

Gray neměl náladu na takové hry. V botách mu čvachtalo a nohavice měl také celé mokré. "Máš něco nového na T. K.?" zeptal se rovnou.

"Zatím ne. Proč? Podnikl snad něco?"

"Myslím, že dal sledovat Rennii."

"Rennii? Tu tvoji holku ze střední školy?"

"Ano. Má pocit, že ji někdo sleduje, a kromě toho ji někdo pozdě večer zamkl v komoře v zaměstnání. Myslím, že to není náhoda."

Seth přikývl. "To asi není."

"Chci, abyste jí přidělili jednoho muže ochranky, který by ji hlídal."

Seth se poškrabal na bradě. "No, já nevím..."

"Co je na tom nejasného? Kdy se může s jejím hlídáním začít?"

"Hm, Grayi... tohle se mi zdá spíš jako osobní záležitost. Nevím, jestli SPEAR bude ochotno poskytnout muže na ochranu tvé přítelkyně. Víš, že Jonah chce, aby se v současnosti všichni agenti soustředili na Simona. Možná že kdyby to mělo přímou vazbu na náš úkol."

Má to přímou vazbu na náš úkol! Jestli T. K. jde po Rennii, tak to musí být kvůli mně." Gray si přitáhl baloňák těsněji k tělu, jak se snažil chránit před deštěm, který mu bubnoval do zad. "Podívej, v tom mi musíš důvěřovat. T. K. se drží tradičních zásad chování v gangu, takže pokud mě chce odklidit z cesty, pak to neudělá přímo. Tohle je jedna z věcí, které se člověk naučí ve vězení: když se chceš zbavit nepřítele, tak to neuděláš prostě tak, že přijdeš a zapíchneš ho. Místo toho mu naženeš strach, znervózníš ho. Myslím, že právě to T. K. dělá. Snaží se mi dostat na kobyliku prostřednictvím Rennie."

Seth přikývl. "Rozumím ti, ale stejně nevím, jestli pro tohle získáme podporu. Udělám, co bude v mých silách. Mezitím se na ni snaž dohlížet sám. A až budeš mít něco, oč se můžeme opřít, teprve to rozjedeme."

Gray přikývl, ale žaludek se mu svíral stísněností. Ještě chvíli hovořili a pak Gray vyběhl do deště.

Zatím to nemohl dokázat, ale byl si jistý, že se T. K. k něčemu chystá. Jediný způsob, jak mohl ochránit Rennii, spočíval v tom, že tenhle úkol dokončí a zmizí z jejího života. Bude se všemožně snažit, aby celou věc se Simonem urychlil. Ale mezitím nesmí Rennii spustit z očí.

Rennie narovnala použité nádobí do myčky a přirazila dvířka. Po veškerém úsilí, které věnovala přípravě dnešní večeře, všechno nakonec skončilo fiaskem. Copak o to, jídlo se jí nakonec podařilo, jenomže s Grayem vyměnili sotva pár slov. Seděl naproti ní mlčky a v obličeji měl ten svůj zadumaný výraz.

A pak, místo aby s ní poseděl při dýňovém koláči a horkém jablečném moštu, radši vyběhl ven do deště pro nějaké páchnoucí cigarety!

Rennie se zlobila tak, že skoro ani nedokázala v klidu sedět. Doufala, že se Gray už nebude obtěžovat s návratem. A ještě lepší by bylo, kdyby se sem vrátil a zjistil, že pro změnu je pryč ona.

Klesla na pohovku a přitiskla si k hrudi polštářek. Kam by ale šla? Opravdu ji nenapadalo žádné místo, kam by se mohla uchýlit takhle pozdě ve svátek a v lijáku. Proto se rozhodla, že se prostě převlékne do pyžama, zhasne a uloží se ke spánku. To by ovšem mohl Gray pokládat spíš za pozvání než za projev nezájmu. Myšlenky se jí zatoulaly takovým směrem, že ji z probuzených představ začaly pálit tváře.

Ne, dnes večer se nic takového konat nebude. Možná ani nesundá řetěz ze dveří. Prostě se mu jen ukáže převlečená ke spánku a vyzve ho, aby šel domů.

Začala tedy zhasínat světla, ale vtom uslyšela zaklepání. Vykoukla šterbinou pootevřených dveří na chodbu.

"Víš, Grayi, jsem už unavená a myslím, že prostě..."

V té chvíli ztratila řeč, protože si všimla, že jí Gray podává kytici rudých růží.

Okamžitě mu otevřela dokořán.

Gray jí podal kytici a objal ji volnou paží.

"Promiň mi to, Duhovko! Víím, že jsem se dnes večer choval hloupě. Ty květiny jsou místo omluvy, trochu mi ovšem zmokly."

"No páni! Děkuju ti!"

Rennie šla dát růže do skleněné vázy, a než se vrátila, Gray už si sundal vlhký plášť a boty a natáhl se na pohovku. Jakmile vešla do obýváku, posadil se.

"Zlatíčko, lituju toho, jak nemožně jsem se choval. Už je to opravdu dlouho, co jsem slavil nějaké svátky. Myslím, že mě to prostě zaskočilo."

Rennii okamžité zaplavily výčitky svědomí.

Tolik se soustředila na přípravu této jedinečné večere, až zapomněla, jak moc mu to bude připomínat všechny večere jeho života, které tak jedinečné nebyly.

Strávil snad loňský den Děkuvzdání ve vězení?

Nesmírně se ho na to toužila zeptat. Věděla však, že by měla potlačovat to své neustálé nutkání něco pitvat a analyzovat. Některé věci se nejlépe vyjádří beze slov.

Proto přešla k pohovce a posadila se vedle něj. Udělal jí místo a Rennie ho objala.

Gray jí objetí vřele opětoval.

"Tak copak jsi mi to chtěla povědět, když jsi mi otevřela?"

"No, že si chci jít lehnout, ale..."

Položil jí ukazováček na rty. "Tak tenhle svůj plán neměň!"

Vstal a nepřestával ji k sobě tisknout.

Jestli chceš jít do postele, tak v tom případě já taky. V noci, jako je ta dnešní, je člověku nejlíp, když je stulený pod přikrývkou."

DEVÁTÁ KAPITOLA

T. K. se potloukal mezi zákazníky nakupujícími na Vánoce a sledoval Rennii a její kamarádku Saritu. V husté předvánoční tlačenici mohl stát tak blízko nich, jak jen chtěl, aniž si ho všimly. Těšilo ho vědomí, že může Rennii Williamsové provést, cokoli se mu zachce, a pak zmizet v davu, než si ho kdokoli stačí všimnout.

Zasmál se pro sebe, když se obě přítelkyně zastavily u stánku s barevnými dárkovými papíry. Jeho plány mu pěkně vycházely. Rennie absolutně netušila, že se něco děje. Její život se vrátil k normálu a už se zase cítila v bezpečí.

Věděl, jak se chovala první dobu poté, co ji zamkl v té komoře. Ať šla kamkoli, pořád se vyplašeně rozhlížela. Určitě často cítila na ulici nebo v samoobsluze šimrání vzadu na šíji, dokonce i když jí jeho chlapci vůbec nesledovali.

A reagovala přesně tak, jak od ní čekal. Utekla se pro útěchu a pocit bezpečí do Grayovy náruče. T. K. se musel znovu od srdce zasmát. Mezitím se začal scházet s několika kluky ze starého gangu. Jenom si občas zašli na skleničku a poklábosit.

Pomalu, nenápadně jim začal připomínat, jaký býval život v dobách, kdy byl vůdcem gangu on. Jemně naznačoval, že se staré časy mohou vrátit. O Grayovi se vůbec nezmiňoval. Bylo by to předčasné. Jakmile začne Rennii hořet půda pod nohama, Gray se z toho sesype sám.

A v důsledku toho si chlapci pak sami uvědomí, že si jich Gray už valně nevšímá a že jim jeho osobní problémy kazí přísun peněz.

Teprve v té chvíli přijde T. K. se svým vlastním plánem.

Pozoroval Rennii a Saritu, jak se smějí, žertují spolu a plní si nákupní tašky různými vánočními nesmysly. Bylo znát, že jim blížící se svátky zvedají náladu. No ano, správně, Vánoce mají přece být šťastné a veselé!

T. K. se nepřestával smát sám pro sebe, obrátil se a zmizel v davu. Už toho viděl dost. Nadešel čas, aby se Renniin malý útulný svět otrásl v základech.

Rennie se usmála na Saritu, která seděla naproti ní v plně obsazené kavárničce nákupního střediska.

"Zdá se mi, že to mezi tebou a Losem vypadá dost vážně," konstatovala.

Sarita se zazubila. "Snažím se to nepokazit. Právě teď můj největší problém spočívá v tom, že netrávíme společně dost času."

"To chápu. Máš školu a ještě práci v nemocnici, tak pro tebe musí být obtížné..."

"V tom to není. Problémy působí klub Oceán."

"Oceán? Copak netrávíte ty večery, kdy tam zpíváš, pohromadě?"

Sarita zavrtěla hlavou.

"Právě během těch večerů Lose prakticky vůbec nevidím. Má pořád moc práce."

"Myslela jsem, že dělá vyhazovače, jako Gray."

"To ano, jenže mi připadá, že se v klubu zabývají ještě jinými věcmi." vyhrkla bez přemýšlení Sarita, ale hned se zarazila.

"Jak to myslíš?"

Sarita chvíli mlčela, ale pak pokrčila rameny a odvrátila pohled. "Já nevím. Prostě mu to zabírá mnohem víc času, než jsem očekávala. A jak to vlastně vypadá mezi tebou a Grayem?"

Rennie se zhluboka nadechla. Věděla, že by se měla naučit mluvit o svém osobním životě otevřeněji. Pořád pro ni bylo dost těžké probírat tyhle věci se Saritou; koneckonců to byla její klientka. Ale staly se z nich také přítelkyně. Muži, s nimiž chodily, pracovali společně, a tak bylo jen přirozené, že se obě stýkaly i v době mimo psychologickou poradnu.

"Není to špatné. V poslední době jsme spolu trávili dost času. Je to pro mě zvláštní, protože mi někdy připadá, že mě zná líp, než se znám já sama. Ale jindy mám zase pocit, že trávím čas s docela neznámým člověkem."

"A který z těch pocitů se ti líbí víc?"

Rennie se usmála. "Oba jsou pěkné. Díky tomu je to s ním pořád zajímavé. Ale ohledně toho společně tráveného času mám podobné pocity jako ty. Zdá se, že spolu můžeme trávit nějakou dobu jen večer, předtím, než Gray odejde do klubu."

Sarita si zamyšleně mnula bradu. "Zajímalo by mě, co to tam společně dělají..."

"Jak to myslíš?" To bylo dnes už podruhé, co Sarita udělala podivnou narážku. Tráví v klubu mnohem víc času než Rennie. Ví snad něco, co nechce Rennii povědět? Dostal se snad Gray znovu do nějakých potíží?

"Ale nic. To víš, kdo by dokázal pochopit, jak funguje mužský mozek? Ty jsi psycholožka, Rennie, a

stejně se v nich nevyznáš. Jinak bys pracovala i s muži, a ne jenom s ženami, není to tak?"

"To je pravda. Muži mají jiný pohled na svět než ženy. Ale měla jsi na mysli právě jen tohle?"

"Samozřejmě. No řekni, proč by muži dávali přednost trávení času v zakouřeném nočním klubu před společnostmi takových skvělých žen, jako jsme my dvě? Radši ať si dají pozor a nelepí se na žádné místní štetky v minisukních!"

Rennie se zasmála. "Jsem si jistá, že to by si Los netroufl dělat!"

"A co Gray?"

Rennii něco takového nikdy nenapadlo. Věděla, že mu může důvěřovat.

"Ten by si taky určitě netroufl!"

Dopily kávu a rozhodly se k návratu domů. Rennie svezla Saritu k jejímu autu. Než Sarita vystoupila, aby si přesedla, zničehonic se zeptala: "Jaké má Gray auto, Rennie?"

Rennie se snažila rozpomenout, ale zavrtěla hlavou. "Na značku si nevzpomínám, ale je to teréňák. A je černý. Proč?"

Sarita pokrčila rameny. "Jen jsem na to zvědavá. Protože Los má BMW Z3."

"Hm, to je pěkně auto." podotkla Rennie, aby byla zdvořilá. Nevěděla, proč o tom Sarita vůbec mluví. Nezdálo se jí, že by byla typem ženy, která si vybírá muže podle značky auta.

"To bych řekla, že je pěkné! Až moc pěkné, pro obyčejného vyhazovače."

Rennie náhle pochopila a zamrazilo ji. Než ale mohla nějak zareagovat, Sarita nasedla za volant svého Dodge Charger.

Když Sarita odjela, Rennie zůstala chvíli sedět ve svém autě. Pak pomalu vyjela z parkoviště, ale pořád musela přemýšlet o Saritiných posledních slovech. Najednou jí i její předchozí poznámky dávaly smysl. Bylo jasné, že Sarita Lose podezírá, že se zapletl do nějakých nezákonných obchodů, kterým slouží práce v klubu jako zástěrka.

Jak by si jinak mohl dovolit tak drahé auto? Rennie zavrtěla znepokojeně hlavou. Proč si toho všeho nevšimla dřív? Sarita jí samozřejmě neříkala nic přímo, protože jí nechtěla o Grayovi naznačovat nic špatného. Rennie s ní nikdy nemluvila o Grayově pobytu ve vězení, ale Sarita to mohla zjistit nějakou jinou cestou. Asi ví, že Gray a Los spolu kdysi patřili do jednoho gangu. A tak si přirozeně domýšlí to nejhorší.

Sarita samozřejmě nemůže vědět, že i kdyby se Los vrátil ke svému dřívějšímu kriminálnímu způsobu života, Gray by se toho jistě neúčastnil.

Gray se přece snaží změnit svůj život k lepšímu, dát mu nový směr. Za své chyby už zaplatil a Rennie byla přesvědčená, že už se nechce ke svému starému způsobu života v žádném případě vracet.

Chudinka Sarita. Rennie věděla, jak dlouho hledala někoho spolehlivého. Byla by opravdu škoda, kdyby se z Lose vyklubal drogový dealer nebo nějaký lupič a podvodník.

Musí se na to zeptat Graye. Nechtěla by sice Lose z ničeho obviňovat, když proti němu nemá důkazy, ale tuhle věc nesmí jen tak přejít. Pokud se totiž někteří Grayovi spolupracovníci opravdu zapletli do nezákonných aktivit, pak by o tom Gray měl určitě vědět. Jinak by ho s nimi mohli hodit do jednoho pytle a třeba nevinně odsoudit. Navíc by si snad mohl s Losem promluvit a zjistit, co se děje. Pak by se buď ukázalo, že si Sarita nemusí s ničím dělat starosti a všechno je v pořádku, anebo by třeba zkusil Lose přesvědčit, že nestojí za to pohybovat se je na špatné straně zákona.

Rennie vyjela na hlavní silnici, cítila se už mnohem líp. Když tak nad tím ale uvažovala, uvědomovala si, že o Grayovi toho ještě pořád spoustu neví.

Tak například jí nebylo jasné, jak vlastně tráví celé dny. Do klubu obvykle chodil až pozdě večer, aspoň pokud věděla.

A kde vůbec bydlí? Od Díkuvzdání trávil většinu v jejím bytě. Nikdy ji nepozval k sobě. Když se ho na to přímo zeptala, vždycky se nějak vymluvil. Neměla na něj ani telefon domů. Dal jí jen číslo svého pageru a řekl, že takhle se s ním spojí rychleji.

Rennii se nelíbilo, k čemu její myšlenkové pochody směřují. Vždyť je možné, že tohle všechno o něm neví prostě proto, že to nikdy vědět nepotřebovala, ne proto, že by před ní něco skrýval. V poslední době byli izolovaní ve svém malém světě, jako by se skrývali. Nežili stejně jako jiné lidské páry.

Když se ocitli spolu sami, často jim připadalo, jako by se čas zastavil a vnější svět zmizel. V dospívání se jim to stávalo často. Tehdy měli dobré důvody, aby se chtěli izolovat od skutečného světa a uchýlit se do svého bezpečného útočiště. A v poslední době si počínali podobně. Gray ji vyzvedával po práci a pak si vařili v jejím bytě večeri. Potom se spolu po celé hodiny bavili. Bylo zvláštní, že jim nikdy nedošla řeč.

Zajímavé ale bylo, že jen málokdy mluvili o tom, co který z nich právě dělá. Místo toho probírali zprávy a záležitosti z celé zeměkoule, nebo spřádali různé hypotézy a fantazie, právě jako v době dospívání.

Někdy Gray projevoval až neuvěřitelný rozhled. Nesmírně živě a věrohodně jí popisoval místa, kde nikdy nebyl. A stejně tak u něj rozpoznávala velkou inteligenci a sečtělou. Říkal jí, že trávil hodně času ve vězeňské knihovně a tam všechny vědomosti načerpal.

Rennii bolelo srdce z vědomí, že jeho schopný mozek nebyl využit ve všech svých možnostech tak, jak by si zasloužil.

Když se však snažila přivést řeč na budoucnost - na to, že by si Gray mohl vybudovat nějakou pracovní dráhu nebo si doplnit vzdělání - vždycky obratně změnil téma. Věděla, že je mu asi trapné s ní o těchto věcech mluvit, a tak na něj nikdy nenaléhala. Nechtěla v něm vyvolávat pocit, že jí snad není dost dobrý.

Po oslavě Díkůvzdání jejich vztah získal na harmoničnosti. Díky Grayovi se Rennie cítila v bezpečí a chráněná. Paranoidní představy, že ji někdo sleduje, docela zmizely. Proč by také měl někoho zajímat její nudný, obyčejný život?

Rennie zabočila na výjezdu z dálnice. Už se těšila, až se vrátí domů a uvidí se s Grayem. Určitě toho budou zase mít spoustu k probírání.

Gray jel k Renniinovu domu, hluboce ponořený v myšlenkách. Dnes neměl dobrý den. Právě odjel z klubu Oceán, kde se k němu několik jeho mužů chovalo nezvykle nepříjemně a nedůvěřivě. Zasypávali ho otázkami o Simonovi a vyptávali se, proč Gray tolik trvá na tom, že bude obchodoval právě s ním.

Gray pokládal své vysvětlení za dostatečné, ale dva z jeho parťáků se s tím nespokojili. Jak to, že je zničehonic začala tolik zajímat obchodní stránka jejich činnosti?

Všechny jejich otázky a podezírání musely být něčím vyvolány a on by se vsadil, že v tom má prsty L. K.

Jediné dobré na dnešku bylo to, že už brzy uvidí Rennie. Neměl by jí věnovat tolik času, ale nemohl si pomoci. Cítil by kvůli tomu výčitky svědomí, kdyby nebyl přesvědčený, že jí hrozí nějaké nebezpečí. Díkybohu se v posledních dnech situace zřejmě uklidnila.

Pořád ale nevěděl, k čemu se T. K. chystá, a tak měl stále dobrý důvod, proč být Rennii co nejvíc nablízku. Společně strávený čas pro něj znamenal víc než cokoli jiného na světě. Jen v těchto chvílích si připadal jako lidská bytost, živá a dýčající, a ne nějaký stroj sloužící vládě, robot SPEAR, jednající pouze na základě pokynů z centra.

V těch hodinách, které trávil v Renniině bytě, si mohl připadat, jako by měl svobodnou vůli. Mohl se uchýlit na to bezpečné, izolované místo, kde neexistovalo nic jiného než oni dva.

Zároveň ho ale mučilo, že v těchto chvílích, kdy byl nejvíc sám sebou, se zároveň musel také nejvíc přetvařovat a spoustu věcí tajit. Rennii nesměl říkat o svém současném životě prakticky vůbec nic pravdivého. Pohyboval se ve světě příliš mnoha tajných informací a všechno to bylo příliš komplikované a provázané navzájem, takže s ní nemohl prakticky o ničem mluvit v přítomném čase a být při tom upřímný.

I tuhle překážku se mu podařilo překonat. Naučil se kormidlovat své hovory s Rennii k bezpečným tématům. K věcem, které neměly nic společného s jejich bezprostředním okolím nebo všedním životem. Nebylo to příliš těžké, díky tomu, v jak rušných časech žili. V době dospívání se tímto způsobem chránili, aby se nemuseli stále zabývat pochmurnou realitou kolem sebe. Docela přirozeně se utíkali do světa fantazií.

Gray zaparkoval před domem, kde Rennie bydlela. Uviděl tu stát její volkswagen a pocítil úlevu, že na ni nebude muset čekat. Po dnešním těžkém dni se už těšil, jak jí bude ležet v objetí a aspoň na chvíli zapomene na skutečný důvod, proč je s ní.

Když vystoupil z auta, pocítil opět silné bodnutí v žaludku. Řekl si, že se musí dát prohlédnout. Možná se mu z těch věčných stresů dělá žaludeční vřed.

Neměl trpělivost čekat na výtah, a tak vyběhl schody po třech. Zaklepal třikrát rychle za sebou na dveře Renniiina bytu. Nic se neozvalo.

Opakoval tedy klepání a znovu počkal. Pak přimkl ucho ke dveřím, zda neuslyší, jak se Rennie uvnitř pohybuje. Zase nic.

Po chvíli čekání si začal dělat opravdové starosti. Rychle se rozhlédl chodbou, zda ho někdo nepozoruje, a vytáhl z kapsy saka paklíč. O několik vteřin později si dveře otevřel, a jakmile nahlédl dovnitř, krev mu ztuhla v žilách. Všechny polštáře z pohovky byly rozházené. Stolek s lampou byl překocený, ležela na zemi. Všechny skříňky a zásuvky kuchyni byly zotvírané. Renniin byt byl obrácený nohama a vypleněný.

Gray vtrhl dovnitř a vytáhl pistoli.

"Rennie!" Hned ale věděl, že Rennie tu není. Pocítil úlevu, že neleží v kaluži krve na koberci, ale zároveň ho zachvátil strach z toho, co s ní útočníci asi provedli.

Celý byt si zběžně prohlédl, aby přišel na to, co se přesně stalo. Někdo se sem zřejmě vloupal, a pokud viděl, chyběla televize, video a stereopřehrávač. Zdálo se, že si lupič odnesl větší kusy, kterých si hned na první pohled všiml.

Jenomže k tomu by vetřelec nemusel celý byt zdemolovat. Bylo znát, že si přál dál jasně najevo narušit bezpečí a soukromí tohoto bytu.

Grayovi se okamžitě vybavil T. K. V tomhle musí ty on. Ale kde je teď Rennie? Unesl ji snad T. K.

Už chtěl vyrazit ven z bytu a začít hledat Rennii, T. K. nebo oba dva, když jeho pager začal vibrovat. Byl to Renniin kód.

Gray si přečetl číslo na displeji a pospíchal k telefonu. Ohlásila se mu žena, jejíž hlas nepoznával.

"Tady je Gray. Volala mě Rennie z tohoto čísla?"

"Ano, počkejte vteřinu."

"Haló?"

Grayovi se při zvuku Renniina hlasu vrátil srdeční tep k normálu.

"Rennie! Kde jsi?"

"Jsem u své kamarádky Marleny. Grayi, někdo mi vyloupil byt!"

"Já vím. Právě teď v něm stojím."

"Uvnitř? A jak ses tam - no, to je jedno. Marlena mi zavolala, právě když jsem všechno sepisovala s policií."

"Co ti policisté řekli?"

"V zásadě mě informovali, že takových případů se tady v sousedství vyskytlo víc a že dnes v noci bude touhle čtvrtí projíždět hlídkový vůz. Nemůžu říct, že bych se díky tomu cítila nějak moc bezpečně."

Graye vlažná reakce policie nepřekvapila tolik jako Rennii. Rozhodl se, že jakmile tenhle hovor ukončí, musí se postarat, aby na Rennii někdo stále dohlížel i v době, kdy s ní nemůže být on.

"Vrátíš se dnes večer domů?" zeptal se jí.

"Ano, původně jsme chtěly s Marlenou zajít kávu, ale jsem z toho tak nervózní, že už si nechci dál vybičovávat nervy kofeinem."

"Proč jsi mi nezavolala dřív? Vyděsilo mě k smrti, když jsi tady nebyla a byt jsem našel v takovém stavu."

"Promiň mi to, Grayi. Byla jsem tak otřesená, že mě to moc nemyslelo. Prostě jsme tady seděly a bavily se, a vtom jsem si vzpomněla, že ke mně máš přijet, a tak jsem ti hned zavolala."

"Dobře. Chceš, abych tu na tebe počkal?"

"Ano. Marlena bydlí blízko, hned jsem tam."

Jakmile Rennie zavěsila, Gray zavolal na tajnou linku z mobilu Sethovi. Ve SPEAR se vždycky dávalo přednost tomu, aby spolu agenti mluvili osobně, protože to je bezpečnější, ale Gray tohle pokládal za zvlášť naléhavý případ.

Seth reagoval po prvním zazvonění. "Co se děje? Je něco v nepořádku?"

"Nemám moc času."

"Co je? Podařilo se ti Simona..."

"To se netýká Simona."

"Proč ne? Nepodařilo se ti ho kontaktovat?"

"Ne, přímo ne."

"Pokud nejde o Simona, tak proč..."

"Jde o Rennii. Do jejího bytu se někdo vloupal."

"Je mi líto, ale..."

"Potřebuju jí okamžitě přidělit jednoho člověka, který by ji hlídal. Víím, že T. K..."

"Podívej, Grayi, víím, že ti na ní hodně záleží. Snažil jsem se o tom přesvědčit kluky v kanceláři, ale nejsou k tomu ochotní. Víím, že ti možná budu připadat necitlivý, ale myslím si, že pro Rennii by bylo nejlepší, kdyby sis od ní držel odstup."

"To nemůžu."

"Grayi, uvědom si, že nemáš na výběr. Ze všeho nejdůležitější je dostat Simona. A když se od ní budeš držet dál, pak jí patrně nebude hrozit žádné bezprostřední nebezpečí."

"Na to už je moc pozdě." Gray věděl, že nemá smysl se se Sethem přít. Zároveň věděl, že Rennii opustit nemůže, obzvlášť ne teď. "Podívej, nedělej si se Simonem starosti. Udělám, co je třeba a co se ode mě čeká."

"Dobře. To chci slyšet. A až příště zavoláš, doufám, že pro mě budeš mít nějakou dobrou zprávu, kamaráde."

Gray ukončil telefonát, protože už neměl, co by dodal. Nemohl si dovolit nechat na holičkách ani Rennii, ani Seta. Pokud to znamená, že bude muset zvládat dva náročné úkoly najednou, pak to udělá.

Když se Rennie vrátila do svého bytu, našla Graye, jak odpočívá na pohovce a čeká na ni. "Páni, Grayi! Nemusels tady uklízet, chtěla jsem to udělat sama..."

Vstal, přešel k ní a objal ji. "Pssst! Máš za sebou náročný den. Nechtěl jsem, abys musela po návratu ještě dávat do pořádku byt. Takhle si můžeš hned odpočinout."

Uložil ji na pohovku, podepřel jí nohy polštář a její hlavu si položil na klín na další polštářek. S úsměvem zavřela oči. "Na tohle bych si snadno zvykla!"

"Tak jen si zvykej, můžeš s tím začít hned," masíroval jí spánky.

Rennie chvíli mlčela a užívala si příjemný pocit, jak jí Grayovy prsty ztvrdlé prací masírují spánky. Pak se posadila. Stulila se k němu a zeptala se: "Grayi, kdy mě pozveš do svého bytu?"

"Není to tam nijak zvláštní, Duhovko. Takové obyčejné mládenecké doupě. Tady je ti určité líp." Rennie chvíli přemýšlela o jeho slovech. Kdysi v dobách dospívání Gray také netrávil mnoho času doma, ale tehdy aspoň chápala jeho důvody.

Jeho matka byla vážně nemocná. I když se snažila zachovávat před Grayem zdání, že je všechno v pořádku, a ve dnech, kdy se cítila lépe, šila a vařila, přece jen ji mnohem častěji bylo tak špatně, že to dělat nemohla. Pak Grayův domov naplňovala atmosféra nemoci a smutku.

Možná že jeho odpor vzít ji k sobě domů má kořeny v těchto starých zvycích. Rennie si byla jistá, že v takovém případě mu časem pomůže všechny stísnující pocity z minulosti překonat.

Přitiskla se k němu těsněji a zkusila to znovu: "Všiml sis vůbec, že si spolu nikdy nevyrazíme někde ven, do města? Proč bych nemohla třeba zítra za tebou přijít do klubu?"

"Ne, Rennie, to mi nepřipadá jako dobrý nápad."

Posadila se zpříma. "A proč ne?"

"Beztak tam trávím až moc času. Je tam přecpáno lidmi a hlučno. Je přece mnohem snazší a příjemnější, když se u tebe zastavím, než začnu s prací."

"Jenomže takhle se to opakuje každý den. Copak někdy sám nezatočíš po nějaké změně?"

"Vždyť je nám tady spolu dobře. Kromě toho nevidím důvod, proč bych se měl o tebe dělit s celým světem, když tě můžu mít jen pro sebe."

To znělo sice romanticky, jenomže Gray reagoval podobně pokaždé, když navrhla, aby si spolu někam vyrazili.

Obvykle jeho důvody přijímala, protože s nimi z větší části sama souhlasila. Jejich vztah byl pro ně oba stále ještě nový a poutavý. Také oceňovala, že má Graye jen pro sebe. Po posledním rozhovoru se Saritou však musela bez přestání myslet na to, zda před ní Gray něco neskrývá.

Při téhle myšlence okamžitě pocítila výčitky. Zná přece Graye lépe než sebe a ví, že je to v jádru dobrý člověk. A sama jako školená psycholožka věděla, že nemá smysl nechat se unášet fantazií k nejrůznějším podezřením. Pokud má nějaké pochybnosti pak jí nezbyvá nic jiného než se na to, co ji zajímá, Graye přímo zeptat.

Gray jako obvykle vycítil, že ji něco tíží. Obrátí se na pohovce a opřel se o postranní opěrku zády tak, že se natočil obličejem k ní.

"Trápí tě něco, Rennie?"

Přikývla. "Dnes jsem byla na obědě se Saritou."

"To je prima. Jak se ji vede? Tenhle týden jsem ji ještě neviděl v klubu zpívat."

"Vede se jí dobře. Hodně jsme probíraly její vztah s Losem."

Rennie si nebyla jistá, zda správně postrehla nepatrné strnutí Grayových zad, nebo jestli se jí to jen zdálo.

"A co ti říkala?"

"Obě jsme se shodly, že ta práce v klubu vám mužským zabírá moře času."

Gray pokrčil rameny. "Tak moc zase ne." Vstal. "Už jsi večeřela?"

"Nemám hlad."

Za chvíli se vrátil s obloženým chlebem a sklenicí mléka. "Měla bys dojít na nákup, Ren. Už ti skoro došla majonéza."

Rennie zpozorněla a rozhodla se, že si musí všimnout, jak často Gray tímhle způsobem odvede řeč jinam. Předtím to neregistrovala, ale teď jí bylo stále jasnější, že se Gray velice šikovně vyhýbá tomu, aby zodpověděl určité otázky.

Nikdy spolu nemluvili o záležitostech všedního života. Gray vždycky odváděl jejich hovory k něčemu ostražitému a abstraktnímu.

Rozhodla se, že mu položí přímou otázku. "Věděl jsi, že Los má BMW? Váš klub musí platit svoje vyhazovače velice dobře!"

Gray si ukousl velké sousto obloženého chleba a pomalu žvýkal. Rennie si zpočátku myslela, že ji vůbec neodpoví.

Konečně zapil sousto mlékem a řekl: "Máme přece rizikové příplatky."

"Jak to?"

Čekala, jestli se konečně dozví, čím si zaměstnanci klubu Oceán vydělávají peníze navíc.

"Oceán je módní noční klub a vybírá si vyhazovače velice pečlivě. Lidé se tam pořád snaží nedovoleně vniknout. Dokonce i stálí hosté někdy dělají pěkné výtržnosti. Takže nás platí dobře, abychom byli ochotni se vypořádat se všemi potížemi, které naše práce přináší."

Rennii to neuspokojilo. "Ale není to přece jenom trochu nepřiměřené?"

Gray odložil chléb. "Rennie, vždyť jsi viděla, jak ten klub vypadá! Jenom vstup z ulice stál nejspíš víc než celé tvoje studium. Majitel klubu je miliardář. Může si dovolit platit mimořádné mzdy."

Odstrčil jídlo stranou a začal jí pokrývat šíji drobnými polibky.

"Tak, a dost vyptávání! Mělas dnes náročný den. Co kdybychom teď šli do ložnice a já bych ti pomohl se uvolnit?"

Rennie si povzdechla. Ucítla, jak jí jeho prsty masírují ramena. Dobře, tak to tedy vzdává. Gray má na všechno nějakou odpověď.

Nezeptala se ho na Lose přímo, ale na tom asi nezáleželo. Nemělo smysl dělat z komára velblouda. Doufala, že pokud je Los opravdu v něčem namočený, Gray o tom prostě neví.

Přestala se trápit podobnými myšlenkami a dovolila Grayovi, aby ji zvedl do náruče a odnesl ji do ložnice.

DESÁTÁ KAPITOLA

Když Gray přišel toho večera do klubu Oceán, ke svému překvapení našel všechny muže shromážděné v zadním skladu, jak na něj čekají. Jakmile vešel dovnitř, jejich rozrušený hovor rázem utichl.

"Co se děje?" Přesl ke skříni a vytáhl sako své pracovní uniformy.

Los ke Grayovi přistoupil a poplácal ho po zádech. "Něco jsme tady tak trochu probírali,"

"A co?" zeptal se Gray nepřítomně. Pořád si dělal starosti o Rennii. Jednak se bál, že jí hrozí nějaké nebezpečí, a také se začínala chovat trochu zvláštně.

"Jen by nás zajímalo, kdy se konečně dočkáme toho zlatého dolu, co nám slibuješ."

Pomyslel si, že v posledních dnech začínají všichni být zatraceně netrpěliví. Navlékl si sako a obrátil se k Losovi a ostatním. "Už jsem vám říkal, že na tom pracuju."

"Opravdu?" zeptal se Woody.

"Jak to k čertu myslíš?"

Los sjel Woodyho zamračeným pohledem a snažil se Grayovi vysvětlit své výhrady. "Totiž pochop, že v poslední době se tady zrovna moc neukazuješ. S ostatními kluky jsme předávali dál všechny dodávky bez tebe."

"Tohle všechno už jsem vám přece vysvětloval. Musím nejdřív navázat správné styky, než budu schopný udělat to největší terno. Nejedná se o nějakou drobnou pouliční věcičku. Zařizovat mezinárodní operace s drogami a zbraněmi není jen tak."

"Dobře, ale v tom případě chceme být při tom," prohlásil Flex. "Proč nám nedovolíš, abychom se jednání účastnili?"

"Přesně tak," přidal se Woody. "Jsme tvoji kámoši, copak nám nevěříš?"

"Jak jste přišli na ten nápad, že vám nevěřím?" divil se Gray, ale jakmile to vyslovil, hned věděl, že je musel na takové myšlenky přivést. Samozřejmě, že to byl T. K. Určitě do nich hučel za Grayovými zády. Něco takového od něj ostatně mohl čekat.

Los se rychle snažil znovu ovládnout situaci. "Není to tak, že bychom si mysleli, že nám nevěříš. Ale nejsme si přece jen jistí, že se v té věci dost snažíš. Možná, že kdybys tomu věnoval víc času, podařilo by se to rychleji."

Teď byla řada na Grayovi, aby jim začal klást otázky. "S kým jste o tom mluvili? Je mi jasné, že tyhle teorie nejsou z vašich hlav. Máte to od T. K.?"

Všichni najednou zrozpačitěli a zmlkli. Vyměňovali si navzájem pohledy, ale Grayovi se do očí nepodívali.

Gray se obrátil na Lose a upřeně se mu zadíval do očí, takže nemohl uhnout pohledem. "Co se tady děje, Losi?"

Los pokrčil rameny. "Nic jsme mu neříkali. Neví, v čem jedeme."

"Ale proč s ním vůbec mluvíte o tom, co dělám? Přibral jsem vás k tomu, protože jste byli mí staří kamarádi. Pokládal jsem to za správné. Ale jestli dáte přednost T. K., a půjdete za ním, tak stačí říct."

"Počkat, ne tak zhurta! My tě přece neopouštíme kvůli T. K. Ten o ničem neví. Jen se zmínil, že se mu zdá už nějak dlouho, co čekáme na svůj podíl na zisku."

Jak vůbec může vědět, jak dlouho to trvá? Já jsem vám vydělal větší peníze, než o jakých se T. K. kdy v životě snilo. Ale tenhle velký kšeft chce určitý čas. Snažím se zařídit si schůzku s jejich hlavním bossem. Až mě budou kontaktovat a všechno klapne, budete první, kdo se to dozví."

Los se stáhl.

"Však my víme. My ti věříme, kámoši."

"Opravdu? Tak co má tohle všechno znamenat. Rozhlédl se po obličejích mužů ze své party a uviděl mrazivou realitu. Seth měl pravdu. Nestíhá všechno tak, jak by si přál. Zatímco tráví čas s Rennii, jeho muži v něj ztrácejí důvěru. Samozřejmě s ochotnou pomocí T. K.

Los pokrčil rameny. "Jen jsme chtěli mít jistotu, chápeš, že to máš všechno pod palcem."

"A co jste tedy zjistili?" zeptal se Gray.

"Že máš, šéfe. To nám úplně stačí." Ostatní muži v místnosti přikyvovali a souhlasně mručeli. Pak se pomalu rozešli.

Los s Grayem osaměli. Los přistoupil ke kamarádovi blíž a začal: "Koukej, já sám dobře vím, jak tě ženská dokáže odvést od práce. Já jsem taky Saritu moc rozmazloval a ona si teď myslí, že si může dovolit úplně všechno."

"Vážně?" zahučel Gray nepřítomně. Dokázal myslet jen na to, kde by našel T. K.

"No jo. Nechal jsem si ji přerůst přes hlavu a teď mi jen pořád skučí, že prý trávím tady v klubu moc času a nevěnuju se jí! A vyptává se, jak si můžu dovolit bavoráka!"

Gray zpozorněl a obrátil se k Losovi. Copak Rennie nemluvila o přesně stejných věcech?

"Jestli mě nepřestane štvát," pokračoval Los, pak ji možná budu muset usadit, chápeš, ukázat jí, kde je její místo."

Gray pokrčil rameny. "Myslel jsem, že se s ženskýma nepereš." Věděl, že ani tenhle postoj není Losovi vlastní, ale že přesně tak uvažuje T. K. Bylo znát, že poslední dobou měl zřejmě na členy party větší vliv, než si Gray uvědomoval.

Ted' chápal, že tohle všechno bylo součástí promyšleného plánu T. K. Zatímco Gray dohlížel na Rennii kvůli tomu, co jí T. K. prováděl, dostal T. K. příležitost podkopávat jeho autoritu v partě. Nejhorší na všem bylo, že se mu to téměř podařilo. Gray jen doufal, že zjistil pravdu dřív, než bude příliš pozdě.

"Takže Losi..."

"Ano, šéfe?"

"Kdy ses naposledy viděl s T. K.?"

Když se Los zatvářil dotčeně, Gray zvedl ruce. "To je v pořádku, jen si s ním chci osobně promluvit. Možná že je načase, abychom začali zase pracovat společně."

Los se rozzářil. "To by bylo ohromné, šéfe! Přesně jako kdysi!"

Ano, pomyslel si Gray. Přesně jako kdysi, ale tentokrát bude pravidla hry určovat on sám.

Sarita nakoukla do Renniiiny kanceláře právě ve chvíli, kdy Rennie vypínala počítač. "Ahoj, máš pro mě vteřinku?"

"Jasně, Sarito. Právě jsem na odchodu, mělas štěstí, žes mě tu ještě zastihla." Přešla k pohovce, posadila se a poplácala místo vedle sebe. "Posaď se."

Sarita vešla dál, odložila batůžek na podlahu a sedla si na pohovku tak, aby na Rennii dobře viděla. "Já vím, že už jsi mohla být na cestě domů. Zkusila jsem to takhle pozdě, protože jsem nechtěla rušit nějaké tvoje sezení."

"Můžeš přijít, kdykoli to potřebuješ, Sarito. Tak co se děje? Vidím, že to asi bude něco, co nemůže počkat do naší páteční skupiny."

"To je pravda. Radši bych tuhle věc probrala v soukromí. A myslela jsem, že ty asi taky."

Rennii se sevřel žaludek. Ani se nemusela ptát, o čem chce Sarita mluvit, určitě půjde o její vztah k Losovi. A pokud Sarita narazila na nějaké důkazy o Losově kriminální činnosti, pak to patrně bude nějak souviset i s Grayem.

Vnitřně se obrnila a zeptala se: "A co tě tíží?"

"Pamatuješ se, o čem jsme mluvily tehdy v nákupním středisku?"

"No, vyjádřilas určitou starost, že Los tráví v klubu moc času. Bála ses, že se možná namočil do něčeho nezákonného."

Sarita přikývla. "Snažila jsem se s ním o tom mluvit, ne přímo, jen jsem udělala pár narážek."

"A co řekl?"

"Vůbec se mu nelíbilo, že jsem na to zabrousila. Začal na mě chrlit takové ty machistické nesmysly, že se z toho, co dělá, nehodlá zodpovídat žádné ženské!"

"Takže nic ani nepotvrdil, ani nevyvrátil, spíš to popíral."

"Nemělo by se ti tedy ulevit?"

"To tedy ne, protože se mi vůbec nelíbil způsob, jak to popřel! Jako by ode mě to obvinění očekával a měl odpověď předem nacvičenou, chápeš?"

Rennie zvedla polštářek a přitiskla si ho k hrudi.

Když se na to zeptala Graye, zareagoval dost podobně, jako by to měl nazkoušené. Ani Gray nepůsobil dojmem, že by ho její otázky překvapily. "Takže tomu, co tvrdí, nevěřte."

Sarita zavrtěla hlavou. "Nevěřím. Jsem víc než kdy předtím přesvědčená, že ten klub je pro ně jen taková zástěrka. Dobře mi do toho zapadají různé věci, kterých jsem si tam všimla."

"A čeho sis všimla?" Rennie se musela ovládat, aby mluvila klidně. Nechtěla, aby Sarita poznala, že se jí rozpadá celý svět. Nikdy předtím nebyla v tak podivné situaci: její život se najednou propletl s životem klientky. Copak si může udržet nestrannost?

"Žádná z těch věcí sama o sobě není tak moc nápadná. Ale když si to dáš dohromady, je to dost divné. Tak například Los údajně pracuje jako vyhazovač, jenomže já jsem ho nikdy neviděla, že by skutečně dohlížel na to, co se v klubu děje."

"No, je to velký klub, třeba zrovna vždycky pracuje někde, kde ho nevidíš."

"Možná, ale všichni ostatní vyhazovači nosí vysílačky se sluchátky, aby se mohli domlouvat, kdežto na Losovi jsem sluchátka v životě neviděla. A pokud jsem ho vůbec viděla chodit po klubu, tak působil spíš jako skladník než jako vyhazovač. Vždycky veze nějaké bedničky, nebo je rovná někde ve skladu."

Anebo se krčí v nějakém koutě a tajemně si něco sděluje s ostatními kluky - které taky nikdy nevidím normálně pracovat."

Rennie se musela ovládnout, aby se nezeptala. Jestli mezi ně patří i Gray. Nechtěla se zabývat svými osobními problémy, potřebovala se zaměřit pouze na svoji klientku.

"Takže předpokládám, že i o tomhle jsi chtěla s Losem mluvit."

"Ano. Vůbec se mu nelíbilo, že ho pozoruju. Tenhle týden jsem měla zpívat v klubu třikrát a příští týden dvakrát. Ale dnes odpoledne mi zavolal vedoucí a oznámil mi, že mě nebudou nějakou dobu potřebovat."

"Takže tě vyhodili?" zeptala se Rennie nevěřicně. "No, on mi sice řekl, že mi dají vědět, až mě budou chtít znovu, ale nečekám, že se mi ještě ozve."

"A máš podezření, že je za tím Los?"

"To vím určitě!" Sarita sklopila zrak ke svým rukám. "Vůbec nevím, co mám dělat. Všechno vypadalo tak hezky, ale teď najednou..."

"Je těžké milovat někoho, komu nedůvěřujeme." Sarita přikývla.

"Nejtěžší na tom je, že ani to, co o něm vím, nezměnilo mé city k němu. Pořád chci být s ním. Copak jsem se zbláznila?"

Samozřejmě že ses nezbláznila. Je přirozené, že máš takové pocity. To, co chceme, a to, co potřebujeme, nemusí být vždycky totožné. Někou dobu ti může trvat, než zase sladiš hlas svého srdce s tím, co ti radí rozum."

"Chceš tím říct, že se s ním mám rozejít? A že mezi ním a mnou už všechno skončilo, když se ke mně chová takhle?"

"Co pokládáš za nejlepší ty sama?"

Sarita dlouho mlčela. "Po celý ten uplynulý rok jsem se tak usilovně snažila dát svůj život do pořádku. Nechci si to všechno nechat pokazit od nějakého muže."

Rennie přikývla a povzbudila ji tím k pokračování.

"Ale přitom to nemohlo být načasované hůř! Všechno se rozpadá zrovna ve chvíli, kdy bychom si měli být bližší než kdy předtím."

"Jak to myslíš?"

Sarita se podívala na Rennii a bylo zřejmé, že prožívá vnitřní konflikt. Něco jí o sobě neprozradila.

Rennii připadalo, že se jí už už s něčím svěří, ale Sarita nakonec zavrtěla hlavou. "Já nevím. Potřebuju o tom všem ještě přemýšlet. Je to složitější, než si myslíš. Možná že když si s ním promluví a vylíčí mu, co cítím... nevím."

"Myslím, že nemůže škodit, když si s ním pohovoříš co nejotevřeněji. Pak se můžeš rozhodnout, co pro tebe bude nejlepší. Přece nechceš zničit všechno, na čem jsi tak dlouho pracovala."

Sarita se na Rennii dlouze zadívala. "Co bys dělala ty?"

Rennie věděla, jak Sarita tuhle otázku myslí, ale s odpovědí váhala. Svým klientkám v takové situaci říkala, že nemohou svá rozhodnutí vázat na ni, ale se Saritou si byly příliš blízké, než aby se spokojila s tak neosobní odpovědí.

Sarita zopakovala otázku jasněji: "Co bys dělala, kdybys zjistila, že se v Oceánu děje něco špatného a Gray je do toho zapletený?"

Takhle přímá otázka Rennii zaskočila. Chvíli nad svou odpovědí přemýšlela, a pak pomalu odpověděla: "No, jestli se ukáže, že tvoje podezření je pravdivé, pak si budu muset položit stejné otázky, jaké si teď pokládáš ty. Stojí láska kteréhokoli muže za to, abych se obrátila zády k tomu, co pokládám za správné? Mohu obětovat výsledky vlastní usilovné práce i své morální zásady jinému člověku, a pokud ano, jak se dokážu vyrovnat s tím, že toho muže mám raději než sebe?"

Sarita přikývla. Ještě chvíli poseděly a pak se Sarita rozloučila a odešla.

Rennie zůstala v kanceláři a přemýšlela o tom, co právě pověděla Saritě. Přestože věděla, že všechno, co vyslovila, bylo správné, přece jen byla přesvědčená, že mezi její a Saritinou situací existuje zásadní rozdíl.

Rennie znala Graye po většinu svého života. Vyznala se v jeho duši. A byla přesvědčená, že přestože se dopustil v životě chyb, chce je napravit. Pokud ho neopustí a bude mu projevoval podporu...

Náhle si uvědomila, kam proud jejich myšlenek vede. Co když špatně pochopila, co se tady vlastně odehrává? Potkalo ji přece až příliš mnoho divných věcí. Nejdřív ji někdo zamkl v komoře, pak měla pocit, že jí někdo sleduje, a nakonec se jí vloupali do bytu.

Gray se ji v poslední době očividně snažil ochraňovat, ale možná to dělal proto, že se cítil spoluzodpovědný za nebezpečí, které jí hrozí.

Co když se zapletl do nějaké nelegální činnosti, která začala ovlivňovat i její život? Kdyby mu někdo chtěl ublížit a vydírat ho, pak by nejsnazší způsob byl trápit právě ji.

Rennii zamrazilo. Nevěřila, že by Gray mohl být v jádru duše špatný člověk. Vždycky se obětoval pro jiné lidi a choval se naprosto nesobecky.

Ale co když zabředl do nelegální činnosti právě proto, že se snažil někoho chránit? A pak už nemohl z celé situace vyklouznout? Nestalo by se mu to poprvé.

Rennii se prudce rozbušilo srdce. Musí si o tom s Grayem promluvit. Možná ho přiměje, aby se jí se vším svěřil. Jestli se dostal do nějakých potíží, ještě to neznamena, že je příliš pozdě na nápravu. A ona mu při tom ochotně pomůže...

Rennii napadlo, jak by asi sama poradila klientce, která by se ocitla v podobné situaci. Povzbuzovala by ji, aby se snažila toho muže zachránit? Rozhodně ne, právě naopak.

Ocitla se snad sama na pokraji popření a nechce si přiznat pravdu, tak jak to občas vídala u svých klientek?

V hloubi duše se nebyla ochotná Graye vzdát. Stále mu ještě důvěřovala. Ale kolikrát sama nabádala mladé ženy, aby na hlas svého srdce nedaly? Jak to, že se najednou vůbec neřídí svými vlastními radami a zkušenostmi?

Rennie si na tyhle otázky zatím nechtěla odpovídat, dokud si o všem nepohovoří s Grayem. V této chvíli všechno záleželo na tom, co jí Gray poví.

Gray vstoupil do starého cihlového domu, kde podle Losových informací bydlel T. K. Sešlé prostředí připomínalo byty, v jakých on i jeho kamarádi vyrůstali. Vzhledem k tomu, že T. K. neustále vedl velikášské řeči a snažil se působit okázale, Gray přece jen očekával, že bude bydlet trochu lépe, i kdyby jen kvůli vnějšímu zdání.

Gray zaklepal na jeho dveře, i když si vůbec nebyl jistý, že ho zastihne doma. Za pár vteřin se dveře otevřely a T. K. stál před ním, oblečený jen do džínů s velkou lahví whisky v ruce.

"Nazdárek!" uvítal ho s šaškovským úsměvem.

"Co tě sem přivádí?"

Gray mu pokývl na pozdrav a vešel dál.

"Zdalo se mi, že bychom si my dva měli tak trochu popovídat."

"Popovídání nic nestojí, brácho." souhlasil T. K., posadil se na rozedranou pohovku a položil si nohy na bedničku nahrazující konferenční stolek. Ukázal Grayovi na polámané křeslo. "Jak vidíš, zrovna teď nebydlím tak, jak by odpovídalo mým obvyklým požadavkům."

Říkal to lehkým tónem, ale Gray dobře rozpoznával v jeho hlase nepřátelství, jako by mu T. K. přičítal odpovědnost za to, že se mu v životě nedaří.

"Na tom, že někdo žije skromně, není nic špatného, kamaráde." odpověděl. "Když se vrátíš z lapáku, může ti nějakou dobu trvat, než se zmátoříš."

"Tobě to moc dlouho netrvalo, co. G.? Jak tak slyším, dneska si přijdeš na pěkné prachy!"

"No, v lapáku jsem si udělal pár známostí."

"A hned jsi s tím utíkal za svými starými kamarády z gangu, co? Abys jim ukázal, jak si hrát s velkými kluky."

Gray zadržel dech. Doufal, že když zachová klid, T. K. nakonec odkryje karty a prozradí, co má v úmyslu. Zdalo se, že se v něm nahromadilo hodně zloby. Gray ovšem nebyl ochoten před ním dát najevo, jaké pocity v něm vyvolává to, co T. K. provádí Rennii.

A také mu nehodlal odhalit vlastní karty. Potřeboval ho však přimět, aby dal od Rennie ruce pryč, aniž dal najevo, že si je vědom, že za různými jejími nepříjemnostmi z poslední doby se skrývá právě T. K.

Gray sice vzbudil v Losovi dojem, že je ochoten přibrat T. K. k jejich činnosti, ale ve skutečnosti to v plánu neměl. Přiblížil se už k Simonovi na dosah a celá záležitost měla co nejdříve skončit. A kdyby se do toho teď zamotal T. K., všechno by se mohlo pokazit.

"Nemohl jsem přece zapomenout na staré kamarády." nadhodil.

"No ty jsi tedy kabrhák! Ale copak to, G., že ti už nezbyla žádná přízeň pro starého kamaráda T. K.?"

Gray se naklonil v křesle dopředu a podíval se T. K. do očí. "Jak dopadly ty tvé plány, o kterých jsi mi vykládal?"

"Nevyšly tak docela podle očekávání."

"Moc rád bych tě přizval k tomu, co děláme, ale jak jsem tak slyšel, nemáš moc velkou důvěru v mé šéfovské schopnosti. Kluci se mi zmiňovali, že podle tvého názoru by prý peníze měly přitékat rychleji."

"Ale jdi, G. Nebud' hned tak naježený! Co je špatného na troše přátelské kritiky?"

Gray se rozhlédl po bytě T. K. "Sám jsi nějakou dobu šéfoval gangu. Takže je jasné, že toho víš o tom, jak vydělat prachy, mnohem víc než já. Tím pádem tě nemůžu urazit tím, že bych ti nabízel účast v něčem, co bych mohl zvorat. Co budeš dělat, když ten tvůj plán nevyjde?"

"T. K. má vždycky nějaký plán."

"To jsem si mohl myslet. Jestli ti to nepůjde podle očekávání, dej mi vědět!"

T. K. seděl chvíli mlčky, ale Gray jasně viděl, jak to v něm vře. Dohánělo ho k šílenství, že si s Grayem vyměnili pozice.

"Povím ti pravdu, brácho. Ty sakra vůbec nevíš, co vlastně děláš, že je to tak? Nikdy jsi nebyl dost vyhládlý na to, abys doopravdy riskoval. Ten tvůj velký kšeft, co pořád klukům slibuješ, je jen bluf. Vždycky jsi byl jen samé kecy a žádná práce."

"Opravdu? A kdo něco dělá zrovna teď? Pokud vím, ty jsi tady jediný, kdo jen naprázdno mlátí hubou."

"Nikdy jsi neměl tu správnou kuráž! Vždycky jsi nám chtěl rozmluvit pořádné akce, kde šlo o kůži. Jsi jen samé řečičky, ale jinak jsi pěkná baba."

Gray se usmál. Viděl, že T. K. je na pokraji výbuchu, a tak ho trochu popíchl. "No jistě, sám jsi ta největší baba, takže to musíš hned poznat!"

T. K. zařval nějakou nadávkou a vrhl se po Grayovi.

Gray ho bez námahy zachytil a složil na lopatky na podlahu. Nejraději by ho za to, co prováděl Rennii, na místě uškrtil, ale nemohl to udělat. Ze stejného důvodu ho T. K. nezlikvidoval rovnou.

Překvapilo ho, jak moc ještě stále věří v zásady chování v gangu. Když se stal členem tlupy, velice se snažil udržet si od ostatních vnitřně určitý odstup, ale některé věci mu pronikly až do morku kostí.

Naučil se loajalitě, tomu, že nesmí ostatní za žádných okolností zradit. A také tomu, že gang je totéž co pro jiné lidi rodina. Člověk své nejbližší nemůže likvidovat nebo jim ubližovat, bez ohledu na to, jak špatné věci dělají.

Ani teď neměl na výběr a musel se řídit pravidly gangu. Pořád potřeboval, aby ho ostatní členové party respektovali. Ale pokud by T. K. opravdu ublížil Rennii, pak by veškerá pravidla pro Graye přestala existovat.

Gray ještě chvíli tiskl T. K. k podlaze, než ho pustí. "Promiň, kamaráde. Musel jsi o něco zakopnout." Pomohl tiše zuřícímu T. K. na nohy.

"Rád jsem tě znovu viděl, kámo." rozloučil se s ním. "Myslím, že jsme si to teď ujasnili, co říkáš? Ty se mi nebudeš plést do mých věcí a já se ti nebudu plést do tvých."

JEDENÁCTÁ KAPITOLA

Čekali, až jim vrchní přinese účet, a Rennie si Graye, sedícího naproti ní, zkoumavě prohlížela. Během večere se nepřiměla zavést řeč na žádné z témat, které s ním dnes chtěla probrat.

Možná že jí v tom zabránilo radostné vzrušení z toho, že si dnes konečně vyšli ven, mimo její byt. Aspoň na chvíli si mohla představovat, že jsou normální pár, který tráví romantický večer v restauraci.

Ano, tím by se její mlčení dalo vysvětlit. Rennii - na mysl psycholožky si ale ani teď nedala pokoj. Uvědomovala si, že skutečný důvod má daleko víc společného s obavami než s romantikou.

Gray se opřel pohodlněji. "Bylo to báječné," pohládl si břicho.

"Ano," souhlasila Rennie roztržitě, stále ponořená v myšlenkách.

"Co se děje, Duhovko? Bylas celý večer nějak zamlklá, a to je u tebe velice nezvyklé!"

Ted' měla šanci začít s otázkami, Gray jí sám poskytl vhodnou příležitost. Snažila se najít vhodná slova, nebo vůbec jakákoli slova.

"V poslední době mi běží hlavou spousta věcí..."

"Potíže s klientkami v poradně?"

"Částečně také."

"Chceš mi o tom povědět?"

Rennie se zhluboka nadechla. Nikdy předtím jí nedělalo potíže, když měla před Grayem vyjádřit pocity. Znala ho přece tak dlouho. Nemělo by to tak těžké. "Ano, myslím, že chci."

"Tak povídej, co se děje?"

Právě v té chvíli se od jeho opasku ozvalo pronikavé pípnutí. Podíval se tam. "To je můj pager. Hned se vrátím."

Rennie čekala na Graye a zamyšleně si skousla ret. Tohle bylo určité znamení osudu, že by se dnes raději neměla do ničeho takového pouštět.

Pak ji ale zarazilo, na co Gray potřebuje pager.

Jako zaměstnanec klubu Oceán jistě nemusí být i mimo službu stále na dosah, vždyť mají mračna pracovníků. V mysli se jí začaly množit další pochybnosti, až měla pocit, že se jí snad rozskočí hlava, jestli se hned nedozví pravdu.

Věděla však, že v restauraci není dost soukromí pro rozhovor, jaký měla v úmyslu s Grayem vést. Něco jí říkalo, že se jí Grayové odpovědi nebudou líbit.

O chvíli později se Gray vrátil ke stolu. Posadil se a Rennie k němu vzhledla.

"Něco naléhavého? Musíš snad odejít?"

"Ne, všechno je v pořádku."

"A kdo to byl?"

"Jeden chlápek z klubu."

"A co po tobě chtěl?"

Gray se na ní překvapeně podíval, protože obvykle se ho tolik nevyptávala.

"Prostě mě žádal, abych za něj vzal směnu. Řekl jsem, že to neudělám, a puntík."

Rennie přikývla.

Vždycky se mu podařilo všechno jí věrohodně vysvětlit. Co se to s ní jen děje? V jedné chvíli je pevně přesvědčená, že mu může věřit, a v dalším okamžiku si myslí pravý opak. Tohle potřebuje už brzy jednou provždy vyřešit.

Věděla, že musí postupovat opatrně. Gray může být v důsledku pobytu ve vězení precitlivělý vůči všemu, co by mu mohlo připadat jako obviňování a výčitky. A pokud se ukáže, že se úplně mylila, pak to může navždycky poškodit jejich vztah, protože Gray k ní ztratí důvěru.

Číšník položil před Graye účet a Gray se na Rennii tázavě podíval.

"Chtělas se mnou o něčem mluvit?" "Nechme to až ke mně domů."

"Dobře, jak chceš."

Zaplatil a vyšli z restaurace. Sešli se tu poté, co Rennie skončila v práci, a tak tu oba měli své vozy.

"Kde parkuješ?" zeptal se.

Ukázala mu svůj limetkově zelený volkswagen, stojící až na konci parkoviště.

Přikývl. "Já mám auto tady. Chceš, abych tě doprovodil k tvému vozu?"

Zavrtěla hlavou. "To ne, pojedu první a ty jeď za mnou."

Rennie vyjela na hlavní silnici a začala si zkoušet řeč, kterou pronese ke Grayovi, jakmile budou u ní doma. Zabrala se do myšlenek natolik, že si teprve po delší době všimla, že její auto vydává podezřelé zvuky.

Zpomalila, ale když ujela ještě několik kilometrů, začala cítit spaleninu. Za chvíli se už valila z motoru

oblaka černého dýmu.

Zastavila, Gray zaparkoval za ní a mával na ní, aby vystoupila. Šel prohlédnout motor jejího brouka a vzápětí Rennie uslyšela, jak šťavnatě kleje.

"Co se děje?" zeptala se.

Chytil ji za ruku a rychle ji odtáhl ke svému autu.

"Motor hoří, musíme rychle pryč," vysvětlil. Jakmile nastoupili do Grayova auta, co nejrychleji zacouval do bezpečné vzdálenosti.

Rennie pozorovala, jak se zpod kapoty jejího auta dál valí černý dým. Gray zavolal z mobilu policii.

Ještě než dokončil vytáčení, malý zelený volkswagen vybuchl.

Gray se vrátil do svého bytu a zamířil rovnou do ložnice. Tady padl obličejem na postel, aniž se svlékl.

To byl ale večer! Když Renniino auto začalo hořet, museli čekat na požárníky a na policii. V době, kdy Rennii konečně zavezl domů, byla už naprosto vyčerpaná.

Zeptal se jí, jestli s ním ještě stále chce mluvit, ale ona se na něj nedokázala skoro ani podívat. Gray nesmírně toužil zůstat s ní. Byl si jistý, že zničené auto představuje způsob, jak mu T. K. dává najevo nelibost nad jejich posledním rozhovorem. Gray ji rozhodně nechtěl nechat samotnou, ale Rennie na tom trvala.

Řekla mu, že je příliš unavená, než aby snesla ničí společnost. Navrhl, aby šli rovnou spát, ale ona stále tvrdila, že potřebuje samotu.

V poslední době si od něj vytvářela citelný odstup a bylo jasné, že ji trápí nějaké důležité problémy. Možná bylo lepší, že se k nim dnes večer nedostali.

Pokud by její otázky měly něco společného s tím, jak se vyvíjí jejich vztah, stejně by je nemohl pravdivě zodpovědět. Seth už mu jasně řekl, že nejlépe udělá, pokud úplně přeruší s Rennii styky. Samozřejmě že teď hned, za daných okolností to nejde a až to bude moci udělat, pak už to bude jedno a bude s Rennii moci začít zrovna tak dobře žít.

Zdalo se, že celý jeho úkol je ohrožený. T. K. slídlil kolem a čekal na příležitost k útoku. Už se mu podařilo znejistit Grayovy muže, kteří teď váhali, zda mohou vůdci party důvěřovat. Napadalo ho, zda mu tohle všechno vůbec stojí za to: žije v neustálém zmatku a předstírání. Je mu devětadvacet let a nikdy nevedl normální život. Teď mohl očekávat, že než se mu podaří završit současný úkol, Rennie ho bude mít dost. Pokud všechno půjde podle plánu, nebylo ani jisté, zda bude po skončení akce moci zůstat ve Spojených státech.

Nemohl po Rennii chtít, aby na něj čekala, zvlášť když jí nesměl prozradit pravý důvod. Už takhle jí způsobil spoustu nepříjemností a komplikací. Nemůže ji dál vystavovat nebezpečí jen proto, že měla tu smůlu a on se do ní zamiloval.

Gray vstal z postele a zamířil do sprchy. Rychle se svlékl a vychutnával si pocit uvolnění pod proudem horké vody.

Celý jeho život zabředl do pěkného chaosu. Myslel si, že se ocitl na dobré cestě, ale k čemu mu bude všechno, čeho dosáhl, jestli se to žena, kvůli které to dělal, nikdy nedozví?

Nerohodl se sice vědomě zlepšit svůj život kvůli Rennii, ale když teď zpětně zkoumal svoji minulost, napadalo ho, že v tom možná hrála důležitou roli. Podařilo by se mu někdy vyváznout z ghetta, kdyby to Rennie nedokázala jako první? Když se vrátila do města, kde vyrůstala, byla už úplně jiný člověk, cílevědomě uskutečňující své životní plány.

Gray si přál, aby tak mohl o sobě říci totéž. Bohužel se ale vrátil do prostředí, kde vyrůstal, maskovaný za ještě většího zločince, než byl předtím. Nikdy dřív mu na tom nezáleželo. Všichni lidé, kteří mu v mládí byli blízcí, už dávno zemřeli. Náhle setkání s Rennii mu způsobilo naprostý šok.

Nejhorší ze všeho bylo, že na celé své situaci nemohl vůbec nic změnit. Měl svázané ruce. Až mu Rennie začne klást otázky, nebude jí mít co odpovědět. Nemůže ji ničím uklidnit a utěšit. Musí dopustit, aby si o něm myslela to nejhorší.

Gray vystoupil ze sprchy a utřel se. Byl k smrti unavený, ale přesto cítil zvláštní neklid, který mu nedovoloval jít spát.

Napadlo ho, že se může zrovna tak dobře ještě pustit do práce. Pokud se postará o zajištění všech podrobností chystaného setkání se Simonem, celá operace bude mít snadnější průběh. A snad také dříve skončí.

Gray tedy vytáhl laptop a napojil se na tajnou linku. Za pár dní už bude jedno, jestli mu jeho muži důvěřují, nebo ne. Setkání se Simonem všechno vyřeší.

Doufal, že nové informace, které dnes doslal, je dostatečně navnadí, aby příštích několik dnů nedělali potíže. Z celé akce jim totiž kynulo ještě víc peněz, než kdy očekávali, a s tím by se prozatím mohli spokojit.

Gray se na pár hodin ponořil do práce a doufal, že tím zažene zneklidňující myšlenky, které na něj dotíraly. Nepodařilo se mu je však umlčet.

Konečně to vzdal a šel si lehnout. Věděl, že musí prostě přijmout svoji situaci, jaká je.

Na zklamání je ostatně zvyklý. Není to poprvé, jsou pro něj zájmy ostatních přednější než jeho vlastní. Dokáže se obětovat znovu, když to bude nutné.

Rennie seděla před televizí a upírala zrak na obrazovku, ale nevnímala, co se na ní odehrává. Takhle na tom byla po většinu dne. Nedokázala se přimět, aby se opravdu pustila do nějaké činnosti.

Když přišla o auto, začala jezdit do práce veřejnou dopravou. Mohla se uklidňovat ujišťováním policistů, že motor chytil v důsledku nějaké výrobní vady. Přesto jí to příliš neutěšilo. Od toho večera se Grayovi vyhýbala. Věděla, že to není nejlepší způsob, jak se k němu chovat, ale potřebovala nějaký čas, aby si všechno důkladně rozmyslela.

Měla vzdělání psycholožky a udělila už rady stovkám klientů, ale najednou si nevěděla rady se svým vlastním životem. Pořád musela vzpomínat na toho milého, citlivého chlapce, se kterým vyrůstala. Na člověka, který by byl schopen pro své blízké jakékoli oběti.

Rennie stále v hloubi srdce cítila, že Grayovi může naprosto důvěřovat a svěřit mu třeba i vlastní život. O tom byla přesvědčena. Přesto už řadu let radila svým klientkám, že za hlasem svého srdce mají jít jen tehdy, když jim to schvaluje i jejich rozum. A pokud existovalo několik rozumových, logických důvodů, proč určitý vztah nemůže vyjít, pak bylo s pravděpodobností jedna ku deseti lepší v něm nepokračovat.

Rennie si přemítala svoji situaci v hlavě stále dokola, ale s tímhle faktem se stále nemohla vyrovnat. Měla sice pádné důvody podezírat Graye z nezákonných aktivit, ale žádné její konkrétní podezření se nepotvrdilo. A nikdy se k ní nechoval špatně. K většině jejích klientek se partneři chovali dost pochybně a často nepěkně.

Existují případy, kdy je správné prostě důvěřovat člověku, kterého milujeme? Gray prožil těžké časy: její důvěra mu jistě dodá sílu změnit život. A i kdyby opravdu propadl starému způsobu života, stejně to neznamená, že je pozdě na to, aby přece jenom začal znova.

V té chvíli se ozval zvonek u dveří. Rennie si pomyslela, že je to asi Gray. Věděla, že rozhovor s ním nemůže odkládat věčně.

"Už běžím!" zavolala proto, utíkala do koupelny, rychle si přičísala vlasy a převlékla se z pyžama do džínů a trička.

Zdálo se, že příchozí se snad opírá o zvonek.

"Chvilíčku!"

Otevřela dveře a strnula v šoku.

"Ale ne! Sarito!" Chytila do náručí přítelkyni, která se prakticky zhroutila do jejího objetí.

Obličej měla od krve, uslzený a plný modřin. Sarita se pevně Rennie chytila a trásla se po celém těle.

"Panebože! Co se ti to stalo?"

"Los mě zbil!" vypravila ze sebe dívka chraptivě. Rennie musela zavřít oči, jak ji celým tělem proběhla vlna šoku a zklamání. Pak se v duchu pokárala. Teď se musí především věnovat Saritě.

"Co ti provedl? Potřebuješ doktora!"

Sarita zavrtěla hlavou. "Nechci doktora, prosím, Rennie! Ty jsi jediný člověk, kterého teď snesu."

"Tak dobře, zlatíčko, pojď se trochu umýt."

Rennie dovedla Saritu do koupelny, pomohla jí, aby se dala trochu do pořádku, a ošetřila jí obličej. Zdálo se, že Sarita bude mít monokl, má rozseknutý ret, několik škrábanců a modřin na tvářích a možná zlomené žebro nebo dvě.

Jakmile se Sarita uklidnila, posadily se v obýváku s hrnký teplého čaje. "Chceš mi povědět, co se stalo?" zeptala se Rennie.

Sarita přikývla. "Musím ti toho spoustu říct. Rennie, a věř mi, že se ti to nebude líbit."

Rennie přikývla. "To vidím už teď."

"Ne, je to všechno horší, než si myslíš - jen nevím, od čeho začít."

"Tak začni pěkně od začátku! Rozhodla ses, že si promluvíš s Losem, je to tak?"

"Ano. Myslela jsem si, že bude šťastný." Sarita se zřejmým zoufalstvím vrtěla hlavou a po tvářích se jí kutálely slzy.

"Proč by měl být šťastný?"

"Kvůli děťátku."

"Panebože, Sarito! Ty jsi těhotná?"

Sarita přikývla. "Nepověděla jsem ti to, protože jsem chtěla, aby se to Los dozvěděl jako první.

Opravdu jsem čekala, že mu to udělá radost!"

"Proč tě zbil, Sarito?"

"Obvinil mě, že jsem prolhaná děvka. Řekl, že to nemám s ním."

Rennie vzplanula. Pokaždé ji dohánělo k šilenství, když se muži snažili vycouvat ze své odpovědnosti.

"Samozřejmě jsem na něj začala křičet. Řekla jsem mu pěkně od plic, že žádná děvka nejsem. Řekl, že mi nevěří. Vždycky používal kondom - jenomže ani to není stoprocentní ochrana." Saritě vyschly slzy a teď byla jen rozzlobená. "Nevím, co si to vlastně myslí. Vždyť dobře ví, že jsem s nikým jiným nebyla."

"Nevím, jestli bys chtěla, aby ti pomáhal vychovávat dítě, ale k tomu, aby nesl finanční odpovědnost, ho můžeš přinutit, Sarito."

"Myslím, že právě toho se bojí."

"Jak to myslíš?"

Sarita se zhluboka nadechla a vrhla po Rennie zkoumavý pohled. "No, tak teď to začne být opravdu ošklivé."

"Můžeš mi povědět všechno, Sarito."

"Když mě obvinil, že čekám dítě s někým jiným, začal tvrdit, že vůbec nejsem těhotná. Říkal, že ho chci obalamutit a jen to na něj zkouším."

"Cože? Proč by sis propána něco takového vymýšlela?"

"Já vím, je to pěkný nesmysl. Ale on v tom viděl nějakou fintu. Začal mi vykládat, že se tím způsobem chci zmocnit jeho podílu na těch penězích."

"Na jakých penězích?"

Sarita váhala.

"Jen mi to pověz, Sarito, jestli ti vyhrožoval..."

"Jde ještě o něco jiného. Teď to bude nepříjemné i pro tebe, Rennie."

"Ale zlatíčko, tohle je mi nepříjemné od samého začátku. Jen pokračuj."

"Jenomže tohle ti bude nepříjemné osobně."

"Jak to myslíš?"

"Týká se to Graye."

Rennii se rozbušilo srdce a cítila, jak jí po celém těle vyrazí pot. Zhluboka se nadechla a řekla: "Sarito, pokud o Grayovi něco víš, měla bys mi to povědět. Zvláště pokud je to něco, o čem si myslíš, že se mi to nebude líbit."

Sarita si povzdechla. "Tak dobře. Los mluvil pořád dokola o těch penězích. Tak jsem se ho zeptala, o jaké peníze vlastně jde. Křičel na mě, abych nedělala, že o ničem nevím, nebo ze mě vytluče duši. Právě v té chvíli mě poprvé uštkl."

Rennie sebou trhla. "Byl snad Gray u toho, když ti tohle prováděl?"

"To ne, byli jsme sami v Losově bytě. Ale Los říkal, že Gray musel o těch penězích říct tobě a ty zase mně. A že já jsem si pak vymyslela to dítě, abych z něj ty prachy vytáhla."

"Gray se mi o žádných penězích nezmiňoval. Los si to zřejmě všechno vymyslel."

"To si tedy nemyslím, holka! Byl úplně bez sebe. Víš, strašně se bál o ty peníze, jako bych ho o ně opravdu chtěla připravit. Pořád dokola mi vykládal, že je mu úplně jedno, co udělá Gray se svým podílem, ale on se o něj nehodlá dělit s nějakou zatracenou děvkou."

Rennie zasténala.

"Víc už jsem toho od něj slyšet nepotřebovala." pokračovala Sarita. "Chtěla jsem jen v klidu odejít. Ale než se mi to podařilo, Los mi prozradil, co v tom jejich klubu doopravdy dělají."

"A odkud se berou ty jejich tajemné peníze?"

Sarita přikývla. "Právě. Původně se všichni kluci z jejich starého gangu pokoušeli dostat k nějakému kšeftu, který by stál za to. Řadu let jim to zrovna moc nevycházelo, a pak ještě ke všemu zavřeli jejich vůdce, už jsem zapoměla, jak se jmenuje."

Rennie přikývla. Tohle všechno věděla.

"Pak se vrátil z vězení Gray. Oznámil jim, že pozvedne jejich činnost do daleko vyšší ligy. Ve vězení totiž navázal spoustu důležitých kontaktů."

Sarita se odmlčela a podívala se na Rennii. Ta jí pokynula, aby pokračovala. Srdce měla v téhle chvíli jako ochrnuté. Strnule seděla a naslouchala Saritinu líčení.

"Los hlta, že obchodují v mezinárodním měřítku se zbraněmi a drogami."

"Panebože," zašeptala Rennie.

Sarita přikývla. "A právě teď se má uskutečnit nějaký opravdu ohromný kšeft. Gray dostane velkou zásilku zbraní od nějakého mezinárodního velkého zvířete se spoustou kontaktů. Výměnou za ty zbraně mají odesílat z klubu Oceán drogy nějakému kartelu se světovou působností."

Rennie přiškrkně zasténala. Věděla, že se jí nebude nelíbit, co jí Sarita poví, ale na tohle přece jen nebyla nepřipravená.

Než si mohla pořádně srovnat v hlavě, co se právě dozvěděla, Sarita pronikavě vykřikla.

"Co se děje? Co je?"

"Mám bolesti tady v podbřišku. Los mé párkrát kopl do břicha..." Sarita se předklonila a znovu vykřikla.
"Ale ne, tvoje dítě!" Rennie se snažila zachovat klid. "Ted' tě už opravdu musím dopravit do nemocnice. Jedeme."

DVANÁCTÁ KAPITOLA

"Musíš s tím jít na policii," prohlásila Marlena s důrazem druhý den, když jí Rennie vyličila, co se ji stalo. Rennie sebou trhla.

"Cože? Určitě jsem ti to všechno radši neměla říkat! Na policii nemůžu jít." Teď, když byla Sarita v nemocnici a život jejího dítěte visel na vlásku, nedokázala uvažovat příliš jasně.

"Nemáš na výběr, Rennie. Nejde o žádnou malichernost, ale o zločin ve velkém měřítku."

Rennie si založila ruce na prsou a odvrátila pohled. "Přece jen si myslím, že bych se do toho neměla plést."

"Na to už je teď moc pozdě. Musíš se zachovat správně a nekrýt ty kriminálníky."

"Správně by bylo především držet se dál od Keshona Graye, ale to jsem si měla uvědomit dřív. Zatraceně, jak jsem jen mohla být tak hloupá!" Po tvářích se jí hustě kutálely horké slzy.

"Neplač, Ren... Všichni přece někdy chybujeme. Tohle jen dokazuje, že jsi docela obyčejný člověk, jako my všichni ostatní."

"To mě neomlouvá, Marleno. Copak to nechápeš? Vždyť já se tím živím, moje práce spočívá v tom, že mám rozumět lidem."

"Možná, ale nejsi přece jasnovidka! Chtělaš mu věřit, tak jsi mu věřila."

"Jak jsem jen mohla být tak naivní? Vždyť každodenně mluvím s ženami, které jsou na tom úplně stejně, ale přesto odmítají opustit svého přítele nebo manžela, ať je jak chce zneužívá, podvádí nebo jim lže, jako když tiskne. Nemám vlastně žádné právo jim radit, protože sama nejsem o nic lepší." Marlena stiskla Rennie paži a přitáhla ji k sobě blíž. "Teď sis aspoň vyzkoušela na vlastní kůži, jaké to je. Tím budeš mít lepší kvalifikaci, abys mohla tvým klientkám pomáhat ještě víc než dosud."

Rennie zavrtěla hlavou a už se neubránila pláči.

Marlena ji přiměla, aby se na ni podívala. "No tak! Když tady budeš jen pasivně sedět a litovat se, nepomůže ti to. Tohle zahojí jediné čas. A ještě lepší bude, když něco podnikneš, když budeš aktivní!"

"Aktivní? Právě teď netoužím po ničem jiném než jen spát a spát, tak dlouho, až se mi zahojí ta bolest v srdci a na všechno zapomenu."

"To nejde. Víš přece dobře, co bys měla udělat. Nesmíš dovolit, aby jim ty zločiny procházely."

"Nech toho, Marleno! Říkáš, že mám jít na policii? Přece nemůžu Graye takhle zradit."

"Zradit? Chceš říct, že ti dělá starost, abys byla dost loajální vůči těm zločincům? Rennie, tohle je přece ten nejhorší druh zločinu - jsou to bývalí členové gangu, kteří teď provádějí ve velkém mezinárodní obchod s drogami a zbraněmi. A na čí úkor?"

Rennie si zakryla uši. "Teď ne, Marleno, nedokážu to poslouchat!"

"Víš dobře, komu tím ubližují nejvíce! Mladým lidem a dětem, a nejen tady v Los Angeles. Umožňují dětem po celém světě, aby poprvé ochutnaly heroin nebo držely v ruce zbraň už třeba v osmi letech. Vždyť sis sama vyslechla spoustu příběhů obětí něčeho takového. Tady jde o mnohem víc než o tvoje osobní zklamání."

"Opravdu se nepotřebuju právě teď ještě ke všemu trápit výčitkami svědomí, Marleno! Možná o tom budu přemýšlet za pár dní, až se trochu vzpamatuju, ale teď to prostě neunesu."

"Za pár dní může být příliš pozdě. Copak se ten jejich velký kšeft nemá uskutečnit v nejbližších dnech?"

Rennie přikývla.

Marlena se zhluboka nadechla. "Vzpomeň si na Jacoba, Rennie," připomněla jí tiše. "Musel zemřít, protože se nikdo nenamáhal se záchranou jeho a jemu podobných. A co všechny ostatní děti podobné Jacobovi, které nedostanou v životě šanci jen proto, že se někdo jako ty neobtěžuje jim pomoci?"

Rennie si připadala jako jehelníček, propíchaný tisícem ostrých špendlíků. Některé ranky pocházely od Graye a všech jeho lží a prázdných slibů, jiné od jejích klientek, které teď podle svého přesvědčení zradila, protože sama slepě následovala hlas svého srdce, a nikoli svého rozumu, a další od přátel, jako byla Marlena, kteří jí chtěli pomoci.

Ale nejvíc těch bolestivých hrotů pocházelo z jejího svědomí. Nechtěla už sama sebe znovu zradit. Tentokrát musí ovládnout své srdce a udělat to, co velí rozum. To, co by po ní teď určitě chtěl Jacob. Graye už stejně nemůže nic zachránit. Uvědomila si, že má jedinou možnost: zabránit mu v tom, aby dál ubližoval jiným lidem.

"Tak dobře," vydechla tlumeně, tak tiše, že Marlena pokračovala ve svém monologu o povinnostech, lidskosti a morálce a vůbec Rennie neslyšela.

"Řekla jsem, že tedy dobře," zopakovala přítelkyni. Oznámím to policii."

Marlena Rennie objala. "Slibuju ti, že toho nebudeš litovat!"

"Musím říct, že rady, které mi dáváš, jsou úplně stejné jako ty, které sama dávám svým klientkám. Je

načase, abych se jimi začala sama řídit."

Nedělej si s ničím starosti. O detaily se postarám. Mám přátele na policii, upozorním je, aby ti to co nejvíc usnadnili. Žádné zdlouhavé sepisování protokolů a nekonečné výsledky. Prostě jen přijdeš, řekneš jim, co víš, a zase půjdeš. A hotovo."

Ve skutečnosti to tak jednoduché vůbec nebylo. Policie Renniinu výpověď uvítala s otevřenou náručí, ale očekávali od ní, že jim ještě pomůže Graye usvědčit.

Chtěli jí namontovat do ložnice odposlouchávací zařízení a žádali, aby z Graye vylákala důležité usvědčující informace.

Rennie sama nechápala, proč pořád není schopna Graye nenávidět. Je to přece zločinec a obelhával ji. Ale věci, které jí o něm prozradila Sarita, nějak neladily k tomu muži, do kterého byla zamilovaná. Pořád ještě v koutku duše doufala, že se někde stal nějaký hrozný omyl, a na dně duše si zachovala nepatrné zrníčko naděje.

Věděla, že si tuto naději uchová, dokud neuslyší přiznání z jeho vlastních úst. Co když Gray přece jen neměl žádnou účast v tom, co se v klubu dělo? Třeba Los použil jeho jméno, protože na něj chtěl svalit vinu.

Rennii napadaly stále nové důvody, proč nevěřila, že ji Gray skutečně zradil. Zároveň si ale uvědomovala, že jsou to jen pouhé fantazie, kterými se snaží ho omluvit. Bohužel příliš dobře věděla, v jakém světě žije.

A v tomto skutečném světě se musí nějak vyrovnat s faktem, že Gray je opravdu zločinec.

Toho večera policie převlečená za čističe koberců umístila do jejího bytu štěnice. Rennie u toho nechtěla být, a tak zašla do nemocnice za Saritou.

"Ahoj! Tak co, je ti dneska líp?"

Sarita se na ni podívala. Na jednom oku měla fialový monokl a na spodním rtu vystupovala rudá jizva. Tahle dívka jindy celá zářila - měla rudé vlasy, živé tmavé oči a zlatavou pleť - ale teď působila na bílém pozadí nemocnice vybledle a nevýrazně.

Posadila se a do očí se jí nahrnuly slzy. "Přišla jsem o dítě, Rennie."

"Sarito!" Rennie k ní pospíchala a objala ji. Jako by Sarita neměla v životě i tak dost strádání, teď ještě tohle!

Sarita sklopila zrak a přemítala nahlas: "Asi je to takhle lepší, co myslíš? Jaká by ze mě asi byla matka? Vždyť se neumím postarat ani sama o sebe. Tak bych mohla nést odpovědnost ještě za dítě?"

"Byla bys báječná máma, Sarito! Víš, že bych to neříkala, kdyby to nebyla pravda."

Rennie si nemohla pomoci, aby necítila odpovědnost za to, jak všechno dopadlo. Zklamala nejen sebe, ale i Saritu.

Musely přece existovat nějaké varovné signály. Tak proč na ně nedokázala svoji přítelkyni upozornit dřív, než všechno dospělo takhle daleko? Věděla přece o Losově minulosti.

Chyba byla v tom, že až příliš ochotně naslouchala Grayovi. Uvěřila mu, že se snaží dát v životě na lepší cestu a že v tom pomáhá i svým kamarádům.

Gray ji přesvědčoval, že všichni chtějí žít lépe než dřív, a tak nad nimi Rennie přece nemohla ohrnovat nos a projevovat jim nedůvěru.

Přesto měla důvěřovat své první instinktivní reakci. Když tyhle muže kdysi potkala poprvé, byli špatní, a od té doby se nezměnili.

Sarita konečně promluvila.

"O vlásek ses minula s mou sestrou Isabellou. Chtěla bych vás dvě seznámit!"

"Přišla bych dřív, ale byla jsem na policii. Pověděla jsem jim všechno, co vím."

"Proboha, Rennie! Los mě zabije, jestli zjistí, žeš to měla ode mě."

"Nedělej si starosti, tvé jméno tam vůbec nepadlo. Řekla jsem jim jen o Grayovi. Sarito, tohle všechno je moje chyba. Důvěřovala jsem špatnému muži, stejně jako ty. Z toho vidíš, že ani léta studií nepomůžou profesionální psychologce, aby svůj osobní život nezkopala taky."

"Co teď ale budeme dělat? Všichni se nám vysmějí. Jak dáme svoje životy zase dohromady?"

Rennie se v této chvíli necítila jako žádná autorita, která by věděla, jak na to.

"Jen ode mě teď nechtěj rady, Sarito!"

"A proč ne? Protože jsi taky lidská bytost? Rennie, nebylas jen moje psychologka, ale taky kamarádka. Rozhovory s tebou mi pomáhaly překonat těžké chvíle. Doufám, že mě neopustíš teď, když tě potřebuju nejvíc."

Rennie cítila, jak se jí hrnou slzy do očí. Nebyla si jistá, co na to říct. Sarita zřejmě chápala, co cítí, protože rozpřáhla paže a Rennie ji pevně objala.

Po chvíli Rennie potlačila vzlykot a trochu se od ní odtáhla.

"Tak co uděláme teď?" V tvém případě je to jasné. První krok bude, že se uzdravíš. Pak si doděláš školu a vrátíš se k práci v nemocnici."

Sarita přikývla. "A co ty, Rennie?"

"Já nemám na výběr. Ještě pár věcí v té celé motanici musím urovnat, a pak se budu snažit na všechno pokud možno nemyslet a nechat to za sebou."

Gray vešel do Renniina bytu a hlavu měl plnou těžkých myšlenek. Všechno v jeho životě se rozpadalo. Právě odešel z klubu, kde se dnes vůbec neobjevil Los, takže Flex musel odtahat všechny bedničky za něj.

Díkybohu už bude mít celou tu hrůzu brzy za sebou. Dnes ráno mluvil s mužem, který byl Simonovou pravou rukou. Příště bude hovořit přímo se Simonem. Ten mizera už byl tak blízko, že ho Gray mohl prakticky čichat ve vzduchu. Stačí všechno udržet v chodu ještě několik dní.

Ke svému překvapení nenašel Gray Rennii v obýváku. Dělal si o ni starosti. V posledních dnech se mu vyhýbala, a když mu zavolala, aby si s ním smluvila tuhle schůzku, zněl její hlas cizí a zvláštně.

V celém bytě byla tma.

"Rennie!" zavolal a v duchu se modlil, aby jí nic nebylo.

"Tady jsem," ozval se její hlas z ložnice.

Zůstal stát ve dveřích, rozhlédl se a uviděl ji na posteli. "Je ti něco, zlatíčko?"

Posadila se. "Bolela mě hlava, a tak jsem si na chvíli lehla."

Posadil se na okraj postele a sáhl jí na čelo. "Nedostalas nějakou chřipku?"

Uhnula před jeho rukou a stočila se na druhé straně postele. "Snad ne. Vzala jsem si aspirin, určitě mě to přejde."

"Jedlas něco? Chceš, abych ti připravil něco k snědku?"

"Nechci."

Vstal a zamířil ke skříni. "Celá se chvěješ, přinesu ti další pokrývku."

"Přestaň kolem mě tak vyvádět!" vyjela na něj.

Gray se bleskově otočil. "Zlatíčko, co se děje?" Znovu se posadil na kraj postele.

Rennie sklopila oči ke svým rukám. "Právě jsem se vrátila od Sarity z nemocnice."

"Co se jí stalo?"

Rennie si odfrkla. "Chceš dělat, jako že o ničem nevíš?"

Gray nechápavě zavrtěl hlavou. "A měl bych něco vědět?"

"Los ji zmlátil."

"Já ho zabiju," zahučel tlumeně. Najednou pochopil Renniino podivné chování. "To je mi líto, Rennie."

Opravdu jsem o tom neměl tušení. Věř mi, že si to s ním vyřídím. A jak se vede Saritě?"

"Šla mu oznámit, že je těhotná, a on z ní málem vytloukl duši. Nechtěl ani přiznat, že to dítě má s ním."

Udělal ji monokl a zlámal pár žeber, a pak odešel. Sarita šla rovnou ke mně. Zatímco jsme se bavily, chytily ji křeče v podbřišku a musela jsem ji odvézt do nemocnice. O to dítě přišla."

Gray zavrtěl hlavou.

"Chudák holka, to si nezaslouží!"

"To si tedy opravdu nezaslouží, ale o Saritě a Losovi s tebou mluvit nechci. Chci se bavit o nás dvou."

"A o čem?"

"O tom, žes mi lhal."

Grayovi se stáhlo hrdlo a sevřel okraj postele. Zdálo se, že Los něco vybreptal Saritě a ta se o tom zase zmínila Rennii. Nemohlo to být načasováno hůř. Musel si přiznat, že stále doufal, že dokáže udržovat Rennii v nevědomosti dost dlouho, aby mezitím svůj úkol dokončil. Pak by jí konečně směl povědět pravdu.

Hrozně mu vadilo, že se před ní stále musel vykrucovat a přetvařovat. Čím víc času s ní trávil, tím to pro něj bylo těžší. Dal by všechno na světě za to, s tím už směl skončit.

"Jak to myslíš?" zeptal se, aby získal čas. Takhle se snad dozví, co Rennie vlastně ví nebo jaké má domněnky.

"Myslím to tak, žes mi lhal dočista o všem. Tvrdils mi, že si chceš uspořádat život, dát se na lepší cestu."

"Ano, to jsem říkal."

"Ale není to pravda, co?"

"To záleží, z jaké strany se na to díváš."

"Nechal bys toho laskavě? Přestaň mluvit tak mlhavě a dělat, jako že nevíš, o čem mluvím."

"Nevím nic víc, než že si myslíš, že jsem ti lhal. Ale já přitom vím, že jsem byl k tobě upřímný ve všem, co je opravdu důležité. Nelhal jsem ti, když jsem ti říkal, že tě miluju. A nelhal jsem ti, co se týká našeho vztahu."

"Na ničem z toho teď nezáleží."

"Proč ne?"

"Protože nejsi ten čestný člověk, za kterého jsem tě pokládala. Už vůbec nevím, kdo vlastně jsi. Pověz mi pravdu. Prosím! Jestli jsi mě někdy miloval, řekni mi pravdu!"

"O čem přesně?"

"O tom, co děláš v klubu."

Gray se musel ovládnout, aby sebou nešklubl. Věděl, že tohle přijde, ale v koutku duše pořád doufal, že Rennie řekne něco, co mu umožní snadno z celé situace vyklouznout. Škoda, že ještě trošku nepočkala. Tak brzy už budou mít všechno za sebou.

"Je pravda, že věci nejsou takové, jaké se zdají být, ale právě teď potřebuju, abys mi věřila, Rennie."

"Jak ti můžu věřit, když přitom vím, že porušuješ zákon?"

Gray si těžce povzdechl.

"Někdy člověk musí působit na druhé straně zákona, aby dosáhl svého cíle."

"A jaký přesně je ten cíl?"

"Rennie, je pro tebe lepší, když neznáš podrobnosti. Tak tě nikdo nemůže obvinít z nějakého napomáhání."

"Na tom mi nezáleží. Chci, abys mi řekl pravdu."

Proč ho raději nepožádala o půl litru jeho krve? To by pro něj bylo daleko snazší. "Vím, že ti je líto Sarity, Rennie, ale za to opravdu nemůžu. Los se mi bude zodpovídat za to, že jí ublížil. Ať ti řekla cokoli..."

"Řekla mi, že ty a ostatní muži používáte práci klubu jako zástěrku pro obchodování se zbraněmi drogami. Je to pravda?"

Gray si zakryl obličej dlaněmi. Hrozně trpěl vědomím, že jí teď působí bolestné zklamání.

"Odpověď na tuhle otázku nechceš doopravdy znát, že ne?"

Rennie si tiskla polštář k hrudi a rytmicky se kolébala. Po tvářích se jí kutálely slzy. Gray doufal, že v jejích očích nikdy neuvidí výraz, který tam spatřil nyní.

"Zlatíčko, prosím..."

"Pokračuj, pověz mi i zbytek."

Zavrtěl hlavou.

"Nemuč sama sebe takhle, Rennie. Věř mi, že jednou ti to všechno dokážu vysvětlit."

"S tím se nemusíš obtěžovat. V životě nepochopím, jak jsi mě mohl takhle zradit."

"Nevím, co bych ti ještě mohl říct."

"Sarita říkala, že prý vás brzy čeká nějaký velký obchod. To se také odehraje v klubu?"

"Rennie, já nemůžu..."

"Ptám se tě na to jen proto, že tam stále ještě chodí moje kamarádky. Alise bude mít za pár dní narozeniny a uvažuje o tom, že by je oslavila v Oceánu. Nechci, aby ji tam potkalo něco nepříjemného."

"Nic by se nemělo dít, leda až brzy ráno, když je klub zavřený. Ale abys měla úplnou jistotu, řekni svým kamarádkám, aby tam příštích pár dní nechodily."

"Kolik dní?"

"Tři."

Rennii se naplnily oči slzami a klesla zpátky do polštářů.

"Nemám, co bych ti ještě řekla, Grayi."

"Tak poslouchej, co ti povím. Vím, že ti teď připadá, že to všechno chápeš, ale to není pravda. Nic z toho, co se odehrává tam venku," ukázal k oknu její ložnice, "nemění moje city k tobě."

Rennie jen zasténala.

"Vím, že tomu nevěříš, a ani to od tebe teď nečekám. Ale slibuju ti, Duhovko, že jednoho dne ti to všechno zapadne do sebe a uvidíš úplně jiný obraz."

Rennie se převalila na bok zády k němu. Věděl, že pláče.

"Prosím," vyzvala ho, "přeju si, abys teď hned odešel."

Gray přikývl a poslechl ji. V životě ho nikdy nic tolik nebolelo.

Když Gray odcházel z Renniina bytu, svíral se mu žaludek. Trýznilo ho, že musel Rennii tolik ublížit, ale bylo v tom ještě něco víc.

Pomalu jel domů a snažil se rozpomenout, proč vstoupil do řad SPEAR, a rozhodnout se, zda ty roky života, které tomu obětoval, stály za to. Kdyby nevstoupil do SPEAR a žil by docela jiným způsobem, měli by s Rennii lepší šanci na společný život?

Přál by si odpovědět kladně, ale v hloubi duše věděl, že to tak není. SPEAR dal jeho životu směr ve chvíli, kdy netušil, co si s ním má počít. Kdyby byl tehdy zůstal v Los Angeles, možná by Rennie objevila, že všechny ty hrozné věci, ze kterých ho teď podezírá, jsou pravdivé.

Ublížit Rennii bylo opravdu to poslední, co by si přál udělat, ale mohl se utěšovat tím, že jedná jediným možným způsobem. Jakmile se Simon ocitne pod zámkem, život bude hned mnohem hezčí. Za dobu svého působení u SPEAR vykonal mnoho dobrého. Věděl, že působením této tajné organizace se sice zmenšil počet činných teroristů. Díky agentům SPEAR byly uchovány životy tisíců mužů, žen a dětí, některé z nich zachránil osobně.

Graye však začaly napadat i jiné pochybnosti. Neřekl toho Rennii moc? Snažil se jí povědět přesně tolik, aby zůstala mimo hru.

Přesto teď znejistěl.

Instinktivní pocit, že něco není v pořádku, ho přiměl, aby zavolal Sethovi.

"Co je, partnere?" ozval se Seth.

"Sethe, mám dost zvláštní požadavek, ale potřebuju, abys mi v tomhle důvěřoval."

"Jasně. Oč jde?"

"Potřebuju odložit ten zátah."

"Cokoli jiného, ale tohle ne!"

"Tak alespoň změníme místo nebo čas."

"Proč? Co se stalo?"

"Všechno se mi rozpadá pod rukama. V klubu panuje zmatek."

"Ale podařilo se ti navázat kontakt s tím Simonovým zástupcem, ne?"

"To samozřejmě ano."

"A všechno zatím klapě, je to tak? Simon se dostaví osobně. Víc nepotřebujeme."

"Podívej, Sethe, tohle je složitější. Mám takový pocit, že jestli to uspějeme, budeme toho litovat. Myslím, že T. K. se k něčemu chystá. Nechci nic jiného než pár dní navíc, aby bylo jisté, že všechno vyjde podle plánu."

"Chápu tě, Grayi, ale sám mám svázané ruce. Jonah tlačí, abychom to co nejdřív uzavřeli."

"Takže mu ani nevyřídíš moji žádost?"

"To můžu udělat, ale oba dobře víme, že jí nevyhoví. Neztrácejme zbytečně čas, konec už je na dohled!"

Gray ukončil hovor, ale stále se nemohl zbavit tísnivého pocitu. Nezbyvalo mu však nic jiného než držet sám sobě palec a doufat, že všechno vyjde podle plánu.

T. K. seděl ve VIP salonku klubu Oceán a upíjel Dom Perignon. Na tohle drahé šampaňské si rychle zvykl. A zanedlouho bude mít i luxusní auta, domy a ženy, které k životu na vysoké noze patří.

Gray dnes v noci v klubu nepracoval. T. K. se usmál. Takhle se mu to líbilo, když neměl Graye na očích. A teď nadešel čas, aby ho odstranil natrvalo. Grayova milá s ním už sice nechce nic mít, ale to neznamená, že by Gray neudělal cokoli na světě pro její záchranu.

T. K. už věděl od Lose všechno, co potřeboval. Brzy bude zase šéfem svého gangu. Vráti se staré dobré časy. Peníze se posypou proudem a jeho chlapci budou dělat všechno, co jim přikáže.

A Gray nesežene v celém městě ani práci taxikáře. O to už se T. K. postará. Nesmí sejmout Graye rovnou, ale to je v pořádku. Takhle to pro něj bude bolestnější.

Už se těšil, jak bude pozorovat Grayovo utrpení, když ho bude postupně připravovat o všechno, o co celý život usiloval, kousek po kousku.

Začne s tou jeho krásnou přítelkyní. Už ho stejně nudí jen si s ní pohrávat. Je načase pustit se do velkého finále.

TŘINÁCTÁ KAPITOLA

Zachovala se přece správně, tak proč z toho má mnohem horší pocit, než kdyby se přiklonila na stranu zla a kryla chystaný zločin?

Rennie strávila větší část dopoledne tím, že přecházela sem a tam po svém bytě. Pořád musela myslet na scénu z předchozí noci. Zdrtilo ji, když viděla, jak všechno, co si s Grayem postupně vytvořili, lehlo popelem.

Nenáviděla sama sebe za to, že v hloubi duše stále toužila zapomenout na všechny komplikace a důvěřovat mu přesně tak, jak to po ní žádal. Díkybohu věděla, že detektiv Novato naslouchal každému slovu. To vědomí ji posilovalo.

Rennie se vždycky pokládala za silnou ženu. Hrozně jí vadilo vědomí, že se nechala odvést ze správné cesty, od veškeré své víry v morálku a v to, jací mají lidé být. Ano, bude se teď schopna lépe identifikovat se svými klientkami, vcítit se do nich, a to jí v budoucnu pomůže při práci v poradně. Ale v této chvíli ji tohle vědomí vůbec nepovzbuzovalo.

Samozřejmě že za to mohl především Gray. Dobře o ní přece věděl, že se nikdy nesmíří s životem po boku zločince. Měl se od ní raději držet dál. Nebylo od něj pěkné, že jí dostal do takové situace. Všechny důvody, proč by měla Graye nenávidět, jí ale stejně nestačily; věděla, že ho stále miluje. A že se s tím bude muset vypořádávat po celý zbytek života.

Přitiskla si prsty ke spánkům. Věděla přece, že dělá správnou věc, ale přesto jí drtilo, že udala policii muže, kterého milovala.

Nedokázala už zůstat zavřená v bytě a rozhodla se vyrazit ven. Ulice byly plné lidí nakupujících na svátky a pospíchajících od jednoho obchodu ke druhému. Rennie cítila hluboký smutek a věděla, že se jí odráží v obličejí, ale nikdo z lidí spěchajících kolem si toho nevšímal.

Věděla, že není první na světě, kdo utrpěl hořké zklamání, ani první žena, která přišla na to, že jej milý vede dvojí život. Přitom si mohla povšimnout různých signálů, ale byla vůči nim slepá.

Klesla na lavičku v parku a přitáhla si límec bundy ke krku. Hlasitě si povzdechla, zvrátila hlavu dozadu a opřela si ji.

"Můžu si přisednout?"

Rennie s trnutím zvedla hlavu. Nad sebou spatřila pohledného muže, který s úsměvem ukazoval na prázdné místo vedle ní.

Přikývla a cítila, jak jí začalo pálit hrdlo a tváře.

Chtěla se zvednout, ale muž ji zadržel. "Ne, neodcházejte! Chtěl jsem si na chvíli vydechnout z toho vánočního šílenství. Už jste skončila s nákupy?" Skousla si ret.

"Ještě jsem ani nezačala. V poslední době jsem měla nějak moc starostí."

"To vidím. Tak proč trochu tě tíže nesložíte tady na mě? Pak se vám půjde domů mnohem lehčeji."

Rennie se zasmála. Muž se zdál být o pár let starší než ona, vypadal příjemně a přátelsky - a bylo jasné, že se o ni zajímá. Vědomí, že život po jednom ztroskotaném vztahu nekončí, jí přinášelo trochu úlevy. Její životní situace byla sice právě teď katastrofální, ale aspoň věděla, že je stále pro muže přitažlivá - jednou jím třeba začne zase důvěřovat a zkusí to znovu...

"Díky za nabídku, to je od vás moc hezké. Ale já vydělávám na živobytí tím, že naslouchám problémům jiných lidí, a samotné mně moc dobře nejde, když se mám svěřovat cizím lidem."

"To musíte být buď psycholožka, nebo barmanka."

Zasmála se. "To první."

"Zkusila jste někdy svěřit své problémy úplně cizímu člověku a ulevit si tím? Je to úplně stejné v baru jako na lavičce v parku. Totéž, jako když se svěříte vrbě."

"Můj příběh není vlastně nijak zvláštní. V podstatě jsem přišla na to, že muž, kterého miluju, je úplně jiný, než za jakého jsem ho pokládala."

"Ááá," muž komicky předstíral, že si probodává hrud'. "Není to možná tak zvláštní, ale stejně je to dost bolestivé, vidíte?"

"To tedy je. A od té bolesti si nemůžu nijak ulevit."

"Možná bych vám mohl nějak pomoci."

"Díky za nabídku, ale myslím, že ne."

Zasmál se. "Nebojte se, já vás nebalím... aspoň zatím. Jen mě napadlo, že bychom spolu mohli zajít na šálek kávy." Mnul si zimomřivě ruce. "Někam, kde je trošku tepleji."

Rennie vstala. "Hezky jsme si popovídali, ale já už se vrátím domů."

Muž také vstal a obrátil se obličejem k ní. Něčím jí připadal velice povědomý. Čím pozorněji si prohlížela jeho obličej, tím si byla jistější, že ho zná.

Než se ho na to mohla zeptat, zazubil se a pohledem sjel ke své kapse.

Rennie se podívala tam co on a zahlédla kovový záblesk pistole, povytažené právě natolik, aby ji dobře viděla.

"Určitě si to s tou kávou nerozmyslíte?"

Gray si prohlížel plán místností klubu Oceán, kde bylo pečlivě zaneseno rozmístění všech agentů SPEAR. Každý krok od úvodního pozdravu až po zatčení byl naplánován do poslední podrobnosti.

Dnes se měl uskutečnit zátah na Simona.

Seth se postaral opravdu o všechno a celá operace byla dokonale pod kontrolou. Gray přesto v hloubi srdce věděl, že všechno není tak docela v pořádku.

Vstal, protáhl se a začal chodit sem a tam po místnosti, jako by tím chtěl rozptýlit nervózní energii, která mu svírala žaludek.

Zastavil se ti nočního stolku a zavadil pohledem o fotografii ležící vedle budíku. Zvedl ji a rty se mu zvlhnuly úsměvem.

Snímek zhotovila Rennie tak, že postavila fotoaparát na konec svého konferenčního stolku a pak pospíchala vedle Graye na gauč, než cvakla samospoušť. Objímali se a tiskli se k sobě, aby se na fotografii vešli.

Výsledkem byl roztomilý záběr jich obou, jak se objímají a na tváři mají směšné úsměvy, takže něčím připomínali medvídky koala.

Přejel prstem přes Renniin obličej a v té chvíli mu projela žaludkem známá ostrá bolest. Snímek mu vyklouzl z ruky.

Zasténal a přitiskl si ruku na žaludek. Dal se důkladně vyšetřit, a tak věděl, že žádný vřed nemá; byl naprosto zdravý.

Posadil se na okraj postele a několikrát se zhluboka nadechl, dokud bolest nepolevila. Rozpomněl se, kdy ho v posledních několika týdnech podobná ostrá bolest přepadla.

Naposledy jen o chvílku dřív, než vybuchlo Rennino auto. Předtím zase v době, kdy jí vyloupili byt. A ještě předtím se mu to stalo tehdy, když ji někdo zamkl v komoře na smetáky. Těžce polkl a cítil, jak se mu rozbušilo srdce.

Nebylo to poprvé, kdy jeho tělo reagovalo na nebezpečí. Charakteristické napětí ve svalech nebo vnitřnostech, signalizující ohrožení, mu už několikrát zachránilo život. V akci nebyl čas takové věd analyzovat, musel se řídit instinktem a rychle jednat.

Gray věděl, že nemá žádné jasnovidné schopnosti, ale na druhou stranu nevyklučoval, že jeho a Renniina mysl jsou nějakým způsobem propojeny.

Kdysi v dospívání dokázali jeden za druhého dokončit myšlenku a sdělovali si navzájem své pocity, aniž k tomu potřebovali slova. Když se Rennie cítila šťastná, pociťoval to jako teplou sluneční záři na kůži. A její smutek mu zase připadal, jako by slunce zakryly mraky a on se ocítl v chladném stínu.

Teď prostě věděl, že se s Rennií děje něco špatného. Nezáleželo na tom, jakým způsobem to zjistil. Důležité bylo jen to, aby se k ní dostal, než bude příliš pozdě.

Rennie pozorovala z profilu T. K. rozvaleného v motelovém křesle a směřujícího se nějakému starému seriálu, který právě vysílala kabelová televize. Myslela na to, že kdyby si uvědomila o chvílku dřív, kdo ten neznámý muž je, mohla ještě uniknout, dokud ji nezačal ohrožovat pistolí.

Přesunula se na posteli a snažila se najít pozici, která by ulevila její paži, připoutané k pelesti.

T. K. se po ní ohlédl a namířil na ni pistolí. "Nehýbej se."

"Trne mi ruka."

Přestal na ni mířit. "Nekňourej mi tu pořád. Máš pro sebe postel, tak co ještě chceš? Nebo se snad cítíš osamělá? Mám si k tobě lehnout?"

Rennie se snažila potlačit strach. Zatím ji utěšovalo jen to, že ji T. K. podle všeho neměl v úmyslu znásilnit. "To ať tě ani nenapadne!" odsekla.

T. K. se zasmál a položil pistolí na stolek vedle sebe. "Netvař se tak dotčené, kočičko! Nikdo jiný než já ti teď společnost dělat nebude. Tak by ses z toho měla pokud možno těšit!"

"Brzy mě začnou hledat."

"Koho tím myslíš? Snad ne G.? Zdá se mi, že vy dva spolu zrovna teď moc nemluvíte."

"Sledoval jsi mě snad?"

Ignoroval její otázku. "I kdyby tě opravdu z nějakého důvodu zkoušel hledat, tady by tě nenašel. Jak se říká, pod svícem bývá největší tma."

"Jak to myslíš?"

T. K. se zasmál, zjevné okouzlený vlastní chytrostí. "Tenhle motel je prakticky přes ulici proti jeho bytu. Bude běhat po celém městě, ale sem se určité nepodívá."

Rennie si povzddechla. "Nikdo ti za mě nedá žádné výkupné, a když nečekáš, že sem za mnou přijde Gray, tak proč mě tu vůbec držíš?"

T. K. zvedl pistoli a přešel k posteli. Chvilí si ji pozorně prohlížel, až se stočila do klubíčka co nejdál od něj. Přejel jí ústím pistole po tváři. "Jen se nepodceňuj, zlato!"

Rennie od něj co nejvíc odvrátila hlavu. Zatím ji neprozradil, jaké s ní má plány. Věděla, že teď jí potřebuje mít živou, ale netušila, kdy se to může změnit.

Sarita jí pověděla, že T. K. hledá nějaký způsob jak se zapojit do činnosti gangu a stát se znovu jeho šéfem. Rennie se domnívala, že tím, že všechno pověděla policii, chrání Graye také před T. K. Ten by měl totiž být zatčen společně s ostatními.

Teď se ale všechno zkomplikovalo.

"Má to něco společného s tím velkým obchodem, který má dnes v noci proběhnout?" zeptala se. Doufala, že ho přiměje, aby jí prozradil víc.

T. K. pobaveně zvedl obočí. "Podívejme se! Copak o tom víš?"

"Vím jen to, kdy a kde se to má odehrát. Tohle jsi chtěl ode mě vědět?"

"To jsi ale hodná holka!" Znovu si sedl do křesla a pozoroval ji. "Díky, ale já už vím všechno, co potřebuju. Jen si pěkně odpočiň. Budeme vstávat opravdu hodně brzo."

Rennie strnula a žaludek se jí sevřel nevolností. Nepochybně tím myslel, že chce jít do klubu, a měl v plánu vzít jí tam s sebou.

Grayovi zabralo přesně třicet vteřin, než si odemkl paklíčem dveře Renniina bytu.

Několikrát jí cestou sem telefonoval, i když měl podezření, že si nastavila telefon tak, aby nepřijímal hovory od něj.

Její auto z půjčovny parkovalo na obvyklém místě, ale když zvonil, nereagovala. Věděl, že i kdyby se mu chtěla vyhybat, jistě by přišla otevřít, když začal bušit na dveře a volat ji - i kdyby jen proto, aby nerušil sousedy.

Dva nájemníci skutečně vykoukli, aby se podívali, co se děje. Gray musel po chvíli odejít, ale brzy se vrátil a dveře si odemkl.

Jakmile se ocitl uvnitř, začal ji znovu volat a prohlédl si všechny místnosti. Nebyla tu.

Ať šla Rennie kamkoli, bylo jasné, že neměla plánu zdržet se mimo byt dlouho. V obývací místnosti zněla hudba ze stereopřehrávače a před televizí ležely videokazety z půjčovny. Všechno nasvědčovalo tomu, že si plánovala strávit klidný páteční večer doma.

V kuchyňské výlevce nalezl roztávající kousky úženého vepřového. Od té doby, co se Rennii podařilo s úspěchem připravit večeři na Děkuvzdání, ji začalo vaření zajímat. Začala sbírat recepty od známých a kolegů a občas mu odpoledne zavolala a oznamovala, jaké nové jídlo na něm hodlá večer vyzkoušet.

Gray věděl, že teď je se společnými jídly konec - ale i s tím by se smířil, pokud by věděl, že je Rennie v bezpečí. Svírání v žaludku mu bohužel říkalo něco jiného.

Na jejím pracovním stole nalezl adresář. Zvedl telefon a začal vytáčet čísla.

"Haló?"

"Marleno, tady je Gray."

"Podle čísla vidím, že voláš z Renniina bytu. Co tam sakra pohledáváš?"

"Nevidělas ji dnes? Bojím se, že má možná nějaké problémy."

"Pokud jsi v jejím bytě, tak má problémy zcela určitě. To ses tam vloupal? Jestli okamžitě neodejdeš, volám policii!"

"Dobře. Tak jim taky rovnou oznam, že Rennie je nezvěstná."

Marlena chvilku mlčela, ale pak namítla: "Co to je za nesmysl, proč by Rennie najednou měla být nezvěstná? Určitě ji nemůžeš najít proto, že si tě sama nepřeje vidět."

"To je možné, ale potřebuju, aby ses ujistila, že je v pořádku. Můžeš na ni dohlédnout?"

Na Marlenu musela konečně zapůsobit naléhavost jeho tónu. "Co myslíš, že se jí mohlo asi stát?" zeptala se mírněji.

"Nejsem si jistý, ale v tomhle mi musíš věřit. Pravděpodobně je v nebezpečí. Pokud ji najdeš, nespouštěj z ní oka."

"Tak dobře."

Gray zavěsil a vytočil další číslo.

"Alise, vidělas dneska Rennii?"

"Kdo volá?"

"Tady je Gray."

"Prosím tě, nech ji na pokoji! Je to pro ni dost těžké i takhle."

"Nechci ji obtěžovat. Jenom bych si přál, aby sis nějak ověřila, zda je v pořádku. Víš, kde teď je?"

"Nevím, ale i kdybych to věděla, neřekla bych ti to."

"To chápu, ale ona je nezvěstná."

"Určitě jenom vyrazila někam ven. Vždyť je pátek večer."

"Nepřipadá mi to tak. Její auto z půjčovny parkuje před domem a taky nechala zapnuté stereo."

"Ty jsi u ní v bytě?"

"Podívej, nechci po tobě, aby ses mi ozývala, jestli ji najdeš, prostě se jen přesvědč, jestli je v pořádku. Můžeš to udělat?"

"Samozřejmě, pro Rennii udělám cokoli."

Zavěsil a obtelefonoval ještě další Renniiiny známé. Většina reagovala stejně mrazivě jako první dvě, ale všichni mu slíbili, že se jí pokusí vyhledat a dají na ni pozor.

Když Gray odešel z Renniiina bytu, obešel všechny obchody a kavárny, které byly dost blízko jejího bytu, aby tam mohla zajít. Občas, když si chtěla pročistit hlavu, se někam ráda vydala pěšky. Ověřil si také, zda není ve své kanceláři.

Nakonec ho napadlo podívat se do bytu T. K. Jeho auto před domem neviděl. Pro jistotu párkrát zaklepal, ale pak si odemkl paklíčem.

Při pohledu, který se mu naskytl, mu ztuhla krev v žilách.

Celý byt byl vyklizený. Nebyl tu nábytek ani oblečení, lednice byla prázdná. T. K. tu nenechal vůbec nic.

Neodvažoval se doufat, že T. K. prostě odjel z města. Nebylo ale těžké si ověřit, kde právě teď je.

Zavolal tedy Sethovi.

"Co pro tebe můžu udělat, Grayi?"

"Chci, abys kontaktoval toho chlápka, co sleduje T. K. Potřebuju přesně vědět, kde teď je. Jsem v jeho bytě a zjistil jsem, že je úplně prázdný."

"Hm, to může být tak trochu problém."

Grayův žaludek se sevřel intenzivněji. "Jak to myslíš?"

"Nerad ti to říkám, Grayi, ale T. K. se podařilo našeho muže setřást už dnes brzy ráno. Nevíme, kde teď zrovna je."

Gray zuřivě zaklel.

"Rennie je nezvěstná a ty mi říkáš, že nevíme, kde je T. K.?"

"Nedělej si starosti, naši muži určitě do večera zachytí jeho stopu."

"To nestačí. Určitě má u sebe Rennii!"

"To nevíš."

"Vím jednu věc: celý úkol se zvrtil. Nemůžeme ten zátah spustit."

"Nemáme na výběr. Simon už je tak blízko, že ho přímo cítíme ve vzduchu. Tentokrát nesmíme dovolit, aby nám vyklouzl. Jestli to na poslední chvíli zrušíme, další šanci už možná nedostaneme."

"Tohle riziko musíme podstoupit."

"Je mi líto, Grayi, ale mám příkazy přímo od Jonaha. Nedělej si starosti s T. K. ani s Rennii. My se o ně postaráme. Ty se soustřeď čistě na tu dodávku zbraní a na kontaktování Simona. Pamatuj, že teď musíš myslet v první řadě na zájmy SPEAR."

"Udělám, co bude třeba, ale neříkej, že jsem tě nevaroval."

Rennie tiše ležela a snažila se odhadnout svoji situaci. T. K. se pořád díval na televizi. Konečně už to nemohla vydržet.

"To nebudeš dnes v noci už dělat nic jiného než koukat na televizi?"

Obrátil se k ní s ústy plnými popcornu. "Cože? Máš snad něco proti téhle kabelovce?"

"To ne, ale neměl by ses nějak připravit? Chceš přece jít do Oceánu a překazit jim tu akci, nemám pravdu?"

"Přesně tak. Vydáme se za G. a uvidíme, jestli se se mnou zase odmítne bavit!"

"Co ale můžeš získat tím, že mě tam vezmeš s sebou? Víš přece dobře, že jsem se s Grayem rozešla."

"Že s tebou nespí, to ještě neznamená, že klidně snese pohled na to, jak tě před jeho očima zabiju."

"Myslím, že naopak udělá všechno, jen aby mi v tom zabránil."

"Takže co vlastně chceš? Peníze? Žádáš, aby ti dal celý výdělek z toho obchodu?"

"Kdepak, tady jde o víc. Chci úplně všechno. Chci, aby se klidil ze scény navždycky."

"To nechápu. Proč jsi ho v tom případě prostě neodstřelil?"

T. K. se chraptivě zasmál. "Tohle jsi nikdy nepochopila, co? Proto jsi měla takové problémy s tím, když oddělali malého J. Nikdy jsi nechápala, co to znamená, patřit k nějakému gangu."

"Co s tím má společného můj bratr?"

"To, že malý J. měl srdce na správném místě. Nebyl dost tvrdý, ale byl loajální. Až do konce."

Rennie trhla řetězem, který jí svazoval ruce. Toužila, aby tak mohla vymazat políčkem spokojený úsměv z jeho tváře.

.Jenomže ten tvůj G. je jiný. Tvrdosti má dost, ale vždycky na nás ostatní ohrnoval nos. Připadal si daleko chytřejší nežli my."

"To taky byl a ještě pořád je!" vyhrkla Rennie spontánně, ale hned toho litovala.

T. K. se prudce postavil a přiblížil svůj obličej k jejímu tak, až cítila na bradě jeho dech. V černých duhovkách mu blýskala nenávist.

"Není tak chytrý, jak si myslíš, holčičko!" vyštěkl.

Rennie se odtáhla, protože se bála, že ji uhodí, ale zdálo se, že T. K. je ponořený do svého vlastního světa.

"Tentokrát budu mít všechno já. Já!" divoce se uhodil do hrudi. "Dostanu zpátky všechno, co mi vyfouknul!"

Rennie rozechvěle sledovala T. K., jak přechází sem a tam po místnosti a něco si pro sebe hučí. Pak se na ni podíval a zamával pistolí.

"Nečekej, že tě ten tvůj Gray tentokrát zachrání. Už moc dlouho si hrál na velkého bosse. Ale skutečný šéf jsem tady já. Měl to pochopit a pracovat pro mě. Ale nebral to, tak teď nebude mít nic!"

Rennie užasle pozorovala nepřítelny, posedlý svit v jeho očích.

"Dnes v noci se bude muset dívat, jak ho připravuju o všechno, co měl. O peníze, o kamarády. A až uvidí, jak ti proženu kulku hlavou, ještě mě bude žadonit, abych připravil o život i jeho."

ČTRNÁCTÁ KAPITOLA

V půl čtvrté ráno Gray stál na střeše nočního klubu, na místě s výhledem na světélkující panoráma města. Simon měl přijet už za hodinu, ale Gray stále ještě nevěděl, co se stalo s Rennii.

"Grayi!" ozval se mu za zády ženský hlas.

"Rennie?" Prudce se otočil a nejhorší obavy se mu potvrdily. Za Rennii stál T. K., a tiskl jí pistoli k hlavě.

"Ahoj, G.! Zapomněls nás pozvat na tenhle večírek, a tak jsme přišli sami."

Gray těžce polkl. Teď musel zůstat klidný, aby T. K. neublížil Rennii. "Pusť ji, T. K. Takhle věc se týká jenom tebe a mě."

T. K. se zasmál. Zase se mu vrátilo frajerské chování. "Cože, mám ji nechat běžet? To bych si zkazil všechnu legraci!"

"Zřejmě ti bylo jasné, že sám bys proti mně nic nepořídil, a tak se musíš schovávat za ženskou sukni! Zdá se mi, že se chováš jako pěkný zbabělec."

Gray se v duchu modlil, aby se mu podařilo tuhle slovní bitvu chvíli protahovat. Celý klub se hemžil agenti SPEAR, a když se brzy neobjeví dole, někdo sem za ním určitě přijde.

"Z tohotole se žádnými šaškovinami nevyvlíkneš, G. Dneska jsem tu šéf já a ty jsi úplně bezmocný. Teď pěkně vytáhni svoji pistoli a odlož ji."

Gray ho poslechl. Nechtěl ani v nejmenším riskovat Renniin život. T. K. ji držel pevně kolem pasu a tiskl ji k sobě. Rennie upírala na Graye rozšířené oči, v nichž se zračila prosba, aby něco dělal.

Jejich pohledy se setkaly. Gray si v duchu slíbil, že jakmile k tomu bude mít příležitost, přinutí T. K. zaplatit za to, jak Rennii trýznil.

"To už je lepší. Mám dole jednu schůzku a nechci se opozdit. Škoda, že tam nemůžeš jít taky, G."

T. K. odtáhl pistoli od Renniinovy hlavy a namířil ji na Graye. Rennie si pomyslela, že T. K. chce na Graye vystřelit.

"Ne!" vykřikla, vrhla se celým tělem proti T. K. a vyrazila mu pistoli.

"Cože, ty jedna mrňavá..." T. K. se prudce otočil k Rennii s jasným úmyslem ji udeřit, ale Gray mu to nebyl ochoten dovolit.

Chytil T. K. za ramena. Ten se prudce otočil a soustředil všechnen svůj vztek na Graye do jediného mocného úderu.

Gray klopýtl zpátky, ale rychle se vzpamatoval.

V předklonu se vrhl dopředu a vrazil hlavou T. K. do žaludku.

T. K. se svezl na zem a Gray po něm skočil. Vytáhl ho na nohy a vrhl ho proti cihlové zdi vedle dveří na schodiště.

Gray se obrátil k Rennii, která se krčila za generátorem elektřiny.

"Rennie, není ti nic?"

"Pozor, Grayi!" vykřikla.

T. K. se vrhl Grayovi na záda a povalil ho na zem. Oba upadli na beton a vyměňovali si drtivé údery.

Gray byl zkušenější bojovník, vyškolený v bojových uměních i v obyčejných pouličních rvačkách, ale T. K. hnala ohromná síla nepřičetné zloby. Neměl už co ztratit. Gray mu sice několikrát uštědřil úder, který by ho měl zbavit vědomí, ale T. K. se stále nevzdával.

Ani Gray nebyl ochoten ustoupit. V pozadí stále slyšel Renniinovy výkřiky. V sázce bylo příliš mnoho. Přes všechnu bolest pokračoval v boji. Kdyby prohrál, pak nemohl ani domyslet, co by se stalo Rennii. Do tohotole nebezpečí se dostala jen kvůli němu a tak se musel postarat o to, aby vyvázla živá.

T. K. udeřil Graye zvlášť silně do břicha a Gray ucítil na rtech slanou chuť krve. Ležel na betonu a T. K. do něj bušil s celou zuřivostí šilence.

Gray sebral všechny síly a T. K. ze sebe shodil. Využil své okamžité výhody, chytil T. K. za hrdlo a silně tiskl. Po chvíli T. K. ztratil vědomí a zhroutil se na zem. Gray ho pustil.

"Je mrtvý?"

Gray vzhlédl k Rennii, která stála na ním.

"Ne, ztratil jen vědomí."

"To, cos mu teď udělal... jak..."

Zavrtěl hlavou, protože si nebyl jistý, co jí má odpovědět.

"Není ti nic?" zeptal se jí. "Neublížil ti nějak?"

Rennie si zkrřížila paže na hrudi. Zimomřivě se chvěla na chladném nočním vzduchu. "Já... já..."

Gray nesnesl pohled na to, jak se třese po celém těle. Přitáhl si ji do náruče a tiskl ji k sobě, třebaže napůl očekával, že mu bude klást odpor.

Rennie se mu ale nepokoušela bránit. Naopak se zdálo, že se vděčně poddává jeho objetí, sama se k němu

vine a tiskne mu obličej k hrudi.

Chvilí tak zůstali a Gray si na okamžik dovolil předstírat sám sobě, že ji má právo takhle objímat. Nebyl si jistý, zda mu Rennie ještě kdy dovolí, aby se jí třeba jen dotkl.

"Zlatíčko, je mi to tak hrozně líto." šeptal jí. "Když mi došlo, že jsi nezvěstná, byl jsem z toho úplně bez sebe."

"Jak jsi to mohl vědět?"

Gray ji pohladil po hlavě. "Prostě jsem to najednou věděl."

"Máš pořád ještě v plánu dnes v noci uskutečnit ten... hmm, obchod?"

"Rennie, vždyť nemám na výběr!"

"Ale máš. Člověk má vždycky na výběr. Prostě toho teď nech."

"Víš, že to nemůžu udělat. Už není v mé moci to zvrátit."

V očích se jí objevily slzy a Gray měl pocit, že mu to snad utrhne srdce.

"Nemusíš to přece udělat," namítala. "Prostě teď se mnou odejdeš. Prosím."

"Rennie..."

"Ať ti slíbili peníze, moc, cokoli, to ti přece za to nestojí!"

"Zlato, nech toho, to prostě..."

"Pořád ještě ti věřím, Grayi. Můžeme začít úplně znovu, odejít z tohoto města. Stačí, když teď nebudeš pokračovat v tom, co máš na dnešní noc v plánu."

Pro Graye bylo nesnesitelné vidět ji takhle zoufalou. Kdyby všechno bylo opravdu tak, jak si Rennie myslela, volba by pro něj byla jednoduchá. Žádné peníze ani moc světa by mu nestály za to, aby vystavoval Rennii takovému utrpení.

Čas ale běžel a T. K. se už možná brzy probere z bezvědomí.

"Je mi to hrozně líto, Rennie. Strašně líto."

"Ne, počkej..."

Gray si přehodil bezvládné tělo T. K. přes rameno.

"Zůstaň tady, Rennie. Někoho sem pro tebe pošlu, až bude vzduch čistý."

Věděl, že teď se musí soustředit na svůj úkol. Simon musí přijet už každým okamžikem - pokud už na něj tam dole nečeká. Gray neměl čas předat T. K. někomu ze svých lidí, a tak ho prostě zamkl v kanceláři vedení klubu. Až dojde na zatýkání, agenti se postarají i o něj.

Teprve ve čtvrt na šest se Gray konečně dostal k nákladní rampě. Jeho muži právě vyprazdňovali nákladní vůz.

Hned k němu přiběhl Flex. "Kdes byl, člověče?"

"Ještě jsem musel zařídit pár nedodělků. Všechno už je v pořádku. Jsme připraveni začít?"

"Skoro jsme už dokončili vykládání."

"Je tady Simon?"

"Je tamhle."

Gray se otočil a uviděl vzadu za autem Simona, obličej měl zarostlý vousy, ale i tak v něm byly znát velké jizvy. Usmál se. Konečně se všechno blíží k závěru!

Jakmile se drogy ocitnou v Simonových rukách, Gray s ostatními agenty SPEAR Simona definitivně zadrží. Konečně ho dostanou pod zámek.

Potřásl Simonovi rukou. "Jsem rád, že se poznáváme osobně," oslovil ho. V krvi se mu přitom zvedala hladina adrenalinu. Vítězství se blížilo. Všechno, k čemu tak dlouho usilovně směřoval, všechno, co obětoval, se nakonec vyplátí.

Simon mu chladně pokývl na pozdrav a prohlížel Grayův obličej.

"Zdá se, že vás dnes večer už... potkalo nějaké dobrodružství?"

Gray se dotkl krvácející ranky pod okem. "Ano, nebojím se ušpinit si ruce, abych ochránil to, co je pro mě důležité." Najednou si všiml, že Simonovo levé oko je skleněné.

Simon se usmál, ale jen krátce. "To jste tedy muž podle mého gusta. Určitě se nám bude dobře spolupracovat."

"Taky s tím počítám."

Zbraně byly teď složeny na podlaze skladiště a Simonovi muži už skoro dokončili nakládání drog do vozu. Gray se připravil na to, že vydá rozhodující znamení. Už se nemohl dočkat, až srazí Simona na zem a nasadí mu pouta.

Náhle se však dveře skladiště rozletěly a místnost se zaplnila uniformovanými policisty a jejich křikem.

"Odhoďte zbraně! Losangeleská policie!"

"Co to sakra..."

"Ušili jste na mě boudu," zavrčel Simon a vytáhl pistoli.

Gray se po něm okamžitě vrhl a srazil ho na zem. Pustili se spolu do křížku a mezi Simonovými muži, Grayovými lidmi, agenty SPEAR a policisty se strhla nepřehledná přestřelka.

Simonovi se podařilo Graye setřást a zápas se rozšířil na celý klub. Boj byl naprosto zmatený a nebylo už možné rozlišit spojence od nepřátel. Ve všem tom chaosu se Grayovi dařilo vyhnout se střelám a sledovat Simona, který vyklouzl předními dveřmi z klubu.

Gray měl jen několikavteřinové zpoždění, ale stejně to nestačilo. Vyběhl ven právě v okamžiku, kdy se Simon zachytil lana spuštěného z vrtulníku, který ho odnesl do bezpečí.

Než mohl Gray začít klít nad vlastním selháním, do svalů ruky se mu zaryla kulka.

"Nechce se mi věřit, co to vyvádíš," prohlásila Marlena a odemkla dvířka vedle řidiče, aby Rennie mohla vystoupit před vchodem do vazební věznice.

"Musím to udělat. Je to moje chyba, že se tu ocitl." Když zvuky přestřelky a boje utichly. Rennie sestoupila ze střechy klubu dolů, právě včas, aby uviděla, jak Graye zraněného do ramene vlečou v poutech pryč.

Alise se k ní naklonila ze zadního sedadla. "Určitě nechceš, abychom šly tam dovnitř s tebou?"

"Ne, tohle musím udělat sama, ale díky, že jste mě sem doprovodily. Vím, že mě obě pokládáte za blázna, ale když ho uvidím, získám teprve pocit, že se celá věc uzavřela."

Od chvíle, kdy byla Rennie svědkem Grayova zatčení, ji pronásledovaly hrozné představy. Věděla, že utrpěl zranění, a tak se musela přesvědčit na vlastní oči o tom, že je v pořádku.

Strážce ji zavedl do volné návštěvní kóje a za chvíli přivedli Graye. Nevypadal tak špatně, jak se obávala. Ruku měl v sádře a na tváři viděla pár škrábanců, ale jinak se zdál být v pořádku. Čekala, že v jeho očích uvidí nenávist nebo opovržení, a tak se jí nesmírně ulevilo, když v jeho pohledu nic takového nepostřehla.

Chvíli se na sebe dívali a pak Gray zvedl telefonní sluchátko, aby s ní mohl mluvit.

"Ty jsi ten poslední člověk, kterého bych tady čekal."

"Já vím, a taky jsem určitě ten poslední člověk, kterého si přeješ vidět. Ale slyšela jsem, že tě zranili a tak jsem se musela na vlastní oči přesvědčit, že... no, že jsi v pořádku."

"Jak vidíš, docela to jde. A co ty? Vypadáš, jako bys neměla dost odpočinku. Jíš dost?"

Nemohla uvěřit tomu, že si Gray pořád dělá starosti o její zdraví. Samozřejmě že jí vůbec nebylo dobře. Skoro nespala ani nejedla, ale nemělo smysl mu to vykládat.

"Je mi tak dobře, jak se dá za daných okolností očekávat."

"Jsem moc rád, že tě vidím. Jsi pro mě taková pastva pro oči. Musím ti povědět, že ses zachovala správně. Neviním tě z toho, co se stalo."

"Jak to můžeš říkat?"

"Protože znám tvoje srdce a vím, jaká jsi. Takové rozhodnutí se ti určitě nedělalo snadno. Vím, že jsi zvážila všechny následky a zvolila jsi to, co bylo nejlepší. Děkuju ti za to."

Rennie se neubránila proudu slz, které se jí kutálely po tvářích. Všechno by bylo mnohem snazší, kdyby ji Gray odsuzoval. Čekala od něj spíš prohlášení, že už ji v životě nechce vidět.

Ještě důležitější bylo, že i sama u sebe očekávala podobné pocity. Ale navzdory všemu se nebyla ochotna vzdát naděje, že by ještě někdy mohli žít spolu. Tak trochu doufala, že tohle setkání přímo ve věznici ji z podobných nesmyslů vyléčí nadobro.

Místo toho ji naopak začalo bolet srdce steskem po věcech, které se nikdy nemohou uskutečnit. Děkala si úplně absurdní starosti. Má tady Gray dost jídla? Není mu v noci zima? Mají tu pohodlné postele?

Co ji to jen napadá? Vězení přece má být nepohodlné, vždyť je to trest za zločiny!

"Nemůžu se tu zdržet moc dlouho," začala mu vysvětlovat. "Moje kamarádky na mě čekají v autě. Jen jsem ti chtěla povědět, že je mi to líto a že jsem nechtěla, aby všechno dopadlo takhle. Přála jsem si pro tebe daleko lepší život."

"Já vím, že to tak bylo, Duhovko, ale chci ti něco říct. Podívej se na mě."

Jakmile mu pohlédla do očí, pokračoval: "Není to tvoje chyba. Nechci, aby sis o mě dělala starosti. Pořád jsme spojení tady," ukázal si na srdce. "Bez ohledu na to, co ti kdo říká, dokud mě tady v srdci cítíš, je to se mnou v pořádku. Rozumíš mi?"

Rennie se zhluboka nadechla a zavřela oči, protože jí projela vlna bolesti. Snažil se ji povzbudit, ale jí teď nemohlo ulevit nic na světě.

"Podívej se na mě. Všechno bude v pořádku. Vím, že mi nevěříš a že vzhledem k tomu, co jsi prožila, mi ani důvěřovat nemůžeš, ale přesto je to pravda."

"Díky, ale nemusíš se kvůli mně snažit dělat, že to zvládáš. Dokonce i tady za mřížemi se mě snažíš chránit a starat se o mě!"

"Já vím, že to teď tak nevypadá, ale všechno se může od základu změnit. Člověk nikdy neví, odkud vítr vane a jak je všechno doopravdy."

Rennie zavrtěla hlavou. Nic z toho, co říkal, jí nedávalo smysl. Přála si, aby se pro jednou už přestal snažit být pořád statečný a svěřil se jí s tím, co doopravdy cítí.

"Tak se opatruj!" řekla mu na rozloučenou.

Přikývl. "Vím, že to pro tebe třeba právě teď moc neznamená, ale miluju tě, Rennie. Vždycky jsem tě miloval a budu milovat."

Tohle už Rennie nedokázala snést. Nepřála si nic jiného než na místě umřít. Bylo by to snazší než žít s tou spoustou výčitek svědomí a bolesti, které ji zaplavovaly. Byla chyba, že sem za ním chodila. Místo aby se tím všechno uzavřelo, naopak to obnovilo její staré rány.

Vstala. Nedokázala si vzpomenout na žádná vhodná slova rozloučení, a tak prostě odložila sluchátko a odešla.

PATNÁCTÁ KAPITOLA

Gray si pomyslel, že litovat něčeho neznamená takovou ztrátu času, jak se říká. Nemůže sice napravit chyby, které udělal, ale lítost a výčitky svědomí přesto nějaký smysl mají. Díky nim může činit nová, lepší rozhodnutí.

Ocitnout se podruhé ve vězení nebylo o nic lepší než poprvé, ale tentokrát za to zaplatil vyšší cenu. Rennii. Nemohl zapomenout na pohled, jaký na něj upírala přes skleněnou přepážku návštěvní kóje.

Hrozně tím vším trpěla a žádné jeho omluvy ani ujišťování, co k ní cítí, na tom nemohly nic změnit. Jakmile nastoupil do vězení, požádal své nadřízené ve SPEAR, zda by mohl konečně Rennii prozradit pravdu. Nepovolili mu to se zdůvodněním, že je třeba, aby jeho postavení agenta zůstalo zcela utajeno pro účely dalších úkolů.

Věděl však, že ho Rennie stále miluje, i když si o něm myslí všechny ty hrozné věci. Nikdy by to nepřiznala - na to měla v sobě příliš hrdosti - ale bylo to zřejmé. Viděl to v jejím rozechvělém úsměvu, když se mu poprvé podívala do očí, i v tom, jak se jí oči naplnily slzami při pohledu na jeho obvazy. A také ve způsobu, jak si nevědomky masírovala prsty místo blízko srdce, jako by se pokoušela ulevit si od velice reálné bolesti, kterou cítila.

Z vlastní zkušenosti věděl, jak moc ji to bolí.

Přitom to všechno byla jen jeho chyba. Od samého počátku měl být silnější a lépe se ovládat. Kdyby si od ní držel po tom prvním setkání v klubu odstup, nemusel jí pak způsobit tolik bolesti svou přetvářkou a nepravdami, které jí byl nucen vykládat. Bylo od něj sobecké, že si nedokázal odepřít šanci ocitnout se ještě naposledy v její náručí.

Pak už jí hrozilo nebezpečí, takže ji opustit nemohl. Byl zázrak, že ho T. K. nezabil, když k tomu měl příležitost.

Všechno dokonale zkazil. Losangeleská policie sklidila za svůj zásah vavříny a zkonfiskovala zbraně, které chtěl Simon vyměnit. Jenže Simon zase vyvázl.

Gray ležel na kavalcí a cítil nesmírnou únavu. Nejen z toho, že tady v noci pořádně nespál, ale z celého svého života bez kořenů a bez pevných vazeb, života tráveného v neustálém pohybu.

Rennie měla celou dobu pravdu. Nemohl si vzpomenout, kdy naposledy udělal něco prostě jen proto, že si to sám přál. Vždycky se snažil dělat to, co bylo nejlepší pro jiné lidi. Tentokrát se pokoušel zastávat příliš mnoho rolí najednou, aby byl prospěšný příliš mnoha lidem, a teď neměl nic. Už je načase tohle změnit.

"Grayi!" zavolal ho strážce a Gray se zvedl z pryčny. Uslyšel, že strážce odemyká jeho celu. "Vrchní dozorce vás volá do své kanceláře."

V kanceláři dostal Gray možnost nerušeně si promluvit s Kramerem, kterého sem vyslal SPEAR. Vrchní dozorce se vzdálil, aby měli soukromí.

Kramer se posadil na dozorcovu židli a opřel se. "Co se to s tebou děje, Grayi? Prý nám chceš něco sdělit."

"Přesně tak. Chci požádat Jonaha o změnu ve svém postavení."

"Ano? A o jakou změnu jde?"

"Žádám, abych toho byl zproštěn."

Kramer se posadil zpřímá.

"Zproštěn práce na tom úkolu, anebo vůbec členství ve SPEAR?"

"Podle toho. Chci být zproštěn tohoto úkolu a všech podobných. Chci začít žít normálně, jako jiní lidé. Nemám v tom moc velkou praxi, ale přeju si to."

Kramer nasadil svůj typický uklidňující úsměv a uhladil si rukama klopy. "Grayi, znáš důvod, proč..."

"Nezkoušej na mě povídky o tom, že moje práce je pro vás příliš důležitá. Vyříd' Jonahovi, co chci, nebo mě propusťte z agentury úplně."

Kramer stiskl rty a vstal. "Nemusíš na mě hned tak vyjíždět, Grayi. Jsi jeden z nejlepších agentů v oboru. Tenhle úkol bys nedostal, kdybys nebyl tak zatraceně dobrý."

"Kramere..." začal Gray varovně.

"Chápu. Bude nám sice moc lito, když tě ztratíme pro tuhle specializaci, ale bylo by ještě horší, kdybys pro nás přestal pracovat vůbec."

Grayovi se zatajil dech. "Takže mi přidělíte něco jiného?"

"Určitě najdeme nějaký úkol, který půjde lépe sladit s normálním životem. Dopřej mi ale osmačtyřicet hodin. Pak můžeš začít nový život."

Když ve čtvrtek pozdě odpoledne opustila kancelář poslední klientka, Rennie pocítila nesmírnou úlevu. Přesunula si všechna sezení tak, aby měla pátek před Vánoci volný a mohla se těšit ze svátečního volna.

Vzala si s sebou sice nějaké záznamy, které si chtěla prohlédnout během prodlouženého víkendu, ale přesto bude pěkné, když si na pár dní úplně odpočine od ježdění do kanceláře.

Právě si naskládala všechny papíry do kufríku, když uslyšela bušení na dveře své kanceláře. Odemkla a dovnitř se vhrnuly Marlena a Alise.

Než se jich Rennie stačila zeptat, co je za ní tak naléhavého přivádí, Alise ji prudce objala. "Zlatíčko, to je strašné! Jakmile jsme se to s Marlenou dozvěděly, hned jsme se sem rozběhly!"

"Totiž já jsem to zavolala Alise." Vysvětlovala Marlena. "Nejdřív jsme tě hledaly u tebe doma. Nemůžu uvěřit, že ještě pracuješ, když..."

Rennie se od Alise odtáhla. "O čem to pořád mluvíte? Co se stalo?" Vnitřně se připravila na nejhorší, ale pořád netušila, o čem může běžet.

"Panebože, copak ty ses to ještě nedoslechla?" ptala se Alise se slzami v očích. Zřejmě nebyla samým dojetím schopna řeči.

Rennii se rozbušilo srdce. "Ale co? Tak mi to honem povězte, než se mi z toho rozskočí hlava!"

Dokonce i Marlena, která si v krizových situacích obvykle zachovávala chladnou hlavu, teď měla slzy v očích. Rennie se celá roztřásla.

Marlena jí pevně stiskla ramena a podívala se jí do očí. "Zlato, řeknu ti to rovnou. Keshon Gray je po smrti. Ve spánku ho uškrtil spoluvězeň."

Rennie zůstala na Marlenu zírat a jen zmateně mrkala. "To přece není možné, vždyť jsem ho viděla jen před dvěma... třemi... před třemi dny byl ještě naživu! To nemůže být pravda!" vykřikla hystericky.

Marlena i Alise teď už doopravdy plakaly. "Zlatíčko, je mi to líto, ale podívej se na tohle." Marlena jí podávala výstřižek z novin.

Rennie se snažila rozluštit text, který viděla rozmazané přes slzy. Byl to jen malý odstaveček, ve kterém se oznamovalo, že vězeň jménem Keshon Gray byl ve spánku udušen. "Panebože," vydechla Rennie. "Tak je to pravda. Už nežije."

Rennie si odemkla dveře bytu, ale cítila se mnohem bezradnější a vyvedenější z míry, než když z domova odcházela.

Marlena i Alise to myslely dobře, když trvaly na tom, že ji vezmou s sebou na oslavu Vánoc u společných přátel. Nesnesly by myšlenku, že Rennie tráví Vánoce sama. Rennie věděla, že je nesmí odmítnout, protože jinak by si o ni dělaly po celou dobu starosti a telefonovaly by jí přinejmenším každé dvě hodiny.

Rennie sice jejich přátelství nesmírně potřebovala, ale stejně tak potřebovala být sama se svými myšlenkami. Gray už nežije - s tou bolestnou skutečností se pořád nemohla vyrovnat.

Ta představa ji znovu zaplavila s takovou silou, až jí zeslábla kolena. Klopýtala po bytě, drcená smutkem, a rozhodla se, že nejlépe udělá, když půjde rovnou do postele. Odložila kabelku na gauč a vešla do setmělé ložnice.

Vtom uslyšela za zády nějaký šramot a vzápětí jí nějaká ruka přikryla ústa. Snažila se osvobodit z pevného sevření neznámého útočníka, ale marně. Za okamžik ji přitáhl ke dveřím a rozsvítil.

Aniž pustil její ústa, obrátil ji tvář k sobě. Uviděla před sebou Graye a oči se jí rozšířily šokem. Rychle mrkala v domněnku, že musí jít o nějaký zrakový klam. Gray je přece po smrti!

"Drahoušku, můžeš zůstat zticha a poslechnout si, co ti povím?" zeptal se.

Rennie přikývla a Gray ji pustil. Klopýtala zpátky, až za sebou ucítila okraj postele. Celá rozechvělá se na ni svalila.

Gray si vytáhl židli od toaletky a posadil se před ní. "Zlato, tak dlouho jsem čekal, abych ti mohl povědět pravdu."

"Co... copak jsi utekl z vězení?"

"Ne, neutekl."

"Ale jsi naživu? Nechápu to."

Nedokázala z něj spustit zrak, jako by se bála, že je to jen přelud, který zase zmizí. Ve snu ho takhle někdy vídala: snad to zase není jen sen!

Jako obvykle se zdálo, že jí Gray dokáže číst myšlenky. "Není to žádný sen, zlato!" Podal jí ruku. "Sáhni si na mě, jsem skutečný."

Cítila stisk jeho pevných, teplých prstů, a když začal mluvit, tiskla mu ruku dál.

"Musím ti to vysvětlit od začátku, Duhovko. Pracuju pro přísně tajnou vládní agenturu. Posledních několik měsíců jsem plnil úkol, který spočíval v tom, že jsem vystupoval jako zločinec a měl jsem přijít na stopu jednomu zrádci, který z agentury odešel a teď provozuje ilegální obchody. Ty jsi vpadla přímo doprostřed celé věci. Tu moji smrt zfalšovali, protože jsem jim oznámil, že už nebudu dál pracovat v roli zločince. Teď mi přidělili kancelářskou práci ve Washingtonu."

Rennie zavrtěla hlavou, jak se snažila všechno pochopit.

"Takže ty pracuješ pro vládu? Nejsi žádný obchodník s drogami a se zbraněmi?"

"Přesně tak, Rennie. Je mi to moc líto, že jsem k tobě nesměl být upřímný. Ale nešlo to."

"Díkybohu..." Po tváři se jí začaly kutálet slzy úlevy. Gray tedy její důvěru nezklamal. Všechno, čím si byla v hloubi srdce tak jistá, byla pravda.

"Zlatíčko, neplač! Ted' už bude všechno v pořádku." Přitáhl si ji na klín. "Přeloží mě do Washingtonu, a jestli budeš chtít, můžeš se tam přestěhovat se mnou jako moje manželka. I ve Washingtonu je určitě spousta žen, které potřebují tvé rady. Pomůžu ti v začátcích nové praxe. Vůbec ti pomůžu, s čím budeš chtít."

Rennie Graye dlouze políbila. "Půjdu za tebou kamkoli. Už dvakrát jsem si myslela, že jsem tě ztratila, a tak se tě ted' už budu držet jako klíště."

Objala ho a přitiskla mu obličej k hrudi. V tomto okamžiku si nepřála nic jiného, než se těšit z jeho blízkosti.

"Přemýšlel jsem o tom, jak jsi mi říkala, že se stále jen obětuju pro jiné lidi." šeptal jí Gray do vlasů.

"Ted' chci začít žít svůj vlastní život. Chci přijít na to jaký je skutečný Keshon Gray."

Rennie zvedla hlavu a zadívala se mu do očí.

"Vím, jaký je. Je to ten muž, kterého miluju."

Gray ji zvedl do náruče a zhasl světlo, aby mohli zpečetit své vzájemné sliby odvěkým způsobem muže a ženy, kteří se milují.